

GROOVE

Nummer 5 • 2003 Sveriges största musiktidning

Radiohead

Per Gessle

Turbonegro

De Stijl

Audioslave

**UNION CARBIDE
PRODUCTIONS**

**Grandaddy • Comet Gain • Kings of Leon • Arab Strap • Cradle of Filth • Mars Volta
Hot Hot Heat • HIM • BLÅGULT GULD: Alice in Videoland • Appareil • C.aarmé • K-Real**

Mars Volta	sidan 7
Fyra frågor till HIM	sidan 7
Tuffa pojkar vill ha snälla flickor	sidan 7
Cradle of Filth	sidan 8
Festivalspektakel	sidan 8
Granddaddy	sidan 9
Ett subjektivt alfabet	sidan 9
Blågult guld	sidan 10
Hot Hot Heat	sidan 11
Kings of Leon	sidan 12
Union Carbide Productions	sidan 14
Arab Strap	sidan 20
Radiohead	sidan 22
Comet Gain	sidan 24
De Stijl	sidan 25
Audioslave	sidan 26
Per Gessle	sidan 28
Turbonegro	sidan 31

Mediarecensioner	sidan 32
Albumrecensioner	sidan 35
Vinylrecensioner	sidan 38
Demorecensioner	sidan 42

Det är i Sverige det svänger

Svensk popmusik är otroligt stark just nu, det har släppts fantastiska inhemska pop- och rockplattor det senaste året och allt kommer att kulminera i och med sommarens festivaler.

Speciellt glad är jag över att variationen är så stor. Man hör numera en hel del blåsarrangemang, exempelvis hos artister som Her Majesty, Håkan Hellström, Moneybrother, Östermalm och The Plan (är verkligen nyfiken på kommande plattan) och syntinslagen är påtagliga hos The Knife, The Sounds, The Concretes och Paris. Och energin verkar inte ta slut än på ett tag, till och med en gamling som Per Gessle är tillbaka med en ny platta. Läs om honom och några andra svenska pophopp

i detta nummer, men ge definitivt Göteborgs kultrockare nummer ett Union Carbide Productions lite extra uppmärksamhet – det är de värda! Även om de bara dansar tillfälligt denna sommar så är deras snåriga historia rätt så underhållande. Dessutom är ju Ebbot och Soundtrack of Our Lives på gång med nya låtar...

Nu säger vi dessutom tack och adjö till vår gamla hemsidesadress och välkomnar läsare till det mer naturliga svenska internethemmet på www.groove.se där man bland annat kan läsa livrecensioner och vinna skivor och festivalbiljetter.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Brev

Åsikter? Skriv till
info@groove.st

Angående Les Claypool

Jag satt och läste Groove i morse, och min uppmärksamhet föll på insändaren om Les Claypool och hans eventuella professur i ämnet bas. Alla som sett Claypool traktera en basgitarret vet att han förmodligen kommer från en annan planet än Jorden, detta kan jag hävda i egenskap av empirist. Det ställer ju påståendet – att Claypool skulle vara professor i bas – i en helt ny dager. Det blir genast rätt uppenbart att vi har att göra med den icke-existerande svenska motsvarigheten till en "figure of speech". När det dessutom visar sig att det är pajasarna i LOK som yttrat sig om ämnet, kan man enkelt sluta sig till att medlemmen (i nämnda band) som kläckte ur sig detta, helt enkelt ansåg sig ha uppfunnit en härligt spontan och fyndig formulering. Tänk på ovanstående resonemang för ett ögonblick, och du kommer säkert att inse riktigheten i det. Tack och hej.

Med allra vänligaste hälsningar
Markus Magnuson, Samson & Rourke

Såna där recensioner

Jag gillar att läsa vad andra tycker om musik. Jag gillar mer att läsa när de tycker bra om musik än när de tycker dåligt om musik, men båda aspekterna kan vara intressanta. Jag gillar när de som skriver om musik gör klart att det är sina egna

åsikter de för fram.

Jag gillar däremot inte när de försöker ge sken av att dessa deras åsikter är allmänt vedertagna sanningar.

"...med undantag för två eller tre låtar per album [...] kan nog ingen påstå annat än att Blur befunnit sig i en utförsbacke sedan *Parklife* (1994)..." – Dan Andersson

Jag råkar hålla 13 som min absoluta favorit-blur-skiva (som en kompis uttryckte

det: den perfekta efterfest-halv-bakfyllskivan), med den självbetitlade som stark 2:a. Jag vet också att det finns många andra som liksom jag föredrar dessa två skivor framför *Parklife* (jag tycker iofs att *Parklife* är ett litet mästerverk också...). Vartför ska då denna Dan Andersson komma och säga till oss att vi nog bara inbillar oss detta, och att vi alla nog egentligen delar hans mening om Blurs musikaliska utvecklingskurva?

Mvhng Petter

GRATTIS!!!

I förra numret av Groove lottade vi ut en Ericsson T200-telefon med djuice kontantkort och många prövade lyckan. Men den som till slut tog hem spelet och står som lycklig vinnare är:

**Karin Albinsson
i Alingsås!!!**

Vi säger stort grattis och fortsätter att ge bort saker på vår hemsida www.groove.se.

Hej Petter. Givetvis menar jag inte att bokstavligen alla delar min uppfattning om Blur, eller ens att de borde dela den. Inte ens den mest självklara generalisering är någonsin helt vattentät. Alltid är det någon jäkel som hävdar motsatsen och idag är det du. Skämt åsido är det uppenbarligen mina egna åsikter jag uttrycker, även om jag inbillar mig att jag samtidigt talar för alla som upptäckte bandet med Modern Life Is Rubbish och som minns konserten på Hultsfred 1994 som himmelsk. Jag kan naturligtvis inte veta att alla dessa människor känner som jag annat än att jag är en av dem och att det känns självklart att vad jag skrivit i sanningen – eller åtminstone en sanning.

Mvh, Dan Andersson

PS. Tack för att du citerar mig korrekt. DS.

Omslag
Union Carbide Productions
av Johannes Giotas

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.st
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Webb
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.st

För icke beställt material ansvaras ej.

Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

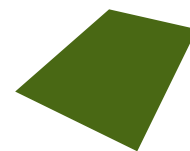
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Kristofer Ahlström	Torbjörn Hallgren
Mats Almegård	Annica Henriksson
Dan Andersson	Therese Karlsson
Gary Andersson	Robert Lagerström
Daniel Axelsson	Per Lundberg G.B.
Mikael Barani	Björn Magnusson
Therese Bohman	Dennis Manzanedo
Jonas Elgemark	Thomas Nilson
Mattias Elgemark	Mia Olsson
Andreas Eriksson	Johanna Paulsson
Fredrik Eriksson	Daniel Severinsson
Moa Eriksson	Magnus Sjöberg
Martina Friis	Mathias Skeppstedt
Johannes Giotas	Henrik Strömberg

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

Magnus Carlson
Ett kungarike för en kram.
CD **175:-**

**Du hittar den på Åhléns skivavdelning.
Välkommen in!**

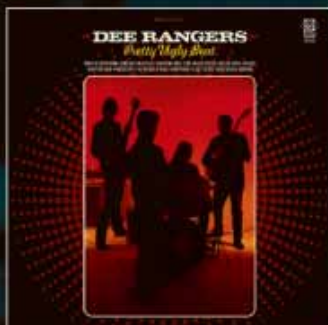
Independent Music For Independent People

AT VANCE "THE EVIL IN YOU"

At Vance är tillbaka med sitt starkaste album någonsin, mycket tack vare nya sångaren Mats Levén (Yngwie Malmsteen, Krux m.fl.). "The Evil In You" är helt enkelt ett mästerverk och måste höras.

AFMCD 672 / AFM
RELEASE: 19 MAJ

DEE RANGERS "PRETTY UGLY BEAT"

Dee Rangers nya album är inspelat i hypade Top Rag Studios, producerad av Liam Watson (The Kills, White Stripes). Härlig mix av 60-tals inspirerad rock'n'roll, garage och soulpunk.

JAZZCD 60 / WHITE JAZZ
RELEASE: 23 MAJ

DROPKICK MURPHYS "BLACKOUT"

Med nya "Blackout" har Dropkick Murphys tagit ett stort musikaliskt kliv framåt och levererar sin mest lättillgängliga skiva någonsin. Suverän punkrock med keltiska influenser. The Clash möter The Pogues.

HELL 4462 / HELLCAT
RELEASE: 9 JUNI

EDGUY "BURNING DOWN THE OPERA"

Efter succén med "AVANTASIA Metal Opera PT II" så är Tobias Sammet tillbaka med sitt Edguy. "Burning Down The Opera" är inspelad under den framgångsrika världsturnén 2001/2002. Edguy levererar här ett av årets absolut starkaste livealbum.

AFMCD 682 / AFM
RELEASE: 2 JUNI

GRAVE DIGGER "RHEINGOLD"

Hårdrockslegenderna Grave Digger är tillbaka med ett starkt medeltida konceptalbum, baserat på sagan "Nibelungen". Stenhårt, tungt och ett Grave Digger i högform!

NB 10462 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 26 MAJ

M.O.D. "THE REBEL YOU LOVE TO HATE"

Billy Milano har skakat liv i legendariska M.O.D. igen och levererar första albumet på 7 år. Här går de tillbaka till sina rötter med tung och ösig Metalcore i sann M.O.D.-anda. Ingen blir besviken!

NB 4772 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 2 JUNI

MICHAEL SCHENKER GROUP "ARACHNOPHOBIA"

"Arachnophobia" visar upp MSG från deras bästa sida. Melodisk, progressiv Metal med tunga klassiska influenser. Den legendariska basisten Stu Hamm medverkar på detta mästerverk som inte kommer att göra några MSG-fans besviken.

M 70812 / MASCOT
RELEASE: 16 JUNI

MYSTIC PROPHECY "REGRESSUS"

Är du fan av ösig och tung 80-tals inspirerad Heavy/Power Metal i samma anda som Helloween, Nevermore och Judas Priest kommer du definitivt att älska detta band.

NB 11192 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 16 JUNI

MÖRK GRYNING "PIECES OF PRIMAL EXPRESSIONISM"

Mörkermännen är tillbaka med ett mångsidigt album som kommer att både golva dig med sitt ursinne och ge dig kalla kärar. Producerat av Daniel Bergstrand (Meshuggah, In Flames) i Dug Out. Missa dem inte på Sweden Rock Festival!

NFRCD 62 / NO FASHION
RELEASE: 13 JUNI

V/A "A TRIBUTE TO THE BEAST VOL. 2"

På denna dubbel-CD till enklpris river 23 av världens idag största hårdrockband av coveräna hyllningsbidrag till Iron Maiden, Anthrax, Sentenced, Primal Fear, Destruction, Therion, Tankard, Iced Earth, Iron Saviour, Wolf och många fler.

NB 10402 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 10 JUNI

United Stage Artist i samarbete med
Telia presenterar

Kalas

20
03

www.kalas.nu

Håkan Hellström
Lars Winnerbäck

Timbuktu med damn!
Magnus Carlson
Marit Bergman
Her Majesty

Tor 10.7 NORRKÖPING Folkets Park
Fre 11.7 KALMAR Kalmarsundsparken
Sön 13.7 VISBY Visborgsslätt P18
Tor 17.7 ÖREBRO Brunnsparcken

Fre 18.7 SKÖVDE Heden P4
Lör 19.7 LYSEKIL Pinnevikén/Gullmarsvallen
Tor 24.7 MALMÖ Müllplatsen
Fre 25.7 VARBERG Varbergs Fästning

Lör 26.7 GÖTEBORG Bananpiren
Tor 31.7 SÅTER Skinnbo Udde
Lör 2.8 STOCKHOLM Universitetet

Biljetter kostar 295 kr (350 kr i kassan samma kväll) och kan köpas hos
Biljett Direkt 077-170 70 70, ATG ombud samt www.ticket.se

UNITED
STAGE

AFTONBLADET

TELIA

1. SEÑOR COCONUT

Fiesta Songs

Bara tanken på att göra den klassiska "Smoke On The Water" i CHA CHA version får de flesta att le och att höra Señor Coconut och hans orkester göra den... denna skiva måste höras!

3. ACCU

ACCU

Det självbetitlade albumet Accu är ett givet alternativ för dig som älskar house, se ACCU live på **STOCKHOLM PRIDE FESTIVAL -03!**

3. EMO

This Is My Home

Danske EMO har enligt Groove gjort ett av sommarens bästa album. Tillbakalutad Soul med inslag av Reggae Riddims och Dub. Danmark har en ny soulkung!

4. WILLOWTREE

Sofia Sofia

Debut albumet från Willowtree (utnämnda till Europas bästa osignade liveband 2001 av Emergenza, Tyskland). Inkluderar hit singeln "Summer on TV".

5. BABY WOODROSE

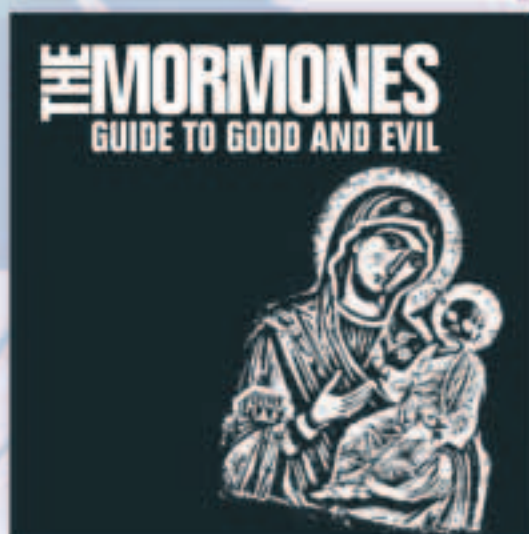
Money For Soul

Baby Woodrose öppnar Roskilde Festivalen på Oranga scenen med sin gungande stoner rock 2003! **Älskar du rock älskar du Baby Woodrose!**

6. THE MORMONES

Guide To Good And Evil

När The White Stripes kastar basen, kastar The Mormonses gitarren. The Mormonses från Norge låter som The Ramones möter Motörhead. www.trustmrecords.com

7. MINOR MAJORITY

If I Told You, You Were Beautiful

Nominerade till Speleman priset i Norge -03 med låten "Dancing in The Back yard" från detta album som nu äntligen blir tillgängligt i Sverige.

Mars Volta

text: Per Lundberg G.B.

I ditt ansikte!

Det tog bara Omar Alfredo Rodriguez-Lopez och Cedric Bixler Zavala en dryg vecka att bilda Mars Volta. Fram till 2001 hade de spelat i At the Drive-in och gjort ett antal skivor och turnéer världen över. Men Omar var aldrig orolig över hur Mars Volta skulle låta. Med influenser från psykedelisk rock, hardcore och friformsjazz så stod det klart redan innan de var igång. I vår har de åkt som förband till kompisarna i Red Hot Chili Peppers.

– Att spela före dom var både skrämmande och fantastiskt, säger Omar. Vi hade inga som helst förväntningar på oss, helt okända för många och det kan vara både på gott och ont. 99,99% av publiken hade ju betalat dyra pengar för att få se dom.

Mars Volta har snabbt blivit ett mytomspunnet band. Mycket på grund av deras magiska livekonserter ihop med att de inte släppt något skiva. I juni släpps första fullängdaren.

– Jag inspireras av en massa olika saker när jag skriver. Eftersom jag själv målar så är Salvadore Dalí en stor inspirationskälla. Sen läser jag en hel del typ William S. Burroughs och Jack Kerouac. Men kanske främst Lenny Bruce som jag tycker allra mest skrev som vi låter – in-your-face och angeläget. Fast helst så sitter jag nog hemma och spelar gitarr, menar Omar.

Fast han sitter sällan hemma och bara spelar. För tillsammans med Sonny Kay driver Omar skivetiketten Gold

Standard Laboratories. Där ett av banden är norskt och heter J R Ewing.

– Vi får demoskivor från hela världen. När man är ute på turné så träffar man en hel del människor som ger en musik och tipsar om band. Vi har ingen speciell profil utan ger ut det vi tycker är bra oavsett genre, säger Omar och tipsar om deras hiphop-artist Subtitle.

Annars lyssnar Omar mer än gärna på salsa eller merengue. Något som

aningens märks i Mars Voltas hårda och svängiga musik.

Kvällen jag ser dem live är deras första utan Red Hot Chili Peppers och de visar verkligen varför de har ett så bra rykte.

– Jag hoppas verkligen att vi kan komma tillbaka till Europa under sommaren eller hösten. Det känns som om vi har en massa städer i Sverige som vi bara måste spela i.

fyra frågor till...

...album- och festivalaktuella HIM:s sångare **Ville Hermanni Vallo**, som sitter i ett soligt Madrid och berättar vad de ska hitta på den närmaste tiden.

Vad gör ni i sommar?

– Vi kommer att spela ungefär 30 stycken festivaler runt om i Europa. Sen i september så ska vi agera förband åt Ozzy Osbourne på hans Europaturné. Det ska bli så jävla kul. Black Sabbath var orsaken till att vi började spela.

Har ni spelat på svenska festivaler tidigare?

– Hultsfred, två gånger till och med. Första gången var vi helt okända och hade typ sju stycken i publiken. Sen spelade vi förra året och hade skitmycket folk som ville kolla på oss.

Går det att skriva material när du är ute på turné?

– Jag försöker, det går sådär. Det blir mest att jag skriver med lite textrader. Att känka runt på en akustisk gitarr är ibland för krångligt. Jag brukar sitta och humma in melodier på min lilla bandspelare istället.

En av era första singlar var en cover, Chris Isaacs *Wicked Game*. Några nya på gång?

– Vi har faktiskt gjort en hel del covers. *Solitary Man* av Neil Diamond. *Don't Shake Me Lucifer* av Roky Erikson. *Madonnas Live to Tell*. *Enjoy the Silence* av Depeche Mode och den fantastiska balladen *Take My Breath Away* av Berlin. Men nu kan vi göra egna låtar så vi behöver inte spela covers längre. Kanske kan det dyka upp någon när vi spelar på Arvikafestivalen i sommar...

Per Lundberg G.B.

Tuffa pojkar vill ha snälla flickor

Marilyn Mansons video till *MOBSCENE* är väldigt bra. Den tydliga cirkus- och cabaret-känslan lyckas lyfta den halvbra låten flera snäpp. Cancanflickorna med de röda trosorna är otroligt snygga (och läskiga) och Marilyn Manson hade passat utmärkt i rollen som den androgyn direktören i *Cabaret*. Det enda som drar ner videon lite är scenen där en halvnaken fotomodell liknande tjej kravlar runt i ett martiniglas. Det hade lika gärna kunnat vara en del av vilken sexistisk hiphop-video som helst.

Jag blir inte förvånad när jag får reda på att den kravlande skönheten är hans flickvän, den glamourösa burleskstrippan Dita von Teese.

På sätt och vis är det talande att en före detta mobbad och utstött kille som Manson

väljer en skitsnygg tjej när han får chansen. Men det är ändå märkligt att tuffa rockkillar alltid väljer snygga fotomodelltjejer istället för rocktjejer.

Varför gifte sig till exempel Tommy Lee med Pamela Andersson istället för en rockbrud?

Varför var alla Kurt Cobain-lookalikes på min högstadieskola tillsammans med ordentligt välklädda moderatflickor istället för grungeflickor?

När jag var sexton år var en kille i ett känt svenskt hårdrocksband förälskad i mig. Jag kunde absolut ingenting om hårdrock och kände inte ens till hans band. Varför blev han förälskad i mig och inte i en hårdrockstjej?

Faktum är att jag inte känner någon rockkille som inte har en söt och ordentlig/bimbo-snygg flickvän (jag var inte ordentlig men såg nog rätt så oskyldig ut).

En killkompis berättade om en kille i sitt rockband vars snälla flickvän kom till replokalen varje dag med kaffe och smörgåsar. Hon var söt, ordentlig och totalt musikointresserad. Är det männe så att pojkarna inte vill riskera att bli utkonkurrerade av sina flickvänner? Någon som kritiserar och engagerar sig och kanske till och med är musiker själv blir alldeles för besvärlig.

När någon rockkille någon gång valt en tjej som lever rocklivet lika vilt som han själv har det ju gått käpprätt åt helvete. Se bara på Kurt Cobain och Courtney Love eller Sid Vicious och

Nancy Spungen. De tuffa pojkarna klarar sig helt enkelt inte utan en ordentlig flicka som kommer med mackor och kaffe och som torkar bort deras bakfyllespyor på morgonen (utan ett förebrående ord). Och som till råga på allt är ett sjysst ligg.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Handen som gungar vaggan

Han fick inflammerade tårkanaler av norskt smink. Han ruvar på hämnd på Slayers Kerry King. Och skulle kunna rendera sin morsa och farsa Pagrotskys exportpris, för deras son Adrian Erlandsson dunkar skinn i engelska Cradle of Filth.

Det var ex-trummisen i Cradle of Filth, Nick Barker, som uppmanade Adrian Erlandsson att kontakta engelsmännen. Nick Barker plitade ner en massa telefonnummer på en lapp som Adrian söp bort minuten senare. Vad gjorde det? Han tvivlade på att det skulle vara kul att lira i ett engelskt band. Ändå bor han idag i en nyinköpt lägenhet i London och spelar trummor i bandet som har ett unikt black metal-sound spetsat med Dani Filths skumma sångregister.

Med Cradle of Filth kom också nya ritualer. Som corpse painting. Och smink kan leda till oanade följder, det fick han känna på redan första spelningen på Grasspop i Belgien.

– Vi lånade Immortals smink för ingen hade tänkt på att köpa med sig nåt, och jag fick nån jävla tårkanalsinflammation. Antingen hade dom kasst smink eller så var det jag som inte visste hur man skulle lägga på det!

Klockan är halv två och Adrian Erlandsson har precis ätit frukost. Cradle of Filth är ute på en Europaturné som inte inkluderar Skandinavien.

– Det suger. Jag är på hela tiden om att spela i Sverige men det går inte runt finansiellt. Hoppet ligger till festivalspelningar.

Adrians trumhistoria kantas av storheter. Först spelade han i At the Gates, som har inspirerat hundratals band. När de splitrades startade han The Haunted med Patrik Jensen. I båda band stod tvillingarna Anders och Jonas Björler för gitarr och bas. Några år efter det träffade han killarna

i Cradle of Filth backstage på Dynamo-festivalen i Holland. Och antydde att han en gång hade varit på väg att ringa dem. En vecka senare var det de som ringde honom.

– Vid det tillfället hade jag spelat med Jonas och Anders Björler i nästan tio år. Vi kände varandra för väl för att det skulle vara musikalt intressant.

Han kände sig lite som en svikare, speciellt som The Haunted precis skulle turnera med självaste Testament i USA, men har fortfarande kontakt med medlemmarna i The Haunted.

– När de varit över och spelat så har vi träffats. Men givetvis så tappar man kon-

takten till en viss del, vi umgås ju inte dagligen som vi gjorde förr.

När det sedan blev turbulens i Cradle of Filth med medlemsbyten rädde kompisens Nick Barker honom att hoppa av, något Adrian själv hade funderat på.

– Men jag hade liksom lämnat allt som var värt nåt hemma i Sverige för det här, och jag kände inte för att åka tillbaka. Jag stannade i Cradle of Filth och sedan den dagen vägrar Barker prata med mig.

Såna kompisar kan man dock klara sig utan.

– Om folk ska bestämma vad jag ska fatta för beslut i mitt liv, då är det bara ”nej tack, vi ses”.

Cradle of Filth redde ut stormen och är idag ett av de största metallbanden. Men det finns större. På Ozzfest sprang han på Kerry King i Slayer.

– Jag sa: ”It’s an honour to meet you, please let me buy you a beer”, och han blev så enormt obekvämt, började backa och blev knallröd i ansiktet.

Ryktessvågen fick Adrian sedan höra att Kerry King i en intervju hade påstått att alla svenska trummisar slår som bögar, och specifikt nämnt Adrian.

– Jag bara väntar på rätt tillfälle när jag träffar honom igen.

Vad händer då? Ska du slå honom?

– Nä, vi får se. Jag ska prata med honom i alla fall.

Festivalspektakel

Nu i helgen ska amerikanerna försöka anordna en festival igen, och som vanligt kommer det inte att fungera, och som vanligt har festivalen varit inställd ett par gånger och även om den är om tre dagar så är det inte säkert att den kommer att genomföras. Varför? Jo, för att amerikaner inte vet hur man anordnar en musikfestival.

Okej, ska vi bryta ner det i lite konstruktiv kritik. Ungefär en timmes bilresa utanför New York kommer det i helgen att vara en musikfestival kallad Field Day Festival.

De har lyckas boka riktigt bra och intressanta artister: Radiohead, Beastie Boys, Sigur Ros, Spritualized, Beck, Blur, etc, men det hela är kaos. I förgår sa stadens borgmästare att han inte ville ha festivalen och ställde in den. Dagen efter svarade festivalarrangörerna att den inte

var inställd, nästa dag samma sak och så vidare.

Festivalen har bara en scen och kommer att gå av stapeln en lördag och en söndag. Det kostar att campa, det finns ingen buss eller tåg som går dit, stan vill inte ha den och det är svindyrt. Allt som allt spelar 15 band varje dag och det kostar 1 700 spänn (!!!), plus då camping och transport. Och ska denna festival följa mönstret från andra amerikanska försök till festivaler så kommer en liten flaska vatten inne på festivalområdet att säljas för 60–70 spänn. Vi ser givetvis flera problem här, de flesta ganska så allvarliga.

Sen har vi givetvis de ständiga bilköerna. Amerikaner älskar sina bilar, de vill köra bil vare de än ska. Det finns inga alternativ. Detta medför, och jag har sett detta flera gånger förut på

festivaler, att trafiken korkas till totalt och vi får bilköer på upp till åtta timmar. Detta blir ju givetvis inte bättre av att ingen sätter sig i bilen och kör förrän två–tre timmar innan skiten börjar. Så festivalbesökarna missar de första sex banden och vi har en tom, utsåld festival.

Varför är det så här? Först och främst finns ingen festivaltradition i USA. Det finns ingen återkommande festival. De poppar upp varje år, Field Day är årets allvarligaste försök, men de kommer aldrig tillbaka året efter. Jag vet inte riktigt varför, men jag kan gissa.

En viktig anledning, tror jag, är att Hulthfreds-mentaliteten inte existerar. Folk som bor i städerna runt omkring vill inte ha festivalen. Det finns inga frivilliga arbetare, alla vill tjäna pengar. Det finns inga festivaler

att lära ifrån, det finns inga exempel, alla fam-lar i mörkret.

Och det finns inga andra chanser, lyckas du inte första gången är det kört. Hur många chanser fick Hulthfred innan de lärde sig?

Mathias Skeppstedt
mas@groove.st

Grandaddy

text: Kristofer Ahlström
bild: Mattias Elgemark

D.I.Y.

De har jämfört indiebolag med att be korvgubben på hörnet sälja deras platta. Nu driver de eget bolag. Men släpper mest egna grejer.

– Sådant som ingen annan skulle vilja ta i tång med, säger Jason Lytle.

Sångaren och låtskrivaren i kaliforniska Grandaddy kikar trött fram under skärmen på den åttiotalsdesignade truckerkepsen.

– Vi kommer just från en promotion-sväng i Paris där saker och ting gick lite vilt till. Jag vaknade en morgon och var så full att det enda jag kunde göra var att börja dricka igen, berättar Lytle.

Anledningen till denna marknadsföringssväng stavas *Sumday*, bandets till dags dato tredje fullängdare. Skivan var ursprungligen tänkt som en dubbelmacka på två olika teman.

– Det där var en idé jag lekt med länge, men när jag satte mig ner och började skriva så flöt sångerna in i varandra, inget kändes fel eller behövde klämmas in. Så i slutändan blev det en vanlig skiva, fast ändå uppdelad i två segment: en poppigare del och en långsammare.

– Totalt tog det sex månader att spela in skivan. När kreativiteten tröt brukade jag cykla eller åka skateboard. Terapi, liksom. Och så dricker jag vin, alldeles för mycket vin.

Inspelning skedde i två olika studior. Dels samma där föregångaren *Sophtware Slump* fästes, dels i Jasons egna: ett helt hus fyllt med inspelningsutrustning.

På *Sophtware Slump* fanns ett budskap om att inte ha för stor tilltro till maskiner – ett helt hus fyllt av dom låter som en motsägelset?

– Det där är lite som förhållandet chef/arbetare eller slav/ägare. Under dagarna är jag beroende av maskinerna, behöver dom för att kunna arbeta. Men när dagen är slut har jag mitt tillfälle att prata skit om maskinerna. Ibland vet jag inte om det är jag som äger dom eller tvärtom.

Ni har ett eget skivbolag också – *Sweat of the Alps*.

– Vi bildade *Sweat of the Alps* mest för att få något att göra – och för att kunna släppa egna grejer, sådant som skivbolagen inte skulle vilja ta i med tång ens. För tillfället har vi bara signat två band, *Built like Alaska* och vårt eget plojband, *Arm of Roger*. Vi drack oss riktigt fulla en tre, fyra dagar i streck och spelade in låtar som *The Pussy Song* och *I like Lo-fi Recordings...*

– Vad vi gjorde var att spela in det under vårt eget namn och sedan skicka det till skivbolaget utan någon som helst förklaring. Så jag sa till Jim [Fairchild, gitarr] att vi skulle ge dom fem dagar utan att höra av oss, bara för att se deras reaktion. Efter tre dagar började vi höra en del obehagliga rykten, så vi fick ge dom en förklaring.

Du har en gång sagt att ligga på ett indiebolag är som att gå ner till korvgubben på hörnet och be honom kränga er platta.

– Det finns säkerligen miljontals bra indiebolag därute. Men jag kan tyvärr inte säga att jag haft några som helst bra erfarenheter. Vi blev ordentligt fuckade av dom bolag vi hade att göra med.

På Grandaddys hemsida kan man läsa Jim Fairchilds version av bandets druckna sammanstötningar med lagen i Modesto.

– Det där är en grej som blivit större än nödvändigt. Min mamma trodde att det var jag som skrivit det och ringde upp mig och sa att jag var en gnällig mes.

– Det finns en annan rolig anekdot angående trubbel med polisen. Inför släppet av *Sumday* skulle vi spela in ett promotionklipp där jag hoppar in i en skåpbil som rivstartar och kör därifrån. Så vi får sladd och hela bilen snurrar runt och hamnar på sidan. Det låg tomma ölburkar över hela stället när polisen kom dit. Kevin [Garcia, bas] försökte övertyga polismännen om att det kommit en mötande bil, som sedan lämnat olycksplatsen. Men vi beslutade oss för att behålla det sista klippet, så förhoppningsvis får ni se det inom en snar framtid.

Så när ska ni egentligen spela in en kärleksförklaring till Howe Gelb?

– Jag vet, det borde vara dags nu. Han gjorde en låt till mig på sitt senaste album, så det är definitivt hög tid nu. Vi älskar Howe!

ett
subjektivt
alfabet

NAPSTER

När Napsters grundare Shawn Fanning för några år sedan delade ut ett pris på någon MTV-gala gjorde han det iklädd en *Metallica*-t-shirt. Hans kommentar: "Jag har lånat den av en kompis. Men jag funderar på att skaffa en egen". HS

NEU!

Att tyska krautduon Neu! har en svensk-norsk koppling är mindre känt. I början av 70-talet hette *Klaus Dingers* svenska flickvän *Anita*. På låten *Hero* från plattan *Neu! 75* sjunger Klaus "My honey went back to Norway". Anitas pappa var affärsman och gillade inte Klaus, så han flyttade med sig familjen, inklusive sin dotter, till Oslo. Men Klaus gav inte upp hoppet och detta bidrog till det speciella Neu-beatet. Det var ett beat som skulle göra att han nådde tillbaka till Anita. Men så blev det inte. Efter några år hade Neu!-beatet bytts ut mot poptakter och Neuls storhetstid var över (kan nästan sträcka mig till att kalla Anita för Norges svar på *Yoko Ono*). JE

NIKOTIN

Röksug är ett populärt ämne att dikta om i Sverige. *Carl-Johan Vallgren* sjunger i *En cigarett* om hur hans försök att sluta röka tar en ände med förskräckelse – i frustration slår han ner en oskyldig man och försöker sedan ta livet av sig själv. Bakom den skruvade humorn kan säkert många rökare känna igen vandan att sluta röka. *Bo Kaspers Orkest*s *Cigaret* har en behaglig melodi men en cynisk underton: "Ge mig inga mellantider, jag har stämt träff med en tumör" nynnar Bo Kasper lakoniskt medan han tänder sin cigarett. *Joppe Pihlgren* i *Docenterna* applicerar suget efter nikotin på suget efter sin älskade: "En dag utan dig är som en dag utan nikotin. Jag älskar dig på samma sätt som jag älskar nikotin". Även *Olle Ljungström* sjunger om cigaretter i den melankoliska *Kaffe och en cigarett*. Här får cigaretterna symbolisera uppgivenheten hos den som mår för dåligt för att kunna göra något annat än att röka framför TV:n. Medan cigaretten i mungipan på musikern leder tankarna till det klassiska rock'n'roll-levernet är texterna som behandlar ämnet betydligt mindre glammiga. ME

Sommarrean startar
tisdagen 17 juni.

Till hösten säljer vi
även CD.

Blenda
WWW.BLENDACOM

Hiphop, Elektro, House, Reggae & Pop på LP, 12" och 7". Levereras första vardagen efter din beställning!

Det kommer i vår väldigt mycket bra svensk musik. Groove uppmärksammar en kvartett artister som vi tror att du också kommer att glädjas över.

Appareil

– Jag tycker inte om musik, säger Henrik Hannebo men ändrar sig snabbt och säger att han gillar ”saker som man kan dansa till”.

Och dansa det kan man definitivt till electropoptrion Appareils musik. Låten *Nightvision*, som snart ges ut som sjutumssingel på Puss-Tobias label Datapop, bär ekon från 70- och 80-talets elektroniska musik à la Kraftwerk och Telex. Likaså kan den smittande glada och sprättiga demolåten *Dancer (Isn't it Nice to be a Nerd?)*, med sina eurotechnofills, få vem som helst att släppa spärrarna på dansgolvet.

– Ser du inte framför dig hur killen som brukar ha svårt att slappna av till vardags, och som har tagit några öl för mycket på firmafesten, sätter slipsen på huvudet och rockar loss?, undrar Henrik.

Men på första demon var musiken inte fullt så glad och dansinbjudande utan aningen mer melankolisk och lo-fi-aktig. Förändringen beror främst på nytillskottet, Martin Kæpeli.

– Martin kör med en Amiga som sequencer och så blir det ju ett renare ljud eftersom vi inte längre använder distpedal, förklarar Johan Hinders när jag träffar honom och Henrik över en öl.

Johan och Henrik har känt varann sedan mellanstadietiden i Stockholmsförorten Aspudden. Båda har spelat i det numera splittrade postrockbandet Audionom och tillsammans tog de nya tag som Appareil för drygt ett år sen. Tidigare har de ofta lekt fram låtarna men sedan Martin kom med i bandet har de försökt strukturera upp låtskrivandet. Det viktiga är att hitta en snygg slinga och ett driv att bygga låten runt, förklarar de. Texterna växer fram med känslan i musiken och kan vara både mer och mindre allvarliga. Låten *Congo* är till och med lite politisk, om än bara lite.

– Jag såg framför mig hur en västerlänning som åker på safari ser på Kongo. Men det är inget allvarligt menat, säger Johan och skrattar.

Appareil har ännu inga nya färdiginspelade låtar men väl material på lager till en fullängdare. Förhoppningsvis dyker det också upp ett album sent i höst men tills dess är det bara att hoppas att Appareil spelar live på en plats nära dig.

Johanna Paulsson

C.aarmé

Ibland påminner C.aarmés ösiga punk om Bad Brains. C.aarmé har aldrig hört Bad Brains. Lite då och då låter de som Black Flag. C.aarmé har aldrig lyssnat på Black Flag.

– Vi kommer inte alls från punken, säger bandets gitarrist Ola vars musikaliska ursprung avslöjas av en Sepultura-tatuering på ena underarmen. Det är det som är grejen. Folk tycker att vi låter som en massa band som vi aldrig hört. Vi ville bara spela okonstlad, hård musik och då blev det så här. Vi planerade ingenting.

Sedan handlar punk förstas inte bara om själva musiken, utan också om attityden till musiken.

– Om det står ett jävla trumset där och en förstärkare där, så kan vi spela på det. Det behöver inte vara 14 olika pedaler och 15 olika cymbaler, menar Ola.

Det var knappt ett år sedan han slog sig ihop med sångaren Jessie, trumslagaren David och basisten Kapten och bildade C.aarmé. Sedan dess har det gått undan för punkkvartetten från Göteborg.

– När vi startade bandet sa vi att ”när vi fått ihop fyra låtar så spelar vi in dom, och försöker släppa dom”. Det har vi gjort nu, och vår andra inspelning ska också släppas snart. Så allt har gått i lös.

Den första studiovändan gavs nyligen ut som en vinyl-EP av Göteborgsetiketten Deleted Art och sjutummare nummer två är alltså redan på gång. Till sommaren spelar C.aarmé dessutom in sin första fullängdare för Division of Laura Lee-trummisen Håkan Johanssons Carcrash Records.

– Vi är så jävla peppade, säger Ola. Vi kommer bara att ställa upp grejerna och köra så det ryker alltså. Det är första tagning som gäller. Inga pålägg.

Att C.aarmé är peppade märks inte minst när de kliver upp på en livescen. Med stor inlevelse rör de sig obehindrat mellan punk-rens och malande taggträdsrock. Enkelhet är ledordet. Fast med finess. När skivbolaget Deleted Art ordnade releasespelning stod följande att läsa om C.aarmé på flyern: ”Brats som tror att de är punk fastän de bor fint mitt i city”.

– Ja, det stämmer väl, säger Ola och ler snett. Fast vi tror inte att vi är punk – vi vet att vi är punk.

Daniel Axelsson

BLÅGULT GULD
BLÅGULT GULD

K-Real

Internationellt är K-Real en av våra mera välrenommerade rappare men i Sverige har han inte fått något erkännande hos en större publik. Ska sanningen fram har jag aldrig brytt mig om honom heller. Förrän nu alltså. Hans debutalbum *Realization* är 37 minuter rå och energisk batterap med skön demokänsla som definitivt förtjänar att nå ut till fler än internet- och ryggsäckshipopparna. På telefon från Kanada berättar K-Real att han spelat in låtarna under tre års tid och att han färdigställt plattan i Toronto där han är utbytesstudent sedan i höstas. I juli kommer han tillbaka till Sverige och då lovar han att det ska hända grejer. Bland annat är en EP med amerikanska rappare planerad.

Vilken låt på plattan känner du starkast för?

– Jag är mest stolt över *Take Advice* textmässigt. Den säger någonting. Bara för att man inte skriver temalåtar betyder det inte att man inte tar upp något. Rimmässigt är jag mest stolt över *Realization*. Det är inte en enda liknelse i hela låten men massor av metaforer och ordlekar. Jag har kommit långt sen *School of Thought*-tapet där jag säger *like* i varannan mening, haha.

Du jobbar inte bara med de vanliga producenterna.

– Nej, Ironman är egentligen en drum'n'bass-kille och Mattias Sturk gör mest house. Många går ifrån hiphopen eftersom det inte finns så mycket intresse för svenska hiphopproducenter i Europa.

Du producerar en del själv också. Vad inspireras du av?

– Nu bor jag i den delen av Toronto där alla jamaicaner bor och där dancehallhiphopen kommer ifrån, så jag är sugen på att göra dancehallgrejer. Sen inspireras jag av olika ljudbilder. Det är mycket persiska och arabiska fester här och där kan dom verkligen få folk att dansa.

Vad händer med din crew Basementality?

– BMG skulle släppa en samling men det har runnit ut i sanden. Men låtarna finns kvar. Akrobatik har till exempel släppt en tolv där en låt heter *Basementality*. Nu har vi har lösa planer på att samarbeta med andra oberoende bolag under namnet *Basementality* och få ut svensk hiphop till utlandet. Det är hög standard på svensk hiphop men det säljs inte så mycket skivor i Sverige längre.

Daniel Severinsson

Alice in Videoland

Det som började av en slump förra året är nu blodigt allvar. En video är inspelad och en singel är släppt. Till hösten kommer debutskivan.

– Jag är väldigt nervös just nu. Hur kommer allmänheten att ta vår musik? Hoppas att ZTV visar vår video, säger sångerskan Toril Lindqvist.

Dance with Me är namnet på melodin som ska värta Sverige. En tung blandning mellan punk och synt. Bland favoriterna finns DAF, Iron Maiden och Rob Hubbard.

– Vi ville fånga det aggressiva hos synten tillsammans med det mer musikaliska i rocken. Det gör att vi får det bästa från båda delar, säger syntklinkaren Calle Lundgren.

Mixen är inte ny men känns ändå egen på något sätt och ligger helt rätt i tiden när alla verkar använda begreppet electroclash i var och varannan mening.

– Risken med att placeras i en speciell genre är att den oftast brinner upp för snabbt, säger Calle Lundgren. Just electroclash verkar vara väldigt konstruerad, då är det bättre att hitta något eget fack. Varför inte electropunk?

Sedan starten i början av 2002 har kvartetten släppt tre demokivor, alla inom det senaste halvåret. Och nu har skivbolaget National fastnat för skåningarna. Även sommarens festivaler har fattat tycke. Alice In Videoland festar loss på Hultsfred, Arvika, Augustibuller och Malmöfestivalen.

– Vi skiljer oss från andra syntband när det gäller liveframträdanden, säger Calle Lundgren. Vi tänker mer på rockmusik när vi spelar. Syntmusiken är tråkig, de rör sig sällan och måste använda rökmaskiner och filmskärmar. Vi har livetrummor.

– Vår musik är medryckande och det återspeglar sig på scenen, säger Toril Lindqvist.

Övriga medlemmar är *Anders Alexander trummor och Anders Lundgren på synt.*

Andreas Eriksson

Het Het Hetta

Hot Hot Heat har nästan fått oförtjänt stor uppmärksamhet i England. Magasinsframvisningar och utsålda konserter. Det är i och för sig lätt att förstå att man kan charmas av dessa kanadensare som hostar upp den mest spritande punkdiscon på länge. Men att de skulle få så här mycket applåder hade inte ens de själva räknat med.

Hot Hot Heat sitter på ett hotell i Leeds och älskar frukost, klockan är halv ett. Hotellpersonalen vet inte ens om att de har checkat in, sådan total förvirring råder när jag äntligen får fatt i Dustin Hawthorne som spelar bas. Givetvis är han bakfull efter lyckad spelning dagen innan och skyller varför hotellet inte förstått vilka de är på gårdagens berusning. Enligt en intervju i NME kan han dricka tolv öl innan han däckar, vilket förklarar en del.

– Det där är inte sant, skrattar han. Visst gillar jag att dricka öl, men det där sa jag bara för att ha något att säga. Jag gillar att dricka och röka.

Sean Murphy

Ni har fått extremt bra publicitet, hur överlever man egentligen en sådan hype?

– Man får försöka leva i sin egna lilla värld, som i en bubbla, och fortsätta som vanligt med bandet. Inte falla för frestelsen att börja tro att man är det bästa bandet i världen fast dom aldrig slutar att säga det till oss. Vi är ju faktiskt bara ett bra band från Victoria i Kanada. Sedan vet jag inte om alla tycker vi är så bra... I Skottland kastade de öl på oss. Men så gör dom kanske där, jag vet inte...

Hot Hot Heat är inte ett alldeles nytt band. Redan för två år sedan släppte de debutalbumet *Scenes One Through Thirteen* på jättelilla OHEV. Sättning var då trummor, bas och syntar och betydligt mer punk än vad de låter nu.

– Det var en helt annan grej då än vad det är nu. Det är ju alltid mer punkrock när man börjar spela. När man blir bättre blir det pop av alltihop. Det blev också lite begränsat utan gitarr. Vi är inte experimentella på det sättet längre. Det känns som vi är ett annat band numera.

– Vi är inte främmande för att ta influenser från dansmusiken. Vi har lite funderingar på att låta någon göra remixar på våra låtar. Har du hört Morgan Geists mix av *The Rapture*? Helt otroligt bra! Något sådant skulle vara kul om någon gjorde med en av våra låtar.

Fredrik Eriksson

Nästan världsberömda

De tre bröderna Followill och deras kusin gör succé på de amerikanska rockklubbarna. De hypas i brittisk musikpress och spelar inför utsålda hus i London. I sommar tar de sin garagerockiga sydstatsboogie till Sverige.

I Amsterdam kör spårvägarna mitt i de inte alltför breda gågatorna. Varje gång en fotgängare kommer lite för nära vagnen plingar föraren ilsket. Vilket är ungefär precis hela tiden. Tittar man ut genom fönstrena i de överfulla vagnarna ser man de smala sidogatorna som skjuter ut från shoppingstråken. Här ligger coffee shops, snuskställen och Heinekenhak tätt. I stadskärnans utkant, nära Leidseplein, ligger klubben Paradiso. En stor brunröd byggnad där det anordnas konserter och danstillställningar så gott som varje dag. Den här lördagen i slutet av april är det Kings of Leons tur att gästa den anrika klubben.

Bandet består av Caleb Followill på gitarr och sång, Nathan Followill på trummor, basisten Jared Followill och Matthew Followill på gitarr. Brödratrion förde under uppväxtåren en kringflackande tillvaro i den amerikanska södern. Deras far var pingstpastor som reste runt och predikade mellan Oklahoma City och Memphis. Fram och tillbaka. Followillpojkarerna ser tillbaka på sin uppväxt på vägarna med blandade känslor.

– Vi såg andra ungar som växt upp med samma människor och som gått ut high school med samma klasskompisar. Det var säkert trevligt för dom, och ibland har man önskat att vi hade allt det där, men eftersom vi inte hade det så blev vi istället

så här nära varandra som familj, säger mellanbrorsan Caleb, 21, på patenterad sydstatsdialekt.

Det kringresande kyrkolivet skänkte också musiken till bröderna. Mamman spelade piano under gudstjänsterna, och som sjuåring satte sig storebror Nathan, idag 23, bakom trummorna. För ett par år sedan flyttade brorsorna till Nashville, bytte gospelmusiken mot rock'n'roll och bildade tillsammans med kusinen Matthew bandet Kings of Leon. Pappa prästen, och även farfadern, heter just Leon och därav bandnamnet.

Sedan dess har allt gått mycket fort. De åkte till New York, spelade upp sina låtar akustiskt på RCA:s kontor och återvände till Tennessee med ett skivkontrakt i fickan. I våras släpptes EP:n *Holy Roller Novocaine*, vilken hyllades av engelska och amerikanska musikskribenter. Skivan innehåller vidsträckt, lite svärplacerad amerikansk rock. Ofta 70-talsinspirerad, ibland bluesig. Garagerockig sydstatsboogie, som de själva beskriver det. I juli kommer debutalbumet *Youth and Young Manhood*, och samma månad reser de med den ambuleringe endagarsfestivalen Accelerator här i Sverige.

Bandet har fått hjälp med att hitta sitt sound av låtskrivarpartnern Angelo, som tidigare spelade i gruppen The Immortals.

– Jag antar att man kan säga att han är vår guru, säger Nathan. Han var den första person som kunde spela exakt den musik vi hade i huvudet, och som precis förstod vilken riktning vi ville ta.

Det passar verkligen ett band som Kings of Leon att ha en guru. Deras stil är obetalbart cool och som hämtad från rockfilmen *Almost Famous*. Långt hår med lugg, mustascher, tigha tröjor, utsvängda jeans och boots. Komiskt nog ser bandets tekniker, Chris, exakt likadan ut. Och just det, han tillhör familjen. Han är ännu en kusin som förutom att fixa till instrumenten även fungerar som inhoppare i bandet.

– Han är vår "stunt double", skrattar Nathan. Vi ska få honom att lära sig alla instrumenten. Bara utifall.

Kings of Leon är i Amsterdam för första gången. Vistelsens hittills mest omtumlande upplevelse skedde under ett besök på en coffee shop kvällen innan.

– En snubbe som satt jämte oss svimmade av, fick ett epileptiskt anfall och pissade på sig, berättar en storögd lillebror Jared, 17. Vi stack därifrån fort som fan. Pretty freaky, man.

Händelsen verkar knappast ha avskräckt bandet från att röka brass. Under intervjun i Paradisos lite dunkla kafédela delar de broderligt på ett par pipor "Amsterdam Special". När de några timmar senare går på scen är det hyfsat med folk på klubbens övervåning. Ingen i publiken ställer sig längst framme vid scenen. Ingen dansar. Kanske är det för tidigt på kvällen. Kings

of Leon lyckas ändå sprida sväng och intensitet över den salongsliknande lokalen. Just intensiteten har de med sig från när de spelade i kyrkan.

– Well you know, känslan är ungefär densamma, säger frontmannen Caleb. Det var den sortens kyrka vi växte upp i. Med vild gospelmusik. Som band försöker vi fånga samma intensiva känsla.

Skillnader finns dock.

– Man får inte dricka bärs i kyrkan. Det är den största skillnaden, säger Nathan och tittar upp med något glansiga ögon.

Deras syn på religion har också förändrats med åren.

– Vi tror fortfarande på Gud, menar Jared. Fast vi är inte alls så involverade som vi brukade vara.

– Vi har vissa moraliska värderingar som vi växt upp med och som vi alltid kommer att ha med oss, fortsätter Nathan. Men det är en mer personlig grej numera. Vi har blivit lite äldre och tänker mer självständigt.

Kings Of Leon framstår som ett tvättäkta amerikanskt band. Sättet de pratar på. Hur de ser ut. Musiken de spelar. Avslutningsvis ber jag dem enas kring vilka som är tidernas tre största amerikanska band och artister. Storebror Nathan tar kommandot, och får bifallande nickar från de andra när han startar uppräknigen.

– Johnny Cash, Bob Dylan och... eh... The Band, fast där var ju Levon Helm den enda amerikanen. Dom andra var från Kanada, men om det ändå räknas så säger vi The Band.

Awesome, dude!

Let yourself go

NOKIA
3300

Nokias nya musikmobil med MP3-spelare. Ta favoritlåtarna med dig och släpp loss!

*Mobil musikspelare för MP3- och AAC-filer
Musikfiler som ringsignaler
True Tones-signaler
Stereoradio
Digital inspelning
MMS
Java™-spel*

Ladda Nokia 3300 med dina MP3-or, stoppa den i fickan, vrid upp volymen och ta favorit-musiken med dig. Har du något annat val än att släppa loss?

Club
NOKIA

Gå med i klubben – ta vara på fördelarna! I Club Nokia får du nyheter om våra telefoner, teknik, tips och fina erbjudanden. Allt du behöver för att bli medlem är en Nokiastelefon. Bli medlem på www.club.nokia.se eller via WAP på mobile.club.nokia.se.

NOKIA
CONNECTING PEOPLE

www.nokia.se

Copyright © 2003 Nokia. Nokia Corporation förbehåller sig alla rättigheter. Nokia och Nokia Connecting People är registrerade varumärken som tillhör Nokia Corporation. Java är ett varumärke som tillhör Sun Microsystems, Inc. Specifikationer kan ändras utan förvarning. Tillgången till vissa produkter och tjänster kan variera mellan regioner. Kontakta närmaste Nokia-återförsäljare för mer information. Drift och vissa funktioner är beroende av SIM-kort och/eller nät. Kontakta din nätoperatör och/eller tjänsteleverantör angående tillgängligheten till MMS-, GPS-, WAP- och Internet-tjänster. Observera att de MMS-relaterade (Multimedia Messaging Service) tjänsterna är beroende av såväl nät som kompatibiliteten hos de enheter som används och de Internet-tjänster som stöds. Tillstånd eller licens kan krävas för att mangladigga eller kopiera musik. I vissa länder är det förbjudet att kopiera copyrightskyddat material. Kontrollera lagstiftningen i aktuellt land angående användningen av sådant material. Vissa tjänster debiteras separat.

UNION CARBIDE PRODUCTIONS

Väldens bästa rockband?

Havanna februari 2002. En flaska rom står på ett bord, det är kväll och frågesport. Skivbolagsbossen Ismail "Isse" Samie ska ställa nästa fråga. Han funderar...

- Vad hette bandet som gav ut skivan *In the Air Tonight*. César Vidal, sångare i Caesars Palace funderar.
- Vet inte, säger han efter en stund.
- Det är Union Carbide Productions, säger Jocke Åhlund.
- Du kan inte ställa frågor om dina kompisar, säger César och tar en klunk rom.
- Men det är ju svensk rockhistoria, svarar Jocke Åhlund.

Tidig promobild.

DET GÅR EGENTLIGEN INTE att beskriva enklare. I Bonniers rocklexikon har de landat någonstans mellan The Undertones och U2 med musiken beskriven som en blandning av MC5 och The Doors med tillsats av postpunkenergi, som både är personlig och medryckande. Givetvis blir ord som personlig och medryckande oerhört platta. Men Union Carbide Productions är inte helt lätta att beskriva. De lät helt enkelt inte som något annat band. Union Carbide Productions var ett av de få band som bjöd på en hel värld. Deras livespelningar lät aldrig likadant. Man visste aldrig riktigt vad som skulle hända, vilka otroliga historier man skulle kunna ta med sig därifrån.

Om vi backar bandet en aning hamnar vi i mitten av åttiotalet, närmare bestämt 1984.

Rockklubben heter Erroll's, på scenen ligger en man med hög hatt och skriker på golvet. Det är Stefan Falck, nuförtiden rockpoet. På gitarr finns Björn Olsson och bakom trummorna sitter Henrik Rylander. Grundarna till det som ska utvecklas till världens bästa rockband.

- Jag var väldigt furiös på scen. Jag gjorde nog ett konstigt intryck, minns Stefan Falck. Jag hade en hel bag med alla möjliga roliga saker som jag visade upp för publiken. Jag var klädd i gymnastikkläder. Jag var ung då och skulle vara anti-rock. Sen var det alla möjliga sjuka saker som jag visade upp, cykelsadlar, bollar...

- Det var bara hårda riff och solon, menar Björn Olsson. Men på den tiden drack jag inte och jag var solbränd, hade shorts, öronproppar. Jag var helt orockig då.

Men sättningen med Falck varade inte länge. Falck berättar att det var på repen det fungerade, på spelningarna var han nervös. - Vi skulle repa och jag var först i replokalen och vi hade en telefon där, plötsligt ringde telefonen, ett hemligt telefonsamtal. Jag tog det och det var Björn som sa "Du är kickad". Bara så sa han rakt av. "Jag tror inte på dig", sa jag. "Jo, så är det", sa Björn.

Nästa sångare hette Emrik Larsson som senare bildade Stonefunkers. En sätt-

ning som heller inte varade länge. Den 18 december 1985 spelade Union Carbide Corporations på klubben Banana Boat som förband till Lädernunnan. Vid micken stod Emrik och bland publiken kunde man se två storögda unga män. Den ena hette Patric "Kakan" Caganis, den andre Ian Persson.

- Jag minns att Henrik och Björn hade sprayat sig med guld i ansiktet, berättar Patric. Emrik var mer röd i skinnet av all sprit. Jag hörde ett malande så jag drog mig mot scenen för att se vad det var. Då kände jag igen Henrik, vi var skolkamrater. Men det var bara ett oväsen.

- De var silvermalade i ansiktet, minns Ian Persson. Jag gillade dom.

Men ganska omgående byttes Emrik ut mot Torbjörn "Ebbot/Tobbe" Lundberg, och Patric som Ebbot hade lärt känna på en UK Subs-spelning togs in på gitarr och den första klassiska sättningen var ett faktum. Björn kommer ihåg att Emrik tog kontakt med Ebbot.

- Tobbe hade jag sett i några år på stan med sina punkkompisar. Han var den enda som inte passade in bland dom andra. Han hade för stort huvud och det såg inte rätt ut.

Sen träffade jag honom på en skräckfilmsvisning, det var i början av '86, då presenterade Emrik mig för Tobbe, han var helt annorlunda då, han var rätt svennig och sportig i flat top-frisyr.

1986, SAMMA ÅR SOM Palme blir mördad och Reagan bombade Tripoli kompad av Bossens *Born in the USA*, ändrar de bandnamnet till Union Carbide Productions. Namnet tar de från ett batteri till en gitarrpedal. Det var också namnet på det amerikanska företaget som orsakade katastrofen i

"När Björns mamma kom hem stod jag i bara kalsongerna och så kramade jag om henne, jag tyckte hon var väldigt åtråvärd då."

- Patric Caganis

Indien 1984, då tusentals människor dog av giftig gas.

Basisten Per Helm var sist in i bandet. Egentligen var han trummis men skaffade en bas när han blev erbjuden plats.

- Vi drog igång i april-maj '86 och gjorde en massa låtar. Vi spelade nere på Björns jobb på Drottninggatan, Bokstaven hette det, något slags reklamtryckeri. Det var i en gymnastiksal och vi drog ihop dom första hårda låtarna där nere. Vi repade tre-fyra gånger i veckan.

- Sen var vi hemma hos Björn i hans fina villa i

Partille, i pojkrummet.

Dubbla Marshall-

stackar i villan. För-

äldrarna åkte alltid

ut och kåkade

lunch när vi kom.

Det dånade på som

fan - jag menar

dubbla Marshall-

stackar! Vi andra

fick anpassa oss efter

det så gott det gick. Så

det var ett jävla dån av

dom. Byxbenet fladdrade.

Adressen var Ormstigen och

villan låg i en av Göteborgs finare förorter.

Det var också detta som var fokus de få

gångar som bandet presenterades i media.

Överklasslyglarna från Partille.

- Vi såg ut som svennar med vanliga klä-

der, säger Henrik. Björn hade jämt roliga

kommentarer i tidningarna, så det blev en

slags image att vi blev överklassbarn. Motsatsen till vad man skulle vara, arbetarklass. Björn spädde på det med uttalanden typ: "Vi är uttråkade och ligger vid poolen och dricker drinkar". Men vi var högst medelklass, kommer från Partille och Askim.

- Jag vet att vi drack mycket och jag körde alltid bil in till stan full, säger Björn Olsson. Vi körde mellan klubbar och hem körde alltid Tobbe medan jag låg i baksätet och halvsov.

Men ungdomarnas leverne blev för mycket för föräldrarna och det kallades till ett föräldramöte i Ebbots föräldrars villa.

Då var ni ändå rätt gamla?

- Ja, vi var runt 20, det var en rätt patetisk tillställning.

Vad var det som ledde till detta?

- Vi hade en vild brakfest på Ormstigen, konstaterar Patric. Vi drack upp Björns föräldrars barskåp. När Björns mamma kom hem så stod jag i bara kalsongerna och så kramade jag om henne, jag tyckte hon var väldigt åtråvärd då. Sen kom hans pappa och var vansinnig. Sen tog vi en taxi och i taxin kom Tobbe på att hans pappa hade en pava whiskey hemma, så vi åkte dit. Det var sent men mamma Kerstin hade lagt en söndagsstek som jag tog ett stort bett på för att sedan vomera upp allt över heltäckningsmattan.

Men det som föddes på Ormstigen var något helt unikt, något som inte tidigare hade hörts från ett svenskt band.

– Det var mycket MC5, Stooges, Captain Beefheart, menar Per Helm. Björn gjorde mycket riff. Han hade en flod av idéer. Den första plattan var ju rätt experimentell till vissa delar. Mycket skruvade grejer. Det var jag, Tobbe och Patric som hade mest likasinnad musiksmak, 60-70-tal och punk. Rylander kör ju ett helt eget trumspel, det bidrar med mycket. Han är ju ingen traditionell rocktrummis. Det är jävligt avigt, hela musiken stöter liksom. Det är mycket Rylanders förtjänst. Det går inte planka det.

– Stilen var något slags samarbete mellan mig och Björn, berättar Henrik Rylander. Han kom med små förslag, han pratar alltid väldigt vagt, han kan inte riktigt förklara saker. Han sa: ”Om du vänder på det...” Han är ju också intresserad av Beefheart och trummisen Drumbo. Jag försökte spela lite annorlunda men egentligen följde jag gitarren. Gitarrerna var lite kantiga och stötiga och istället för att slåta över det med en rak takt så markerade jag, då blir det liksom baktakter och så där. Lite kantigt och inte direkt dansant.

– En annan grej med soundet är att två gitarrister spelar solon samtidigt, det har jag inte hört innan, kanske på någon Stooges-platta, men vi gjorde det ändå på ett eget sätt.

Björn förklarar att det var en stark grupp kemi i bandet och att de var tvungna att skärpa sig inför Henrik.

– Han är ganska smart och man ville alltid imponera på honom. Per hade man också mer respekt för, han var mer tillbakadragen, mer normal.

SPELNINGARNA BÖRjade DUGGA tätt i hemstaden Göteborg och en demo spelades in i slutet av 1986 som blev embryot till första skivan *In the Air Tonight*. En av demokassetterna hamnade på det lilla bolaget Radium 226.05 som gav dem kontrakt. Ulrich Hillebrand var skivbolagsdirektör på det lilla innovativa bolaget.

– Det var jag som upptäckte dom, dom var något helt nytt då, det var inga andra bolag som ville ge ut dom. Dom hade försökt med några stockholmsbolag och det är säkert många av dom som ångrar sig idag. Dom hade en enorm talang och konstnärlig integritet. Deras attityd var helt rätt för Radium. Dom kom där från förorten med sina Hawaii-skjortor. Dom var världens bästa rockband!

– Vi gjorde mycket saker ihop med våra band. Man utvecklade idéer genom olika projekt. Det var grunden till att det blev en form av framgång. Vi gick på utställningar, klubbar – det var mycket svartklubbar i Göteborg på den tiden.

Men den första inspelningen fick bandet bekosta själva. Gitarristen Björn Olsson pungade ut med 40 000 kronor som blev

notan för inspelningen som skedde i studion Music-A-Matic i Göteborg tillsammans med producenten Henryk Lipp.

– Vi var ungefär lika galna båda två, bandet och jag. Det var extremt mycket gitarer och pålägg. Massa solon som vi drog upp som komp. Dom var inspirerande, skönt störda killar, precis som man ska vara för att göra musik som berör. Dom passade in och ville dom någonting så gjorde jag det, fast lite till. Det blev en acceleration.

Minns du någon speciell händelse i studion?

– Björn Olsson gjorde massa armhävningar och så hade dom parasoller och solarium med sig. Dom var anti-svartrockare. Deras energi låg någon annanstans...

– Det var på åttiotalet och man solade solarium då, menar Björn Olsson.

– Både jag och Tobbe gjorde lumpen under den här tiden, berättar basisten Per Helm. Så vi åkte ner på permis och spelade in och mixade och trixade. Det var rätt svårt har jag för mig. Att gå in i studion och få ut det soundet man hade i huvudet. Lipp påverkade oss en hel del. Han försökte styra upp alla gitarrpålåg, det var enormt mycket gitarrpålåg. Solon på vartannat. Det är en enda kakofoni med gitarer.

Henrik Rylander minns inspelningen som kul.

– Det skulle ju vara typ tio gitarer samtidigt. Plattan reflekterade väldigt mycket hur vi var då. Vi ville mycket. De experi-

mentella delarna ligger Björn bakom. I början av *On the Beach* hörs måsar, det var Björns idé. Han var inne på västkusttemat redan då, dom hade ju sommarställe på Tjörn. Han är intresserad av naturen och fåglar.

Per Helm kallar plattan lite överproducerad och säger att det var nästan omöjligt att få ordning på alla gitarer som skulle få plats samtidigt.

– Allting som var idéer skulle bara sättas, det skulle vara saxar, pianon – rubbet. Allt skulle in.

Även Patric Caganis kallar den lite överarbetad, men plattan är tillsammans med *Swing* hans personliga favorit.

– *In the Air Tonight* är en energikick helt och hållet. Det var inte så mycket finlir

◀ utan egentligen mest en vägg av oväsen. Inspelningen gick ganska lätt. Det var Tobbes nitiska producerande, han gillar studios och var en sinnessjuk perfektionist. Det var rena slagfältet vid mixen, massa pålägg och idéer. Jag gav vika, orkade inte vara med hela tiden. Tobbe fick ta hand om det. Men nu i efterhand kan man se att han brann för det, utan att egentligen vara så kommunikationsbar.

Våren 1987, när skivan var färdiginspelad men ännu outgiven, skickades en kasset till Gunnar Lagerman, en av grundarna till Hultsfredsfestivalen. På festivalens kontor rådde delade meningar och kollegan Per Alexandersson bad Gunnar att ”stänga av oljudet”, men Gunnar kunde inte låta bli att höja volymen till elva.

– Attityden, det var sånt sanslöst ställ till skillnad mot det mesta andra som fanns på åttiotalet. Materialet är så bra och det hör man när man sätter på plattorna idag att låtarna håller hur bra som helst och kommer att hålla i tjugo år till utan problem.

Hur som helst, *In the Air Tonight* är inte bara en milstolpe i svensk rockhistoria. Den är fylld av gnisslande låtar som spricker i sömmarna. Låtarna är geniala och med ett larm som man inte hört maken till varken senare eller tidigare. Men musikpressen på den tiden var i det närmaste obefintlig och reaktionerna var

blandade. Henryk Lipp minns den klassiska rubriken. ”Fy fanken för Union Carbide!” och några skrev att Union Carbide inte ens skrämmer pensionärer.

Ryktet om bandet vilda liveshower började dock sprida sig, en vanlig spelning med Carbide brukade bestå i en oftast naken Ebbot som klättrade på högtalare och en Björn Olsson liggandes på scen i något slags panikångestillstånd. Kulmen nåddes på Hultsfredsfestivalen 1987. Bandet anlände dagen innan spelningen och tillsammans med sina 30 hang-arounds festade de loss kraftigt. Detta mynnade ut i ett restauranginbrott och en Ebbot som somnade under presskonferensen. Gunnar Lagerman tog beslutet att de inte skulle få spela dagen efter.

– Vi var tvungna att gå till Lagerman och skaka hand, var och en och be om förlåtelse, berättar Henrik. Han var väldigt arg och sa att om vi inte skärpte oss var vi tvungna att lämna festivalen. Men sen sa han ”Okej, ni kan spela”.

Efter spelningen var Lagerman så imponerad av bandet att han bestämde sig för att bli deras manager och bokare.

Men allt var inte så enkelt. Slitningarna efter första inspelningen och Hultsfredsspelningen blev den utlösande faktorn till något som snart skulle bli vardagsmat. Avhopp. Per Helm hade bestämt sig.

– Det var första bandet jag spelade i och jag tyckte att det blev så jävla mycket fokus på bandets uttalanden. Det skrevs mer om bandets idioti än musiken. Jag hade en idé om hur ett band skulle funkade, musiken skulle tala. Björn Olsson minns att Pers avhopp ledde till förakt.

– Alla som svek blev föraktade och det var problemet. Det byggde mycket på att man inte hade ordning på sig själv. När skivan kom så turnerades det och det blev mer sprit och idioti. Gruppen blev mer fjantig på något sätt. Vi tappade fokus.

Helms avhopp var den första riktiga motgången för bandet.

– Han passade in så väldigt bra men såg nog vart det började barka hän, berättar Patric. Det var lite väl odisciplinerat och ofokuserat men det var ändå musiken som sammanförde oss. Det var så mycket kring bandet, det gick inte att koncentrera sig. Helm och Henrik var inte lika rotlösa och rastlösa och ambivalenta som oss andra.

Men en ny basist hittades i Henriks gamla gymnasiekompis Adam Wladis, han säger att han aldrig i början fattade vad som var så bra med bandet.

– Jag tyckte det lät skit. Jag hade aldrig upptäckt Carbides storhet om jag varit en skivbolagskille. Jag fattade ingenting, sen fick jag erbjudandet och tackade ja. Kakan var lite tveksam och trodde bara att jag ville vara med för berömmelsen och brudarna. När jag hörde det tänkte jag: ”Herregud killen, det här bandet kommer aldrig att åka på någon turné, vilka enorma förväntningar han har!”

MEN TURNÉ BLEV DET och bandet åkte för första gången över Atlanten där de skaffat sig en sig en ganska liten men hängiven skara fans. Några gig i Boston och New York var inbokade.

– Det var en kaotisk resa, en lång fest alltihop, minns Patric. Vi låg inne och rökte gräs i Radiums lilla lägenhet i New York. Ingen luftkonditionering och full av kackerlackor.

På CBGB's i New York hade diverse rockstjärnor samlats föra att se de galna svenskarna. Lydia Lunch, Henry Rollins, Jello Biafra och Thurston Moore var bara några.

– Det var en rolig spelning, säger Björn. Tobbe hade en ölflaska i stjärten och senare under konserten drack han ur den och kände att det smakade bajs.

Gunnar Lagerman var också med i New York.

– Innan extranumret hjälpte jag Ebbot av med jeansen som var dyngsura och så spydde han som en gris. Då kan man snacka om nervositet!

När Adam tänker tillbaka på USA-trippen minns han mest hur unga de var.

”Björn var sur för att han bara fick massa sunkiga punkbrudar, medan jag fick dom snygga mörka brudarna.”

– Adam Wladis

– I New Yorks var det ingen som hade koll på någonting, vi gick ihop i en flock och ingen visste vart den andre skulle. Carbide hade inte någon traditionell rockstjärnestil, vi var bara så glatt överraskade, unga i sinnet och inte alla världsvana. När medlemmarna i Sonic Youth kom fram efter spelningen och hälsade var man bara en blyg kille som inte visste hur man skulle bete sig. Vi var som små skolpojkar.

Men Wladis inhoppte i bandet gjorde också att den splittrade stämning som redan var ett faktum blev tydligare.

– Det blev mycket mer flams, berättar Björn. Per hade man respekt för, han var mer tillbakadragen, mer normal. Han uppskattade inte svineriet. Det skenade iväg när Adam kom med.

Detta ledde till det ofrånkomliga. Björn vägrade följa med ut och spela eftersom han tyckte att bandet kom in i en stiltjeperiod utan utveckling.

– Jag tror att Björn tyckte att jag var för dålig musiker, han sa att jag saknade blueskänsla, funderar Adam Wladis. Men jag tror han var sur för att han bara fick massa sunkiga punkbrudar, medan jag fick dom snygga mörka brudarna.

Adam minns att han kände hur det låg i luften att han skulle sparkas men att ingen vågade berätta något.

– Det tog några månader och jag var på jävligt dåligt humör. Sen fick jag själv fråga och sa att det är något ni inte klämmer ur er. Kakan stirrade ner i golvet och Tobbe började nysa och Henrik hade dåligt samvete. Det var jävligt jobbigt då men så här efteråt tycker jag inte det är så mycket att bråka om. Men man kan inte tvinga sig kvar, det är som en relation, man kan inte kräva att någon ska älska en.

Med Adam borta så bestämde sig Björn för att hoppa på tåget igen och som på beställning kom också Per Helm tillbaka som basist. Resultatet blev vad som skulle komma att bli en av Sveriges bästa rockplattor. *Financially Dissatisfied Philosophically Trying* är namnet, men den är mer känd som Carbides svarta platta. Från det psykedeliska mästerverket *Here Comes God* till hämningslösa *Born in the 60's* eller hypnotiska *Career Opportunities*. Så mycket energi och fantasi på en och samma platta har inte hörts sedan dess.

– Jag ville ha lite mer än bara renodlat Stooges-sound, ville ta med andra influenser, förklarar Ebbot. Min tanke var att det skulle bli lite mer originellt.

Inspelningstekniker var även denna gång Henryk Lipp och han säger att det var på denna platta de började hitta sin psykedeliska sida.

– Vi gjorde utflykter i ljudlandskap. Man försökte ta musiken ännu ett steg. Dom

Ebbot i Hultsfred 1989

Gary Andersson

nu i din skivbutik

HIM

Love Metal

Se HIM live på Arvikafestivalen 11/7 och på Ozzfest i Globen 15/9!

"Vemodigt vackert." Martin Carlsson **Expressen**

"Det är helt enkelt svårt att inte känna sig berörd och aningen gråtmild över denna syntes av Sisters Of Mercy, Radiohead, Roy Orbison och Type O Negative."

Mattias Kling **Aftonbladet**

ANNIE LENNOX

Bare

Tredje soloplattan med 11 helt nya låtar från nyligen Sverigeaktuella Annie Lennox. Hon ingick under 80-talet i Eurythmics – ett av de största popbanden någonsin. Annie Lennox har sedan haft stora framgångar som soloartist. Detta album fyllt av hennes typiska sound lär inte bli ett undantag.

Begränsad upplaga med live-DVD.

STABB

As It May Be

Tuff rock med unik sångerska vars röst inte lämnar någon oberörd!

"STABBs debutalbum [...] är en fullträff. [...] "As It May Be" är ett album fullt av känsla." Henrik Kolbjør, **Svenska Dagbladet Betyg 5/6**

"låtmaterialen är högintressant.[...] jag förväntar mig nästan stordåd av Stockholmsbandet." Sven Melin, **Arbetarbladet**

"STABBs sångerska Belinda besitter en röst som får mig att hoppa upp och ner av förtjusning. [...] även när hon sjunger på ett mer stämbandsvänligt sätt lyckas hon övertyga mig om att det här är en riktigt bra debutplatta."

Gustaf Claesson, **Musiklandet Betyg 4/5**

Jan Skoglund: bas

Ian Persson: gitarr

Patric Caganis: gitarr

Ebbot Lundberg: sång

◀ försökte inte göra om första plattan. Det är alltid svårare med andraplattan. Ebbot hade fingrarna i syltburken hela tiden, han har långa fingrar. Jag gillar ju egentligen att mixa mer själv.

– När man spelade in så tänkte man: ”Fan det här vill jag inte skämmas för i framtiden”, det var där jag var lite klåfingrig, menar Ebbot. Men jag tror vi var rätt petiga med att det skulle vara mer abstrakt och ogreppbart och då blir det svårare att sätta fingret på vad det är som gör det hela mer intressant. Man var medveten om det.

Per Helm berättar det är hans favorit-Carbide-platta.

– Det kändes som det var mer fokus på musiken nu. Det var skönt att komma utifrån och bara gå in och sätta det i studion. Tobbe gjorde rätt mycket själv av skivan. Den var mer lättinspelad än första.

Men Helm blev inte långvarig, när han hade satt sina basslingor så packade han åter väskan och denna gång var det för gott. Bandet hade inte förändrats så mycket som han trodde. Festandet var fortfarande en stor del. Näste man på arenan hette Jan Skoglund, numera bosatt i San Fransisco, men då göteborgare och vän till Carbides ljudtekniker Jörgen Cremonese. – Jörgen ringde mig en dag och frågade om jag ville åka med på turné med ett band och tjäna pengar, säger Jan Skoglund. Han sa aldrig vilket band det var. Jag var egentligen gitarrist, men han frågade om jag kunde spela bas. Jag fick uppfattningen att det bara skulle vara för turnén

men efter några rep förstod jag att dom ville ha mig som fullvärdig medlem. Det var ju ännu bättre.

Peugeot-bussen som kallades den vita valen var fullpackad med instrument. Union Carbide skulle åka på Tysklands-turné och de stannade utanför Björns dörr för att hämta honom.

– När vi kom dit så kom han ut och sa: ”Nä, jag har tänkt på det här länge nu och det... det går inte. Jag ska hoppa av. Ni får åka utan mig...”.

Björn berättar att det var ett allmänt missnöje som hade spridit sig. Den svarta plattan tycker han präglades mycket av motsättningarna.

– Egentligen var det inget negativt, bara synd att vi inte kunde reda ut det. När man såg skivan i press så såg man att Tobbe hade skrivit sitt namn två gånger under låtarna. Då var det inte så kul längre. Den här egogrejen började slå mot olika medlemmar. Det var en tyst, pressad stämning mellan mig och Tobbe. Det var så oroligt mellan oss och vi visste inte vem som var i överläge.

Året är 1989 och Carbide har avslutat sin Europaturné som kvintett med Patric Caganis som ende gitarrist. Men bandet letade ivrigt efter en ersättare till Björn Olsson. Huvudkandidat blev en Ted Nugent-lookalike vid namn Ian Persson. Han hade precis varit i franska alperna i en skön, sorglös tillvaro och hade inte någon direkt lust att ta på sig något ansvar.

– Tobbe hade ringt och tjatat och jag testspelade, men tyckte inte det var så kul. Sen stack jag iväg och tågloffade. Men jag ville ge det en chans så jag lyssnade jävligt mycket på den svarta plattan under resan. Kakans energiska gitarrspel var väldigt inspirerande.

Själv menar Ian att han inte var någon speciellt duktig sologitarrist men att det var rytmen som var hans tillgång.

– Jag och Kakan satt och kollade på varandra när vi spelade. Man lärde sig av varandra, det var en sån spinoff-effekt.

Patric minns Ians inbrott som väldigt positivt.

– Ian är en naturbegåvning, han är självlärd och fokuserad. Han kunde koncentrera sitt musicerande på ett bättre sätt. Jag levde i väldigt dåliga hemförhållanden som påverkade mig negativt. Man fick

göra allting själv och ingen som stöttade. Jag tror Björn också kände sig lite undanskuffad, det var ingen som ville erkänna vårt engagemang i musiken och i och med det fanns cynismen och sarkasmen. Det där uppgivna hänskrattet mot allting. Det var mycket go! i Ian när han kom med, jag var ju lite bekymrad för egen del...

Men i och med Ian samlade sig bandet för en tredje inspelning. *From Influence to Ignorance* visar ett Carbide på väg mot ett lite softare sound, men med samma energi och låtar bättre än någonsin. Ebbot berättar att det är den han helst sätter på när han ska slölyssna på en Carbide-platta.

– Den är skönast att lyssna på. Det är framför allt sången jag är mest nöjd med. Sen kan man spela upp den för farmor utan att skämmas...

Henrik Rylander tycker den blev lite för lättillgänglig och menar att när de var tjugo år hade de mycket mer energi.

– Det blev mer rent ljud och jag gillar ju inte det riktigt. Jag gillar mer den experimentella sidan som finns på första plattan.

From Influence to Ignorance sålde också den dåligt trots att Carbide fick sin första egentliga hit. *Golden Age*, en lite lugnare melodisk pärla signerad Ian Persson.

– Låten togs inte emot med öppna armar i början, men med Tobbes röst får man alltså det att låta Carbide. Man måste släppa att det inte behöver vara världens mangel hela tiden.

De försökte få lite mer 60-talssound på den och Jan Skoglund minns att de lyssnade mycket på Beatles under inspelningen. Allt började bra men sedan började det hända saker igen.

– Det blir nästan alltid så vid inspelningar, säger Ian. Det är mycket som ska luftas. Man ska ju plocka det inifrån och förhoppningsvis ska det komma ut något

som är speciellt och då är folk sköra. Det var inte så raka puckar.

Konflikträdsla som ämne är något som återkommer när jag pratar med alla inblandade. De uttrycker det på olika sätt. Björn säger att när det blev konflikt i gruppen var de inga män utan kärringar allihop.

– Vi var som sura hemmafruar, riktigt patetiskt.

Ian menar att de gick ut och drack och grät i varandras armar och hoppades att det var bra sedan.

– Men sen hade ju alla minnesluckor dagen efter. Man sa ingenting. Vi var som gamla föräldrar och låtsades som det regnade. Det blev förödande i slutändan tror jag.

– Konflikträdslan i samklang med en ambivalens inför allting, vad man ville och inte ville, menar Patric.

Men en sista kraftansträngning blev det. Efter att ha festat hela natten satte de sig i juli 1992 på ett plan till Chicago för att träffa producenten Steve Albini och spela in det som skulle bli plattan *Swing*. När Ian ser på det idag tycker han att de gjorde fel från början. De skulle stannat i Göteborg.

– Det var en jävla idiottripp vi gjorde. Men då kändes det bra att åka dit. Det var skivbolaget MNW som kom med idén. Albini var ju het då med Nirvana och så. Vi åkte över och såg inte röken av Albini på två-tre veckor. Men det var ju kul, det var fest istället.

Men Albini hörde till slut av sig och de åkte till den stora Chicago Record Company för att sätta upp grejerna.

– Vi blev utslängda av något stenhårt hip-hopgäng, jättestora svarta män, förklarar Ian. Dom satt och mixade och vi började testa på hög volym. Albini är inte lång och vi var unga svenskar, det var bara för oss att vända – smockan låg i luften.

Men inspelningen blev inte vad de tänkt sig, Albini ville spela in enligt gamla punktraditionen, allt på en gång. Han tyckte låtarna var för långa.

– Vi hade ju aldrig jobbat med någon producent så som skulle lägga sig i låtarna, fortsätter Ian. Det existerade inte i vår värld.

Henrik minns inspelningen väl.

Björn Olsson: gitarr

Skottar som talar ur skägget

Det är två saker som kan gå fel när man intervjuar Arab Strap: 1) Deras skotska dialekt kan vara omöjlig att förstå; 2) de kan vara alltför fulla.

Jag träffade dem dagen efter deras New York-konsert och inget av ovan nämnda inträffade. De var däremot så bakfulla att de hade svårt att prata.

Vi skulle träffas vid tolvtiden, men Malcolm kommer inte förrän tjugo över, och han mår uppenbarligen dåligt. Ögonen är blodsprängda och det vänstra ögat kan han knappt öppna. Han går svårt framåt-lutad, skakar hand och ursäktar sig. Han frågar om Aidan kommit än och säger att han behöver vatten och lite mat. 15 minuter senare stegar Aidan in genom dörren. Han ursäktar sig med att han gick vilse och att han har gått omkring på Broadway ett tag och letat. Han drack lite för mycket igår och mår heller inte särskilt bra.

Arab Strap har precis släppt sin femte fullängdare *Monday at the Hug and Pint* och enligt mig är det en av årets skivor.

– The Hug and Pint är en fantasibar som finns i huvudet på en vän till oss. Det är ett ställe som man önskar fanns när man mår dåligt. Och måndagar är när man mår dåligt i Glasgow, för alla går ut på söndagar. Vi ville egentligen döpa skivan till *The Cuntly Circus* men skivbolaget övertygade oss att det inte var ett vidare bra namn...

Nya skivan är den mest genomtänkta och producerade av deras plattor och varje låt har sitt eget ljudlandskap. Vilket passar Arab Straps sorgsna och melankoliska musik perfekt. Där deras skivor ibland blivit monotona i depressionen är *Monday at the Hug and Pint* experimentell och ibland till och med skrånig. I ljudbilden finns nu också fiol, cello och säckpipa över det slöa disco-beatet.

– Det var gjort medvetet, säger Aidan, vi behövde nåt nytt. Testa nya instrument. Men det är svårt att tänka på nya skivan för...

– Jag tycker det är samma skit som alla våra andra skivor, avbryter Malcolm. För mig låter den precis likadan. Vi har använt stränginstrument förut, så det är inget nytt. Jag brukar tröttna ganska fort på att spela nya låtar live och jag har redan tröttnat på dessa.

Det är också första gången deras sånger har något som kan liknas vid refränger.

– Jag har alltid tyckt att refränger och verser är helt ointressant, säger Aidan som skriver alla texter. För mig är det mycket viktigare att berätta en historia. Sex är inte särskilt glamoröst, det är smutsigt, pinsamt, svettigt

och ibland riktigt dåligt, och detta vill jag berätta om.

Tidigare släppte Aidan två skivor med två olika projekt och Malcolm gav ut en soloskiva.

– Det var viktigt att ta en paus, annars tror jag att nya Arab Strap hade varit ren skit. Det blir roligare och mer avslappnat när man varit borta ett tag och gjort annat. I vanliga fall går vi bara från skiva till skiva men nu tog vi en paus och gjorde annat och jag tror det var viktigt.

– Jag tror inte det gjorde nån skillnad alls, kontrar Malcolm. Och om vi gör sido-

projekt eller ej spelar ingen roll. Dessutom tycker jag inte Aidans skiva var så värst bra, jag hade nog gillat den bättre för fem år sedan. Och min tycker jag är ganska dålig och pinsam.

Aidan informerar mig om att de gillar helt olika musik. Det är inte många artister de är ense om, de försöker komma på några och de enda som båda gillar är Nick Drake, Cat Power, Bright Eyes och Songs: Ohia.

Aidan ursäktar sig igen för att jag fick vänta och Malcolm försvinner för att få lite mat och stänga in sig på hotellrummet.

Han tycker New York är för stort, det enda han vill göra när han är här är att se på TV.

Det känns ändå på något sätt självklart att dessa smått alkoholiserade och bittra skottar skapar den underbart vackra musik de gör och att träffa dem uppfyller i stort sett allt man förväntade sig av dem. Att bandet bildades för att Aidan tog Malcolms flickvän och att hon sen var otrogen mot honom också och de två överkörda männen bildade ett band för att sjunga om hur elak hon var känns bara helt rätt.

British Sea Power

Decline Of British Sea Power

BSP är vid sidan av Hidden Cameras och Libertines det mest hypade bandet av alla nya namn Rough s ibland Bowie-ga rock är lysande och deras singlar har hyllats i upp till bevis - och det gör dom sannerligen!

Nina Nastasia

Run To Run

Nina är en av den nya generations bästa singer/songwriters. Nya albumet känns lite mer genomarbetad, utan att tappa någon själ. Lite längre låtar, fräck instrumentering och hon sjunger ju sagolikt. En kvinlig Nick Cave - mörk, hypnotisk och med känsla för melodier!

Tyde

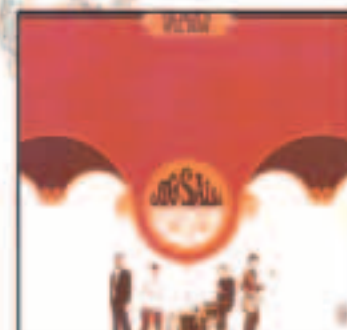

Twice

Bandet startades av Beachwood Sparks-killar och lite vänner. Nu är de signade till Rough huvudnäringen, för detta är fantastiskt bra! En prock - passar indiefolket lika brasom traditionalisterna!

Cato Salsa Experience

Fruit Is Still Fresh

Herr Cato Salsa med vännerna Jon Riise, Nina Björndalen och Christian Engfelt rockar vidare i sin 60's garage-stil. Gästspel från Jaga Jazzist-gänget på en låt! Klara för årets Hui

**BORDER
MUSIC**

...alltid steget före

TINDERSTICKS WAITING FOR THE MOON

BBQCD 232 / BBQCD 232X / BBQLP 232

NYTT ALBUM UTE 6 JUNI
PÅ CD, LTD CD OCH LP

playground
MUSIC

WWW.BEGGARS.COM

WWW.TINDERSTICKS.CO.UK

WWW.PLAYGROUNDMUSIC.COM

Radiohead

text: Annica Henriksson

Försöker göra glad musik

Att George W Bush fuskade i presidentvalet upprör Radiohead. De döpte därför sitt nya album till de slagord folk skrek åt honom när han skulle installeras i Vita Huset: *Hail to the thief!*

– Vi har inte enbart gjort en anti-Bushplatta, men det sätt han intog makten på liknar andra smutsiga affärer som föregår i både vår bransch som inom politiken. Vissa saker som händer just nu är helt ofattbara och titeln *Hail to the Thief* verkar summera det för oss, berättar gitarristen Ed O'Brien medan han erbjuder mig en cola med "a nice bit of lemon?".

Även en annan tjuv har lyckats reta gallfeber på bandet. Flera månader innan skivsläppet fanns en ofärdig version av plattan på internet. Ed O'Brien säger att det känns som om att visa upp sin smuts-tvätt för offentligheten. Inte alltför smickrande med andra ord. Däremot har han inget emot att folk tankar ned musik från nätet. Han säger att det inte är någon egentlig skillnad mellan att ladda ned musik idag mot att spela in band till polarna vilket han själv gjorde som barn. Gillar man plattan kommer man att gå ut och köpa den ändå. Att ladda ned är bara mer tekniskt sofistikerat. Ed själv däremot brukar inte ladda ned musik, men det är inte för att han tänker på artisterna och deras royalties, snarare för att han inte begriper sig på datorer.

Radioheads tredje fullängdsalbum *OK Computer* blev i en engelsk musiktidning framröstad som den bästa plattan i hela världen någonsin. Året var 1997.

– Det var överraskande, menar Ed. Men samtidigt sa det mer om tidningen Q. Jag gillar inte riktigt den så jag kände mig lite orolig. När Q startade på 80-talet hade

dom Phil Collins och Genesis på framsidan. Då börjar man undra om dom tycker att vi är det nya Genesis. Det var smickrande, men betyder det att vi är ett gäng gamla fisar? Hursomhelst, vi får se vad folk tycker om tjugo år. Det är viktigare.

Efter det grandiosa erkännandet hade Radiohead mycket väl kunnat göra en platta identisk med *OK Computer* om de velat stanna på toppen. Alternativt bli mer kommersiella. Ett knep som både Oasis och Suede har använt, utan större framgång bör tilläggas. Radiohead valde en annan väg. Att bli än mindre kommersiella. Att bli svåra. Att experimentera. Att bli oåtkomliga. Inga videor gjordes till *Kid A*. Intervjuerna de gav var få. För vissa band skulle det vara lika med kommersiellt självmord.

– Vi har alltid känt att vi vill röra oss framåt, säger Ed till sitt försvar. Och vi ville dämpa hela den där gitarrpylen. Förväntningarna var jobbiga, folk ville att vi skulle bli det nya U2 och det var vi ju inte. Det finns bara ett U2 och dom är grymma på det dom gör, medan vi hellre ville staka ut en egen väg. Jag tror att vi ville förstöra myten och spräcka bubblan. Det viktiga

är att fortsätta. Ibland kanske folk gillar det, andra gånger kanske dom inte gör det.

Tror du att ni har förlorat fans på vägen?

– Möjligen har vi det. Men man får aldrig vara rädd för det som band. Man måste fortsätta röra sig framåt. Jag tror att *OK Computer* passade rätt i tiden, vi lyckades göra musik som folk ville höra just då. Den chansen dyker kanske bara upp en gång i ett bands karriär. Vi gillar hur som helst idén att vara ett kultband och jag tror att det finns tillräckligt många människor som förstår och gillar det vi gör.

Kid A och *Ammesiac* är inte självklara i skivhyllan hos de gamla Radioheadfansen. De som upptäckte dem genom låten *Creep*, som följde dem vidare genom fejkade plastträd, järnlungor och paranoidea androider. För många var *Kid A* Radioheads egen gravsten. Men för de som med ficklampor letade sig fram längs den smala be vuxna stig som bandet trampat upp fortsatte kärlekshistorien. Bara de mest inbitna blev kvar. Och de får ha Radiohead för sig själva. Lyssna på *We Suck Young Blood* från nya skivan så förstår du. Det är inte den mest lättillgängliga låt

de gjort. Med hjälp av ett dovt piano tågar låten långsamt framåt och accentueras av handklapp med milslånga avstånd. Thoms smärtsamt pressade sång skär som rakblad över handleder. Det är otäck bra.

Första singelsläppet *There There* har dock en rörligare takt och en lockande refräng. Den tröstande betydelsen av titeln är dock missvisande och därför så briljant. Radioheads musik brukar sällan vara en tröst. Den lyckas istället alltid förstärka ens känslor av ensamhet, ångest, självförakt och alienation. I *Wolf at the Door* berättar Thom om hustrumisshandel i Stepford: "I keep the wolf from the door/but he calls me up/calls me on the phone/tells me all the ways that he's gonna mess me up/steal all my children/if I don't pay the ransom/but I'll never see him again/if I squeal to the cops".

Vi befinner oss på Grand Hotel i en smått pompös svit i överklassens tecken. Det känns fel. Jag förmodar att jag inte vant mig vid tanken att Radiohead idag faktiskt kan räknas som superstjärnor. Men de betar sig heller inte som sådana. Ed O'Brien kränger av sig basketkängorna och drar upp fötterna i soffan. Helt klädd

Mia Olsson

i jeans med håret på utväxt och sörplandes mineralvatten skulle han kunna vara vilken snubbe som helst.

Ni verkar inte bry er om vad kritikerna tycker?

– Det är inte helt sant. Vi blir sårade när folk skriver taskiga saker. Men samtidigt måste man vara medveten om att folk kan skriva elaka saker av icke-musikaliska anledningar. Alla har dåliga dagar och det kan synas i arbetet, även hos kritiker. Folk kan också ha förutfattade meningar om vår musik och kan inte förstå den. Med *Kid A* fick vi uppleva det ofta. Men det var delvis vårt fel. Vi skickade inte ut några förhandsplattor till journalister så dom kunde inte riktigt upptäcka vilken tid på dygnet plattan passade. Jag menar att med varenda bra platta måste man hitta den rätta tidpunkten för att musiken ska fungera som bäst. Det kan vara en platta du sätter på en lördagskväll innan du går ut, exempelvis David Bowies *Aladdin Sane*. Jag har alltid tyckt att *The Bends* passar på en fredagskväll innan man ska ut, men när den plattan släpptes var det många danceheads som gillade att komma ned till den. *OK Computer* tycker jag är en varm som-

marnattsplatta. *Kid A* lyssnar man på klockan fyra på natten när man kommer hem från krogen. Den nya plattan skulle kunna vara en dagsljusplatta. Nej, förresten. Vi gör alltid nattmusik.

Kommer ni någonsin att göra en glad skiva?

– Vi försökte den här gången, men vi kanske inte lyckades. Kanske kommer vi att göra en munter platta någon gång. Det kanske är det som är utmaningen. Att försöka göra partymusik. Men jag tror man måste vara riktiga partymänniskor för att lyckas. Och det är inte vi. Vi håller oss alltid lite utanför.

In the kitchen at parties?

– Yeah, Jona Lewie. Ed lyser upp och berättar att han köpte singeln redan 1980 när den kom ut. Vi har faktiskt kommit över ett gäng gamla reverbs och förstärkare som tillhört Jona Lewie, fortsätter han. **När du pratar om era plattor verkar du utslutna *Amnesiac* och *Pablo Honey*.**

– Jag har lite problem med *Amnesiac*. Den lämnade en dålig smak i munnen på mig. Men jag brukar inte gilla den senaste plattan vi gjort. Nästa grej vi gör brukar därför bli ett svar på det. Och *Pablo Honey*...

[säger han med fånig röst] jamen du vet, det var första plattan och den är energisk. Vi spelade in den på tre veckor och hade inte en jävla aning om vad vi höll på med, men den fick oss att fortsätta. *Creep* fick oss att fortsätta och gav oss chansen att göra *The Bends*. Nuförtiden spelar vi *Creep* högst en gång om året och *Lurgee* kanske två.

Jag undrar om Ed förstår sig på Thom Yorkes texter. Han nickar och säger att han tror det. Thom brukar ofta ha med sig texterna när de repar för att han hela tiden jobbar på dem och vill ha uppmuntran och synpunkter. Ed berömmar Thoms textförfattande, säger att det är en fantastisk gåva han äger som kan kombinera ordens ljud till musiken och samtidigt få ut det han vill säga.

Oasis och Suede har funnits ungefär lika länge som Radiohead. Hur kommer det sig att ni fortfarande håller i jämförelse med tidigare nämnda?

– Oasis två första plattor var riktigt bra men jag tror att dom tog dom till en nivå där musiken sedan bara blev ett medium för att upprätthålla den rockstjärnestatus dom fick. Det har aldrig varit så för oss.

Det har alltid handlat om musiken i första hand, inte om någon livsstil eller att vara trendiga. Vi var riktigt omoderna i början och sedan när *The Bends* släpptes tyckte folk att vi var okej. Folk är lite misstänksamma när det gäller oss för vi kommer inte från arbetarklassen. Vi är vita medelklasskillar och vi lirar inte i matchen. – Som människor har vi en viss mängd energi som vi kan göra saker med och livet beror på vad du spenderar din energi på. Om man vill ta droger, supa kopiöst och synas i olika sammanhang tar det på din energi. Så konsekvensen blir att du inte har lika mycket kvar till att göra bra musik. Jag föredrar att koncentrera mig på musiken nu när vi ännu är ett ungt band. Jag kan partaja när jag är femtio för det kommer alltid att finnas där.

Lyssnar du på hiphop?

– Ja, jag älskar saker som Missy Elliott. Hon är helt underbar. Och rolig. Jag gillar vissa Wu Tang-grejer också. Men jag måste medge att jag fortfarande älskar N.W.A:s *Straight Outta Compton*. Den är lysande. När den plattan kom ut var jag 21 år och gick på college och därför betydde den mycket.

Var det plattan som förändrade ditt liv?

– Nej, det var *Hatful of Hollow* med The Smiths. Jag var 16 då. Jag älskar den fortfarande.

Gillar du Morrisseys sologrejer också?

– Jag gillar verkligen *Vauxhall and I*. "I bear more grudges than lonely high court judges", citerar Ed och säger att Morrissey är en fantastisk textförfattare. Men jag föredrar The Smiths och vart Johnny Marr tog musiken. Jag hade aldrig hört något liknande. Första låten jag hörde var *What Difference Does it Make* och den var så vital och skilde sig så mycket från allt annat jag hört.

Har du hört Johnny Marr and The Healers?

– Ja, jag känner Johnny. Och jag älskar Johnny. Han är ute på en spännande färd just nu och jag tycker han är fruktansvärt modig. Han frontar ett band för första gången. Och man blir inte bara en sångare, man måste jobba på det och han gör det med så många ögon på sig. Han är fantastisk.

Vem gör den mest spännande musiken nu tycker du?

– Jag älskar The Streets. Jag tycker att plattan är fantastisk. Han säger väldigt bra saker och även om han hänger med 19-20-åringar som är inne i garagesvängen lyckas han fånga intresset hos gamla stötar som mig själv. Jag går inte till sådana klubbar, jag poppar inga piller, men jag tycker ändå att det är en väldigt känslolofyll platta. När första låten börjar och byggs upp med loopar och stråkar är det riktigt vackert. Det är klassisk förtrotsromantik.

Svängdörrsbandet

- Vi har faktiskt spelat in en ny singel, säger Rachel entusiastiskt. Den ska släppas på den där festivalen i mitt skogen... Emma nånting.
- Det är bara en låt, svarar David som plötsligt uppenbarar sig tillsammans med en enorm tallrik med ris och kyckling. En låt är ingen singel. På en singel är det två. En A- och B-sida.
- Men jag menade ju en ensam låt, inte en singel!
- Varför säger du singel hela tiden då, alla blir förvirrade.

Comet Gains *Realists* var en av förra årets absolut bästa skivor. Den genomyrades av stökighet och jättecharm, romantik och glädje. Varmt och kärleksfullt lotsas man omkring i de vackraste av världar, bland alla dessa filmer, sjutumssinglar, verklig kärlek och kaos. Men varför blir det alltid så enbarmigt fånigt när man försöker beskriva musik, och särskilt när det rör sig om gitarrstänk, pop, TV Personalites och Go-Betweens? Det är ju ändå så att Comet Gains musik inte är viktig i den bemärkelsen att det är stort eller gjort med skyhöga pretentioner. Precis som Comet Gain själva, verkar musiken kommit till av en slump, i ett märkligt tillstånd av förvirrad kreativitet ibland parad med mycket alkohol. Vissa klarar det, andra spelar pubrock.

Vi sitter ett stort sällskap innan spelningen på KB i Malmö och dricker vin. Sångerskan Rachel Evans, David Feck, som är Comet Gain, hans franska flickvän Anne Laure, gitarristen Jon Slade som spelat i Huggy Bear. Japanska basisten Kay sitter en bit bort och småpratar med sångaren i Buck. Med är också hennes extremt bakfulla man, Paul och bandets tillfällige rodare Eric. Trummisen och producenten Woodie Taylor springer mest omkring och försöker styra upp saker.

– Det bästa med att spela med Comet Gain är att det är så opretentiöst, berättar Eric, en av de cirka trettio gitarrister som varit med. Det blir lite vad det blir. Man är med ett litet tag, sedan är man inte det. Det är inte så himla noga med det där.

– Eric ligger på andra plats på min Comet Gain gitarristlista, säger David. Först ligger Jon Slade. Sist ligger en av våra förskräckliga amerikaner. Han var stensad jämt och vägrade lära sig låtarna. Innan varje låt var jag tvungen att visa hur den gick, fast han hade spelat flera spelningar med oss. Jon du är den bästa gitarristen i Comet Gain!

Jon Slade står alltid och ler lite inåtvänt när han spelar, i sin snelugg. Han är extremt flygrädd vilket gjorde att han fick ta båten från England och tåg genom Danmark, sedan missade han förstas sin anslutning till Stockholm vilket också är det stora samtalsämnet för kvällen.

Woodie berättar att han hört ryktet om Jon Slades borttappning via indie-sidor på nätet och att han plötsligt fick en massa mejl från människor som visste mer var Jon var någonstans än han själv. Woodie är annars den som har koll på allt.

– Utan Woodie skulle vi inte vara här idag, säger David uppgivet. Det tog oss sju år innan vi fick spela i Sverige men utan

Woodie skulle vi nog aldrig ha kommit. Han har ju Milou Studio där vi kan spela in när som helst men vi gör det aldrig ändå. Ingenting blir av. *Realists* spelade vi in för två år sedan och det enda vi gjort sedan dess är en låt. Vi spelar nästan aldrig. Jag skriver nästan inga texter längre, allt tar sådan tid. Jag arbetar ju i alla fall, varför skriver inte du några låtar Jon, du gör ju ingenting?

Jon ler ner i bordet och säger något om att han läser och ser på TV ibland. Sedan säger han lite högre att han faktiskt har massor av låtar som bara ligger och väntar på att det ska komma texter till dem. Men då har David slutat lyssna.

– Snart blir det bara texter om skogar och troll. Jag blev väldigt sugen på att flytta långt ut i en skog, bli en sådan där lumberjack, hugga träd och ha skägg. Kanske hänga lite med trollen ibland om jag känner för det.

– Du ser faktiskt ut som en svamp, utbrister hans flickvän. Fast en väldigt söt svamp, inget man skulle hitta i skogen. No, no.

– Gör jag? Då måste du klippa mig med en gång! Jag har väldigt mycket emot svampar just nu.

David Feck, eller David Christiansen som han kallar sig ibland, är den egentliga

enda kvarvarande medlemmen från ursprungsupplagan av Comet Gain. Resten bildade det betydligt mesigare bandet Velocette. David arbetar i en affär för film-entusiaster, VinMag, tillsammans med några ur Gallon Drunk. Kay har också varit med länge. David träffade henne utanför en Beat Happening-konsert där hon stod och såg ensam ut. Namnet Comet Gain skrev han med röda bokstäver på en demokassett, men han har glömt bort betydelsen. Det hade någonting att göra med "att ha sönder förstärkare, stjärnor, eld och grål". På Comet Gains skivor skriver han brandtal om hur viktig musiken är och vad den kan förändra och fyller låtarna med filmreferenser, musik och romantik.

– Jag tyckte att musik var det viktigaste som fanns förut. Nu vet jag inte längre, det är klart att jag fortfarande bryr mig om musik och älskar det men det är kanske inte det jag lever för. Vad som händer, händer. Det är roligt att spela, att dricka, att jobba och allt det andra som jag gör – man behöver faktiskt inte ha ambitionen att förändra världen!

De Stijl

text: Daniel Axelsson
bild: Johannes Giotas

De spelar minimalistisk garagepunkrock. De förespråkar "yeahvolution". De är de stiliga De Stijl.

26:e mars 2003

Vårsolen värmer upp frusna göteborgare som traskar upp och ner för Kungssportsavenyn. Runt Götaplatsen filar unga skateboardåkare på sina tricks och Göteborgs Konstmuseum visar Ragnar Sandberg. De stilmedvetna garagepunkrockarna i De Stijl har valt just museet som plats för bandfotografering. Sångaren och gitarristen Joakim Kaminsky är sist på plats.

– Jag fick gå till sju baguettställen för att hitta en vegetarisk, säger han och håller upp dagens lunch.

Han bildade De Stijl under sommaren 2000 tillsammans med basisten Sara Karnerud och gitarristen Magnus Hansson. Efter diverse trummisturer hittade man till slut en permanent lösning i Philip Gates. Bandnamnet hämtades från den holländska, modernistiska konstnärgruppen med samma namn.

– De var minimalisterna inom konsten. Precis som vi är minimalisterna inom musiken, menar Joakim.

Tidigare har bandet beskrivit sin musik "som om Buzzcocks skulle ryka ihop med The Sonics på Andra Långgatan". En ganska träffande beskrivning och om jag själv får lägga till ett par aktörer till skådespelet så tycker jag mig se Make Up och Undertones skymta borta vid Järntorget. 60-talspoppigt och 70-talspunkigt på samma gång. Kort och koncist.

– Man ska bli glad av vår musik, säger Sara Karnerud. Det ska vara något förlösande. Sedan är vi noga med att det ska gå att dansa till.

25:e april 2003

De Stijl är förväntansfulla och uppslupna. Fattas bara annat. Det är releasekalas för bandets debutplatta *Yeahvolution*, och Pusterviksbaren är full med folk. Joakim Kaminsky förklarar att man kan se skivans titel på två sätt.

– Dels är det en lek med ordet evolution, utveckling. Hur musiken utvecklas. Vår musik är uppbyggd mycket kring ord som "yeah", "come on" och "baby". Enkla fraser. Det är en "yeahvolution" som leder fram till vår yeah-betonade musik. Sedan är det också en lek med ordet revolution.

Ingen politisk revolution, utan vi säger att "visst, det kanske är lite drygt ibland. Man måste jobba och så där, men då är det bara att säga "yeah" istället och gå ut och festa". Det blir en "yeahvolution"!

Plattan som firas den här kvällen är inspelad med Björn Olsson som producent, och släppt på etiketten White Jazz. När De Stijl strax innan midnatt kliver upp på scenen är de stiligare än någonsin. Alla i bandet har olika utformning av scenkostymen, men de följer samma linje och allt går i vinnrött och vitt. Plattans tretton spår avverkas från första till sista låten. Magnus kramar musten ur sin Gibson Firebird. Joakim lutar sig över det raka mikrofonstativet, pekar ut mot publiken

och sjunger med gäll Pete Shelley-stämma: "Sleeping makes no sense/let's go out tonight". En låt till alla som sitter fast på ett bedövande tråkigt jobb eller i en skolgång som inte leder någon vart. "Sleeping makes no sense /let's go out tonight". Jag hänger gärna på.

18:e maj 2003

Joakim Kaminsky och de andra i De Stijl har precis återvänt till Göteborg. Som förband till Fireside har de under ett par veckor spridit sin "yeahvolution" på rockklubbar runt om i Europa. De har partajat, sett De Stijl-huset i Utrecht, hakat på de svenska kollegorna Randy i Österrike och lärt sig att alltid göra sitt allra bästa på

scen oavsett de yttre förutsättningarna. Kort sagt, haft vansinnigt roligt, som Joakim själv uttrycker det. Turnén började dock med att De Stijl glömde kvar sina scenkläder på en gata i Göteborg när de packade in sina prylar.

– Vi fick en chock när vi skulle göra första spelningen och upptäckte att vi glömt dem. Philips pappa fick åka och leta efter dem, och som tur var låg de kvar, berättar han.

Nu i sommar beger sig De Stijl till Hultsfred och en rad andra svenska festivaler. Med både Europaerfarenheter och förhoppningsvis, scenkostymer i bagaget. Uppviglingen fortsätter.

Audioslave

text: Mikael Barani
bild: Danny Clinch

På Harvard studerade han politisk vetenskap samtidigt som han tränade gitarrspel flera timmar om dagen. Vad gör man efter det? Antingen tar man rytmen till Vita Huset, eller så gör man som Tom Morello – bildar Rage Against the Machine. Hur ter sig då livet efter detta?

För att ha gjort bland den mest aggressiva och kritiska musik man kunde lyssna på under 90-talet har han alltid sett mild ut. Jag kan ändå inte hjälpa att bli chockad över hur djup Toms röst är. Den är nästan i Bengt Magnussons-klass. När han skratrar ser jag hur en bad guy ur valfri Disney-film sparkar på en massa talande djur samtidigt som han snor min prinsessa. Men Tom är snäll. Han talar vänligt och intellektuellt samtidigt som han hela tiden är bestämd och tydlig. Å andra sidan har de sjuka ljuden han får fram ur gitarren alltid varit en motvikt till hans välartikulerade tal.

– Mitt politiska och musikaliska intresse utvecklades samtidigt, fast oberoende av varandra. När jag var kring 16-17 år var jag involverad i en undergroundtidning på high school. Det var i början av Reagan-administrationen då apartheid och USA:s utrikespolitik var de två hetaste frågorna. Samtidigt lirade jag i ett knasigt punk-rockband.

Detta band, som bland annat innefattade Adam Jones från Tool, splittrades när dess medlemmar drog till college. Det var efter skoltiden, då Morello jobbade som sekreterare åt en senator i Kalifornien, som han, Tim, Brad och Zach hittade varandra. Rage Against the Machine var fött. När bandet efter åtta år lades ner var det aldrig någon tvekan för Tom om vad som skulle hända i framtiden.

– Rage Against the Machine splittrades aldrig. Det var sångaren som stack. Resten av oss hade alltid för avsikt att spela tillsammans. Vi ville hitta någon som var lika intresserad av det som vi var.

Enter Chris Cornell. Det var vännen och producenten Rick Rubin som i egenkap av att även vara en fan tyckte att det skulle vara kul att höra hur de tre överlevarna och Cornell skulle låta tillsammans. Denna idé resulterade i en bilfärd till Cornells hus, och efter en del pratande samlades alla fyra musikerna något senare och började jamma. Det fungerade så pass bra att Audioslave var fött.

Politik svänger mer än musik

– För första gången jobbade vi med en sångare och inte en rappare. Chris pressade oss i musikaliska riktningar som vi annars inte hade utforskat.

Man hör uppenbara influenser från bandets forna rötter, exempelvis låter de två sista låtarna på skivan väldigt mycket Cornell.

– Väldigt intressant. En av de saker som var väldigt viktig för Chris var att inte skriva musik, utan enbart koncentrera sig på text, sång och melodi. Det var som om hans röst sköt oss in i nya områden. Det var det som var spännande eftersom det dök upp nya musikaliska frågor som vi var tvungna att svara på. Detta var en av anledningarna till att processen gick så bra som den gjorde.

De politiska budskapen har fått ta ett steg tillbaka i och med Cornells introverta textförfattande. Jag undrar om Tom inte saknar detta uttryck i Audioslave. Han berättar att hos Rage Against the Machine var det en del av bandet. Ibland ledde till grym rock, och ibland kom den personliga dysfunktionen inom bandet i vägen för det politiska arbetet man hade hoppats göra. I

Audioslave kommer medlemmarna överens både musikaliskt och personligt.

Nuförtiden ventileras Toms politiska intressen på sidan www.axisofjustice.org, som han driver tillsammans med Serj Tankian från System of a Down.

– Sidan är en länk mellan band, fans och gräsrotsorganisationer. Vi slåss tillsammans för mänskliga rättigheter, fred samt ekonomisk och social rättvisa.

Tom berättar passionerat om politiken, att efter demonstrationerna under World Trade Organisation-konferensen i slutet av 1999 har tonen mot liknande företagskonferenser blivit hårdare. Speciellt nu under kriget mot terrorismen då det är viktigt att tala ut, och ha alternativa synpunkter, har det istället gjorts antiamerikanskt att säga emot presidenten.

– Det är vår skyldighet som amerikaner att ifrågasätta våra ledare. Det är en av anledningarna till att Axis of Justice är viktig. Det är ett ställe där unga kan samlas och bilda sig en egen åsikt.

Om du var tvungen att välja mellan att vara politiker och musiker?

– Som tur är behöver jag inte välja, skratrar Tom. Jag kan göra både och.

Är valet för svårt?

– Ja. Jag valde inte att spela gitarr. Det var gitarren som valde mig. När jag började spela kände jag att det var vem jag var. Men även det politiska finns i blodet. Jag kan inte skiljas från det.

Men Tom funderar en stund.

– Jag skulle ha valt politiken. Till slut är det det som är det viktiga. Även om jag älskar att spela en fin bluesskala, haha.

I sommar kommer Audioslave att spela på festivaler i Europa för att sedan vara med på legendariska Lollapalooza – den ambulerande turnén i USA. Tom säger att han verkligen älskar festivalspelningar och att han ser fram emot vackra Hultsfred. Några planer på en ny skiva finns inte än men jag passar ändå på att undra hur det kommer att låta om bandet kommer att experimentera med elektronik eller icke-instrumentella ljud i framtiden. Tom säger att det känns urvattnat, och när jag skämtsamt frågar om de kommer att köra det klassiska symfoniorkesterköret skratrar han.

– Nej, vi skojar om det då och då. Tim hatar det verkligen. När ett rockband tar in symfonin vet man att det är över!

JUNKIE JXL

RADIO JXL broadcast from the computer hellcabin

**THE NEW ALBUM
IN STORES NOW!**

Tune in on Radio JXL, broadcast starting at 3 PM, continued at 3 AM

Regular CD 3 PM featuring

Chuck D, Saffron, Solomon Burke, Grant Nicholas, David Gahan, Robert Smith, Peter Tosh, Terry Hall, Gary Numan, Anouk, Sasha, Shelley Harland, Phil Mills and Infusion.

Special limited edition 2 CD

containing the 3 PM CD and 3 AM CD

The Full Radio JXL Broadcast, don't touch that dial.....

**ALSO AVAILABLE THE NEW SINGLE
'CATCH UP TO MY STEP'**

**ROADRUNNER
RECORDS**

www.RadioJXL.com • www.roadrunnerrecords.com

Popveteran går mot ny vår

Per Gessle är tillbaka med en ny skiva på svenska, den första soloskivan på modersmålet sedan *Scener från 1983*. Men mycket har hänt inom popmusiken och för honom själv sedan dess.

BORTSETT FRÅN DEN KORTA återföreningen av Gyllene Tider i mitten av 90-talet har det mesta av Per Gessles karriär dominerats av arbetet med Roxette, det forum som fått honom att återvinna statusen som svensk musikikon, det som gjort honom till stjärna igen, både i och utanför Sverige.

Det är en avspänd och nöjd Per Gessle som sitter i baren på hotellet i Tylösand. Han har inte velat tänka i de traditionella skivbolagstermerna inför den nya plattan. – Det är liksom min emotionella revolt mot skivindustrin. Jag har egentligen ingenting emot hur det fungerar i den internationella musikindustrin, men det är skönt att kunna göra något helt annat.

Han har i arbetet med skivan inte tänkt på singlar och julballader, utan arbetat på egna premisser, kunna göra musik och ha kul. Nu borde ju visserligen Per Gessle vara så pass stor i branschen att han kan göra vad han vill, och någon skulle med automatik ge ut det, men det är ett resonemang han inte tror på.

– Visst skulle någon kunna ge ut det, men det är också en fråga om att man inte kan

räkna med framgång med samma automatik. Det är svårt att ändra på spelreglerna som finns i industrin. Man lär sig hur det fungerar och gör sin grej, men till slut är det ändå ingen som vill spela din favoritlåt på radion.

Framförallt har den nya skivan varit ett sätt för Per att skriva av sig och ha kul, och att upptäcka spänningen att återigen skriva på svenska.

– Det är ett maskineri som ska igång igen, och man upptäcker att man har lärt sig en del genom åren. Det är också lättare att låta bli att kompromissa när man är själv än om man är i en konstellation eller ett band.

Per Gessle försöker så mycket som möjligt att jobba med text och musik samtidigt, så att de får samma temperatur och säger samma sak. Det kan gälla både en textidé och låtidé: något man läst eller hört, något man plockat upp någonstans.

– *Flickan i en Cole Porter-sång* är från en Jack Lemmon-film, han säger "I want that girl in a Cole Porter-song". Man skulle kunna berätta hur många historier som

helst bara utifrån den titeln. Dom titlarna är ju oerhört tacksamma. Titlar ska göra att man blir nyfiken på låten.

Det märks att Per Gessle har intervjuvana, att han länge varit en offentlig person. Hans svar är ofta långa, han pratar på oavbrutet långa perioder och svänger ofta in på sidospår, verkar vilja ha mycket att berätta om sin karriär, upplevelser och tankar. Det märks också att han är en känd person, kanske inte bara som artist, utan också som delägare i hotellet vi sitter i. De flesta som passerar hälsar och frågar hur det är, något som han fått lära sig att leva med. När Gyllene Tider var som störst rädde det hysteri kring deras spelningar och framträdanden, och i och med framgångarna med Roxette är Per Gessle en person de flesta känner igen. Han poängterar dock att det nästan alltid är positivt respons han får.

– Jag tyckte den här kändisgrejen var jobbig i början av 80-talet, men jag känner inte att jag skulle vilja vara någon annan.

I MITTEN AV 1980-TALET spelade han in två soloskivor, *Per Gessle* och *Scener*. De visade upp en annan sida av Gessle, ganska långt ifrån Gyllene Tiders framgångsrika poprecept, en sida där singer/songwritertiditionen spelade en framträdande roll: han nämner också Leonard Cohen och Joni Mitchell som artister som ligger honom nära.

Den första skivan var framgångsrik, men i mitten av 80-talet, när hans andra platta inte sålde så bra märkte han också att ju mer känd man är, desto hårdare kan fallet bli. Efter en misslyckad utlandslansering splittrades Gyllene Tider, denna lansering var något han tror var det enda som kunnat hålla ihop bandet en tid till; det var annars omöjligt att gå vidare efter den enorma popularitet bandet uppnådde. Han kom att betraktas som lite av en föredetting i musiksvetige efter de två soloplattorna, Gyllene Tider var historia, han hade inget skivkontrakt och jobbade på sin tredje skiva som egentligen ingen var intresserad av. Det var en jobbig tid, och därför höjde också många på ögonbrynen när Marie Fredriksson, som just slagit igenom, ville vara med i ett band med honom. Många avrörde henne till och med att delta i projektet. Per och Marie hade redan en bra relation, och Per berättar att det var mycket Maries intuition som fick henne att ta steget att arbeta med honom.

När de började arbeta tillsammans tog de namnet Roxette efter en Dr. Feelgood-låt, ett namn som också hade använts till Gyllene Tiders utlandslansering.

– Det var lite problem i början. Eftersom Roxette är ett flicknamn, trodde alla att Marie var Roxette. När vi var i Frankrike en gång för en TV-show fick hon en loge, men inte jag. Dom trodde att jag var någon ung manager eller skivbolagsrepresentant.

Han anser också att mycket av Roxettes första skiva, *Pearls of Passion*, egentligen är hans tredje soloplatte översatt till engelska.

– Första riktiga plattan var ju *Look Sharp* och där försökte vi hitta vårt sound, och det var så där otroligt kreativt. Men sen blev allt plötsligt så där enormt stort, och då blev man ju livrädd – vad ska man göra nu? Nu ska du gå vidare och utveckla ditt sound samtidigt som du ska låta likadant, för det är ju det alla vill ha.

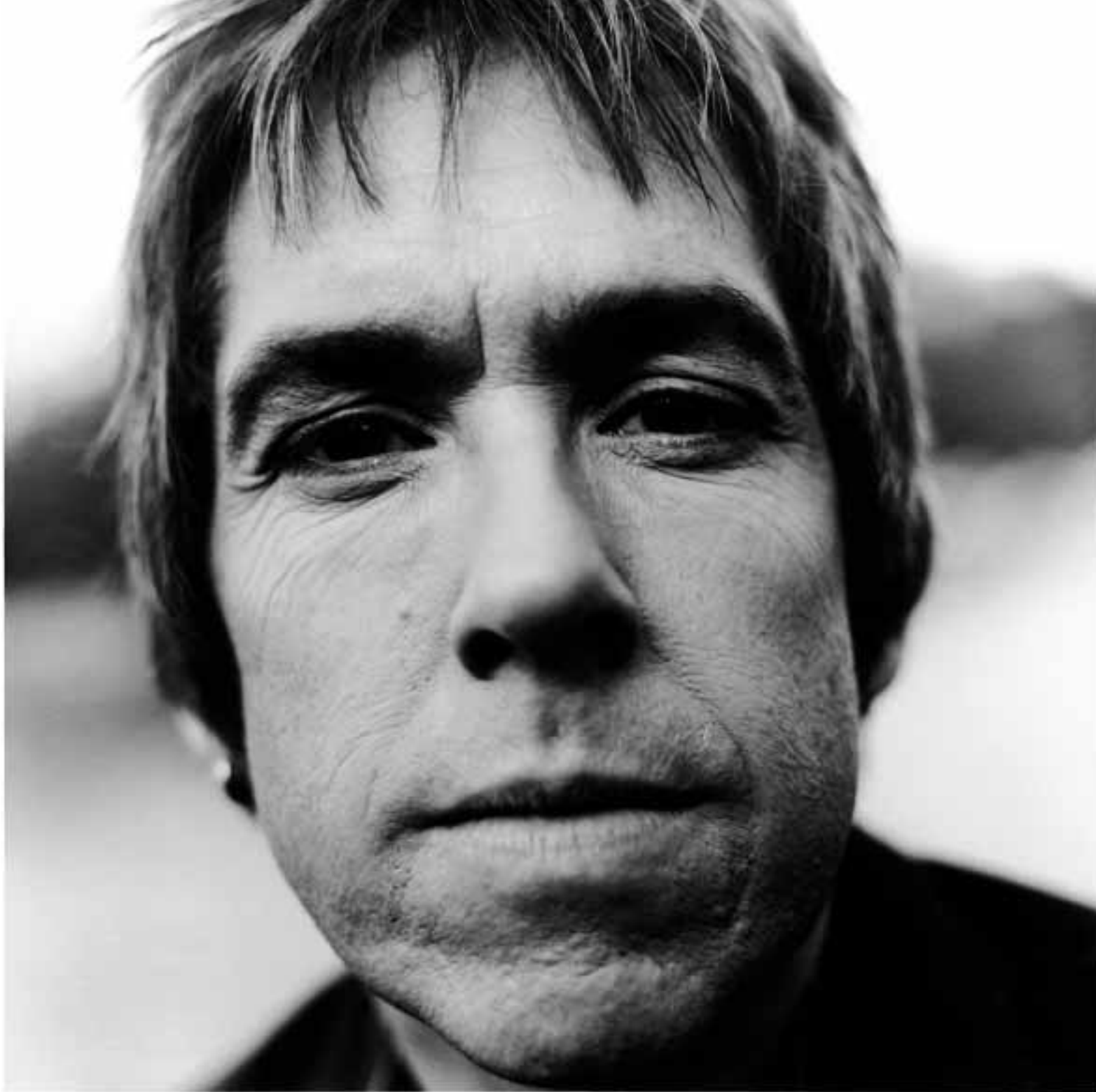
Att som svensk låtskrivare få en internationell hit borde ju också innebära en press, både som låt- och textförfattare, men Per säger att han alltid upplevt det som en positiv utmaning. När Roxette gjorde *Look Sharp* kände de att det var något magiskt med den, att det lät så eget och bra med vissa låtar. Om de skulle lyckas med *Look Sharp* skulle de kunna få riktigt bra karriärer, en känsla som visade sig stämma.

SOM SVENSK ATT SKRIVA engelska texter som när en internationell publik är också en utmaning. I engelskspråkiga länder blir det ju oftast uppenbart om en textförfattare inte har engelska som förstaspråk.

– Det svåraste med att skriva på engelska har ju varit att hitta sitt eget språk, sin egen stil, att kunna berätta det du vill berätta utan att det blir svengelskt. I USA gillade folk *The Look*, mycket för att ingen engelsman eller amerikan hade kunnat skriva den texten på det sättet. Jag vet inte om det var en komplimang eller inte, men det var kul.

Per har snabbt druckit ur sitt kaffe, han rättar ofta disträ till frisyren och går in i en ny tankebana, på ett nytt sidospår. Han verkar ofta vilja svara utförligt, men ändå inte så djupt att det blir personligt; han vill dela med sig av sina tankar och upplevelser utan att det blir för utlämnande. Han väljer sina ord väl, håller distansen, och kompletterar ofta med förklarande utläggningar, allt för att undvika att bli missförstådd.

Roxette lyckades efter genombrottet hålla en hög internationell profil, och red på en rejäl framgångsvåg under början och mitten av 90-talet. Detta trots att musikvärlden under samma period började sätta grunge och annan rock framför artister som Bryan Adams, Richard Marx och även Roxette. De kände av det väldigt tydligt, att allt som var populärt i början av 90-talet plötsligt var ute, men att Roxette lyckades klara sig igenom det framför allt på grund av att de turnerade så mycket. Under dessa år kom också Roxette att bli lite av ambassadörer för Sverige, många kände till Sverige som landet som Roxette kom från.

– Vi fick ju till och med bli frimärke. Det var häftiga år. Det är kul att ha gjort det, men jag skulle inte vilja göra det en gång till. Det var sju års konstant resande,

skrivande, inspelande. Och Marie fixade dom två sista åren fast hon hade en dotter. Nu när jag själv fått barn har jag inte en susning om hur hon fixade det, jag hade inte fixat det. Det var ju en riktig hjälteinsats. Hela *Crash*-turnén var nästan ett år lång när hon hade fått sin dotter. Men sen orkade vi inte längre. Det kom att bli så att Roxette sköt på den planerade satsningen på den amerikanska marknaden, ville inte flytta dit och jobba på lanseringen just då, och det kom att dröja flera år innan den kom igång.

– Det har varit jämna plågor, men inte på samma sätt som tidigare, 1988-95 var det high life. Det går ju inte att leva så resten av sitt liv, man hade ju dött. Och jag är glad att jag inte var 20 när det hände heller, för då hade man också dött, man hade ju aldrig pallat med.

PER GESSLE HAR UNDER de senaste åren inte bara rönt uppmärksamhet via radiospelningar och skivförsäljning, utan också genom att ha blivit anklagad för låtstöld. Målet har varit i domstol, där Per friades. Men det innebär dock inte att risken för att återigen bli anklagad har minskat. Populära artister riskerar hela tiden att deras musik jämförs med annan, och att någon upptäcker likheter. Det är dock inget som han går omkring och tänker på. – Den här branschen börjar bli väldigt gammal. Man tycker ju att allt måste vara skrivet. Hamnar jag som låtskrivare i en melodi som jag redan hört eller känner till, så bryter ju jag det med en gång och försöker hitta någonting annat.

Det finns fler filter nu också som minskar risken, om en ny låt spelas in som demo och skickas till berörda parter,

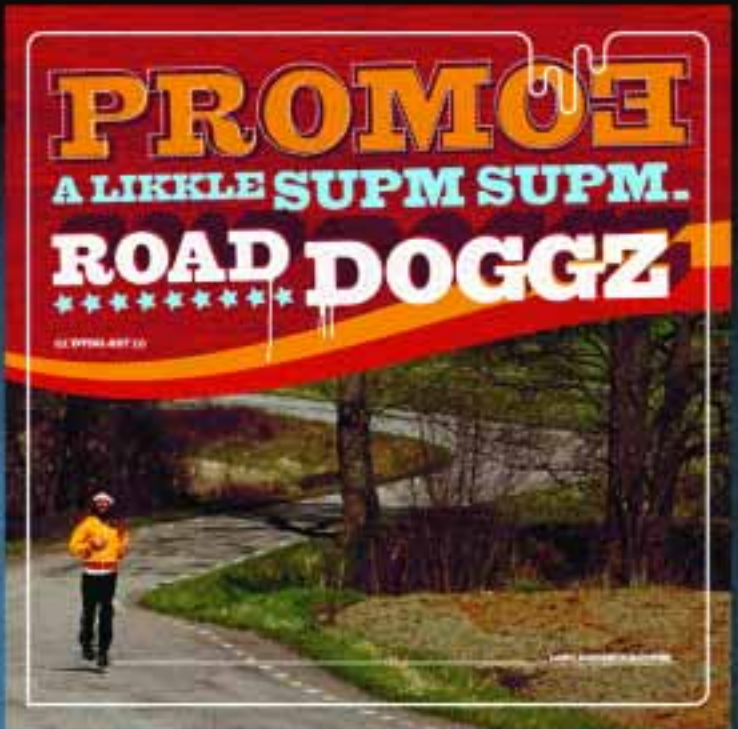
skivbolag och medarbetare, så kommer hela tiden nya människor in som lyssnar och säger vad de tycker. Om något skulle vara likt något annat hinner någon troligen reagera.

– Däremot kan man göra samma sak som man gjorde för 20 år sedan, och det kan kännas okej, eftersom det är min grej. Jag skulle kanske inte kunna skriva *När vi två blir en*-texten igen, det skulle bli lite dumt. Men en text på nya skivan skrev jag när jag var 25, och jag tänkte ”kan jag verkligen sjunga det här”? Men, okej jag får väl låtsas att jag är 25, då, och sjunga om den här promenaden. Det är ju det som är popens stora charm, att man spelar olika roller när man sjunger och berättar någonting. Mycket är ju en själv, men det är också mycket fiktion.

DAVID VS GOLIATH, UP AND RUNNING SINCE 1998...

NEW!
THE EXCLUSIVE
SUMMER ANTHEM
"FEEL SO GOOD"
FEATURING
TIBURKTU AND
CHORDS...

NEW LOOPTROOP AND PROMOE SINGLES OUT NOW!

**Den bästa reggaemusiken
till specialpris!**

Växjö tel. 0470-14477

Örebro tel. 019-106077

Malmö tel. 040-122676

Stockholm tel. 08-7231546
Malmö tel. 040-239611

Göteborg tel. 031-7434699
Skövde tel. 0500-417325
Falun tel. 023-29780

CDON
www.cdon.se

deolittle records
Lund tel. 046-184098

RENFÄRD
Göteborg tel. 031-143300

SKIVLAGRET
Kalmar tel. 0480-22924

NAJZ PRAJZ
Örebro tel. 019-6118810

SKIVHÖRMAN
Östersund tel. 063-133186

PetSounds
Stockholm tel. 08-7029798

Turbonegro

text: Jonas Elgemark
bild: Therese Karlsson

Den osminkade sanningen

– Jag har varit fyra år i mörkret, skriker Hank von Helvete från scenen.

Tidigare på dagen berättar en osminkad Hank om homofober och sina fyra år i en norsk fiskeby.

Nöjesfältet Liseberg ligger öde, framför stora scenen sitter basisten Happy Tom på en parkbänk. Det är några timmar innan de ska göra sin andra konsert på slutsålda turnén *The Fitness Tour*.

– Vi är tillbaka lite mer både mentalt och fysiskt. Hank har varit på workout två gånger, han säger att han är i god form.

Turbonegro är tillbaka efter flera års tystnad och bandet har varit nere för räkning flera gånger. Nya plattan *Scandinavian Leather* är deras första på fem år och är enligt Hank den platta de alltid drömt om att få göra.

– Vi tänkte oss att vi var 14 år och ville göra en platta som man kunde känna sig som coolest i klassen om man ägde.

Jag ber Happy Tom beskriva sina medmusiker. Han börjar med gitarristen Pål Pot Pamparius.

– Han är en bulldozer. Han är Norges bästa pizzabagare men han har sålt sin pizzeria nu. Han har samma musikaliska bakgrund som jag. Amerikansk FM-rock och förortsmetall. Han är ett jävligt stort Marillion-fan, hans favoritplatta är *Tubular Bells* med Mike Oldfield.

Trummisen Chris Summers kallar han för the relics of rock'n'roll.

– Han är en stor musikexpert. Hans farsa var chef för Sonet i många år, så han har vuxit upp i skivbranschen. Hans farsa var

på Roxy Music här i Göteborg dagen som Chris föddes i Oslo.

Turbonegros makalösa gitarrist Euroboy är enligt Happy Tom ett geni.

– Han är musik i mänsklig kroppsform. Han är väl faktiskt världens bästa rockgitarrist. Det är ingen överdrift.

Hank von Helvete, Turbonegros sångare kommer plötsligt, som på beställning, och sätter sig bredvid oss. Efter lång betänketid börjar han beskriva Happy Tom.

– Happy Tom är... spindeln i spindelväven. Han är solen i solsystemet. Han är den alla kretsar runt. Han sammanfattar alla trådar och hämtar resurserna ur alla medlemmar och sätter samman dom till den helheten som utgör Turbonegro.

Happy Tom ser nöjd ut. Han vänder sig mot Hank och tänker efter.

– Hank är "an enigma wrapped inside a riddle". Han är en kombination av Darby Crash, Fred Astaire, John Belushi och Messias. Messias är summan av allt han är. Han är den person jag känner som är mest designad för en scen.

Rune Rebellion till sist, som är gitarrist, kallar han the great hunter. Han är "sinnligheten själv i tornadons öga".

Det var strax efter en inställd konsert i Milano 1998 som Turbonegro splittrades. Hank hade då flera års heroinmissbruk bakom sig och fick så starka psykoser att

han tvingades uppsöka en psykiatrisk klinik.

– Det var rätt och slätt så att jag blev tvungen att behandla mig själv för både narkomani och självdestruktivitet. Händelsen i Milano var egentligen inte så dramatisk, alla hade väntat på att det skulle hända. Beslutet om splittringen var nödvändig men inget frivilligt.

– Det var ingens initiativ, det var som att få besked om cancer, då är det bara att operera sig.

Hank har sedan dess varit på många institutioner men hamnade till slut på en polyklinisk behandling långt uppe i Lofoten.

– Det var i en liten fiskeby, där var jag i fyra år utan någon kontakt med Oslo. Ingen rockscen och inga drogmiljöer. Det handlade bara om att förhålla sig lugnt på ett litet ställe.

Men Hank är nu fri från sitt missbruk och går på Metadon. Han menar att pausen också var positiv eftersom de fick tid att tänka igenom sina roller i bandet.

Berätta lite om er image.

– Vi har aldrig gjort något rätt utan tagit dom sämsta besluten om vår image. Det är helt otroligt att vi har klarat att bli stora. Det är inte på grund av image utan trots vår image. Om folk tror att vi har tänkt strategiskt så bör dom tänka på att vi har sett ut så här i tio år utan att få någon

respons. Denimklädda sjömän som heter Turbonegro – det är inte någon bra marknadsstrategi.

Har ni fått någon reaktion från homosexuella?

– Inte annat än positiva. Några militanta, politiskt korrekta homosexuella har blivit provocerade. Det var ett stort engelskt bögmagasin som ville göra en intervju med oss nyligen, vi ville först inte ställa upp, men dom ville absolut ha en intervju och det visade sig att dom var jävligt positiva. Dom var införstådda med att vi var hetero och dom var jävligt stolta för att vi använde homofilestetik.

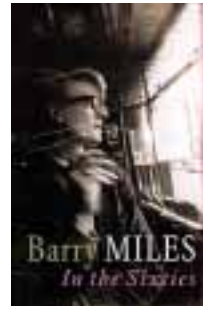
Hank menar att det är många homosexuella tonåringar som säger att de nu är stolta att vara homo eftersom Turbonegro genom sin image gjort det coolt.

– Vi har hört tonåringar som säger att dom skulle önska att dom var homo, att dom provat på det men inte fick till det. Det är en känga till typiska rockers som är homofober, som alltid är upptagna med att visa att dom inte är homo, det är alltid groupies och brudar överallt men dom går faktiskt klädda med lack och läder och sminkar sig. Varför ser homofoberna ut som homos? Jag kallar det Rob Halford-paradoxen.

Media

Med stor glädje och efter mycket arbete avslutar mediasidan sin tredje säsong i dur. Mycket har skrivits i föregående fyra nummer om kvaliteten på den musikkultur som publicerats under 2003 och en övervägande del av det har inte varit positivt. Men skam den som ger sig och åtminstone en av böckerna har den här gången klarat sig med endast några anmärkningar – en är i alla fall fler än vanligt – och de uppenbara bottenmappen lyser med sin frånvaro. Dur, med andra ord, så länge värmen består. I höst är såväl Groove som mediasidan tillbaka.

Dan Andersson/medieredaktör

BÖCKER

LUDDER LINDSTRÖM

"Tio liv"

Premium Publishing

GEOFF DOCHERTY

"A Promoter's Tale – Rock at the Sharp End"

Omnibus Press

Rockmyten – tagen till sin spets i den berömda och ofta uttalade frasen om sex, droger och rock'n'roll – har mycket att svara för. Under de snart 50 år som förlutit sedan Elvis Presley först rullade höfterna har åtskilliga offer skördats bland dem som tagit myten på för stort allvar. Det verkar vara snudd på mer regel än undantag att artister förr eller senare faller för den. Vad som också förblir en regel är att människor aldrig tröttnar på att läsa om de tragedier som för många stora sångare och musiker inneburit mer än bara slutet på en karriär. Åtskilliga är böckerna som behandlar ämnet och varje rockbiografi värd namnet i alla fall snuddar vid det. Därtill kommer en stor mängd litteratur med just sex och narkotika i fokus, skrivna av alla från groupies till managers, ja, till och med chaufförer. Människor med passerkort till rockmusikens baksida, så att säga, och kunde någon vara mer lämpad att berätta om vad som försiggår bakom kulisserna än en klubb- och konsertarrangör? Naturligtvis inte, vilket också är vad de två ingående redogörelser för artist- och nöjesindustrin som nyligen publicerats försöker ge prov på. Tyvärr lider de, liksom många före dem, av samma svaghet, nämligen att samtliga så kallade avslöjanden berövas alla detaljer som skulle kunna ge en fingervisning om vem eller vad det är fråga om. Om någon, som det heter, lämnas ut, är det undantagslöst öppna dörrar som sparkas in. Det är Ludde Lindström – som drivit rockklubbar i Stockholm sedan tidigt 1980-tal och var en av hjärnorna bakom Thore Skogmans återuppståndelse som hårdrockare – och hans dokuman *Tio liv* ett utmärkt exempel på. Inte för att den för den sakens skull saknar förtjänster. Enligt devisen "framåt, alltid framåt" ledsagar han läsaren genom berättelsen om sitt i många avseenden anmärkningsvärda liv lika enkelt och effektivt som han kamratligt skulle anförtro den över en öl. Tyvärr, som det ofta blir i den typen av situationer, slinker även en del skrönor med. Eller vad sägs om när den 15-åriga Lindström förför sin lärarinna, som av en händelse också är utvikiningsmodell? Om *Tio liv*, som författaren påstår, till nio tiondelar är baserad på verkliga händelser, räcker antagligen en kvalificerad gissning för att få svar på frågan om till vad han använt den tionde.

Med ett fåtal undantag bjuder inte heller Geoff Docherty och hans *A Promoter's Tale* på mer än antydningar. I slutet av 1960- och början av 1970-talet tog han – med egna pengar och

utan tillstymmelse till en aning om vad han höll på med – rockmusiken till hemstaden Sunderland i nordöstra England, en avkrok på den brittiska turnékartan. Artister som The Who, Led Zeppelin och Pink Floyd har alla uppträtt på The Bay Hotel eller i någon av de andra lokaler Docherty – med en nick till den amerikanske demonarrangören Bill Graham – samlar under namnet The Fillmore North. Men trots att samtliga ovanstående är väldokumenterat "svåra" eller i överkant festglada yttras knappt ett ord om någon av dem. Tvärtom uttrycker författaren vid oräkneliga tillfällen sin tacksamhet och uppskattning gentemot de flesta av dem och flera andra i det digra persongalleri av blivande stjärnor och lättleda men förhållandevis rumsrena flickor som befolkar *A Promoter's Tale*.

Varför ska man då envisas med att bedöma Dochertys och Lindströms förstlingsverk på grunder de inte kan leva upp till? Båda har bevisligen ansträngt sig för att undvika det smutskastande som rock-musikaliska frontlin-

Martha Fris

jeskildringar vanligen innebär och visst är väl Dagens Nyheter, så att säga, finare än Expressen? Visst – men den som vill läsa Dagens Nyheter köper inte en tidning i tabloidformat och där villar problemet. För faktum är – efter alla ord om framgångens baksidor och "Access all areas" i omslagstexterna – att merparten av vad som är inbjudande med böckerna är de inblickar som utlovas och utifrån dessa är ingen av dem mer än en besvikelse. Lindström överväger att följa upp *Tio liv* med en thrillerroman i artistbranschen och kanske skulle hans kunskap om den världen fungera bättre med en handling som driver historien framåt. Som det är nu blir det tyvärr aldrig mycket mer insiktsfullt än att droger är förödande och att salta tilltugg är ett bra knep för att sälja öl.

Dan Andersson

"In the Sixties"

BARRY MILES

Random House

Barry Miles självbiografiska *In the Sixties* är väldigt mycket en översikt över hur alternativkulturen såg ut under sextioalet. Barry Miles har tidigare skrivit biografier över Allen Ginsberg, William Burroughs och Paul McCartney, vilket ter sig naturligt, eftersom dessa är fixpunkter för just den kultur Barry Miles var en framträdande del av.

Som en av initiativtagarna till Indica Bookshop och undergroundtidningen International Times var Miles med i frontlinjen för den undergroundkultur som växte sig stark och, åtminstone i efterhand, kom att symbolisera sextioalet. Beatkulturen och den blommande psykedeliska musikframväxten står i centrum, men på ett så personligt sätt att det ger en känsla av samhörighet med författaren, en känsla av att, om inte vara med, så i alla fall att uppleva kulturen som betraktare.

Här finns många minnen, från studenttid till de mer inflytelserika tiderna med Indica Bookstore och på Apple Records "spoken word"-etikett Zapple. Här passerar både kända och okända konstnärer, författare, poeter och musiker revy, ofta i samband med någon mustig händelse. Beatles, Pink Floyd, Zappa, Bukowski, Ginsberg – precis som vore hela manuskriptet hämtat från Barry Miles egna dagboksanteckningar. Ibland blir det dock lite väl mycket staplande av anekdoter. Som att Barry Miles har så mycket att berätta från olika möten och situationer att den viljan tar över driften att skildra en tidsanda eller större sammanhang – den röda tråden nystas upp och förtvinar till förmån för skisartade scener, till schablonartade teatersketcher. Nu är kanske inte Miles syfte framför allt att skildra en tidsanda, utan mer att berätta sina minnen, sina memoarer. Dock, även om det är kronologiskt berättat, kan det bli lite rörigt i de olika skeendena, även om boken ur det hänseendet är föredömligt uppdelat i ett rikt antal kapitel.

Men framför allt, trots ovanstående invändningar, är det roande läsning, i synnerhet de passager med Paul McCartney och de övriga i Beatles är intressanta att ta del av. Dels för att det ger en lite mer konkret grund för tidsandan, i det att exempelvis Beatles var en etablerad del av droggkulturen, dels för den kompletterande bilden av Beatlesmedlemmarna som personer. Barry Miles ger också många bilder från det som hände kring just Beatles och deras affärsverksamhet, dock utan att tränga in alltför djupt. Det känns att han har mycket att berätta, och det känns också att han försökt få med så

mycket som möjligt utan att bli för fragmentarisk i sitt berättande. Det lyckas för det mesta, men inte alltid. *In the Sixties* är en utmärkt underhållande personlig redogörelse av 1960-talet och den i Storbritannien framväxande alternativkulturen.

Magnus Sjöberg

DVD

"Snipes"

DIVERSE ARTISTER

Ruff Nation/Sony

Denna spelfilms-DVD med tillhörande soundtrack-CD är en habil produkt att släppa till den allt större hiphopmiljögruppen på båda sidor Atlanten. Att den dessutom innebär filmdebut för rapstjärnan Nelly gör ju inte saken sämre, även om det känns underligt att han saknas på CD:n.

Filmen – underbetitlad *The music business can be murder* – är, som väntat, en våldsman sedan lärarande historia i rapmiljö med Nelly som pengahungrige rapparen Prolifik. Inspiration har hämtats från verkligheten med skottlossningar i studio och osäkerhet om artister fejkat sin egen död inför stundande skivsläpp. Kvaliteten på skådespelarna är dock högre än manuset och när regissören Rich Murray heller inte lyckas lyfta historien över klichénivå hamnar Dean Winters (*Oz*) och Sam Jones III (*Smallville*) i ingenmansland. Filmen rullar på utan att varken överraska eller beröra och tyvärr gäller detta för musiken också. För i den serverar artister som Flow Click, Sweetlife och Malice brukshipop utan övertygelse. Det är väl vad som händer när marknaden måste mättas. Bäst är malande *Public Enemy # 1* med Pacewon och Azz Izz och Malices *Strip Club*. Men det räcker inte på långa vägar – i rapvärldens högsta division är konkurrensen, som bekant, alldeles för hård.

Gary Andersson

"Collectanea: First Course"

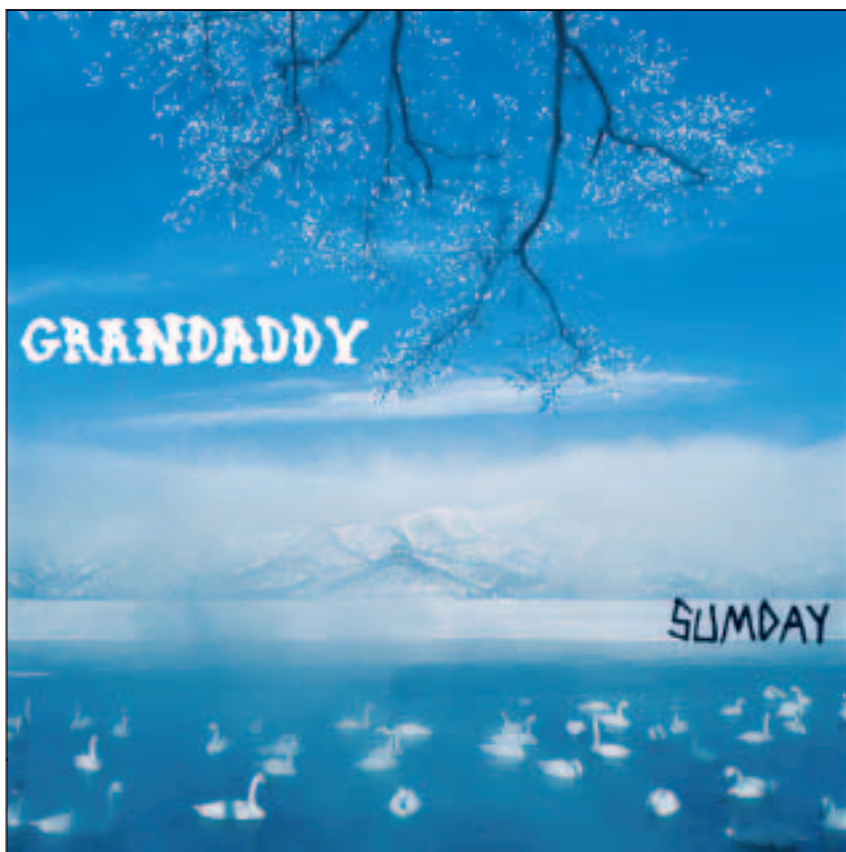
DIVERSE ARTISTER

Swedish Electronica/Escapi

Det finns många electronica-artister av världsklass i Sverige, och säkerligen flera videokonstnärer också. Varför inte föra samman dessa? Sälunda finns nu *Collectanea*, 20 musikvideor på en snyggt designad DVD. Musiken, diverse utflykter i sparsmakad techno, glitch, mikrohouse och ambient, håller över lag hög kvalitet, även om den kanske inte framkallar exalterat lyckorus.

Tyvärr kommer musiken bäst till sin fördel när man stänger av TV:n och bara tar del av ljudspåret. Den visuella delen av DVD:n har nämligen en lång väg kvar till storhet. Det märks, om vi säger så, att videorna är gjorda på nollbudget. Visst, det kanske inte är alltför lätt att göra intressant bildackompanjering till abstrakt instrumental musik, men lite bättre än så här hade man allt kunnat vänta sig. Många av videorna har en eller max två bra idéer, och det behövs mer än så för att hålla intresset uppe i fem minuter (genomsnittslängden på låtarna). En handfull snygga skapelser av Henrik Friberg, Martin Malm och Christoffer Tornerhielm höjer upp betyget lite, och att DVD:n är mycket välprogrammerad är också ett plus, men i slutändan är samlingen väl långgrandig.

Henrik Strömberg

GRANDADDY
SUNDAY

AMERIKANSKA LO-FI ROCKARNA
GRANDADDY
- NYTT FLIPPAT OCH GENIALT ALBUM!

STEREOPHONICS
YOU GOTTA GO THERE TO COME BACK

ENGLANDS STÖRSTA ROCKBAND
STEREOPHONICS
- NYTT RÖJIGT OCH SKÖNT ALBUM!

+

=

SANT

TORS DAG

Paris

FREDAG

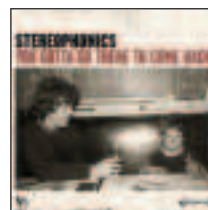
The Datsuns

LÖRDAG

Christian
Kjellvander

LÖRDAG

Stereophonics

LÖRDAG

Fireside

LÖRDAG

Grandaddy

**NYA
PLATTOR
PÅ VÄG !!!!!**

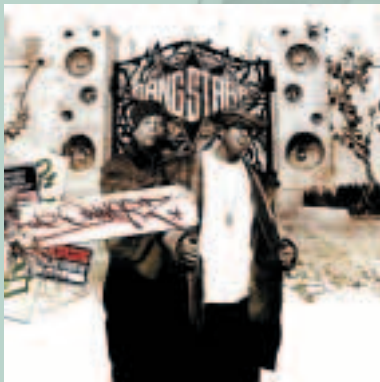
NITIN SAWHNEY
"HUMAN"
16 JULI

ELBOW
"CAST OF THOUSANDS"
20 AUGUSTI

www.v2music.com

JUKEBOX JUNI

GANGSTARR The Ownerz
Äntligen släpps albumet som blivit uppskjutet hur många gånger som helst. Guru och Premier levererar ett funkigt och souligt kalasalbum som är en mycket värdig uppföljare till klassikern "Moment Of Truth". Albumet "The Ownerz" Släpps 23/6.

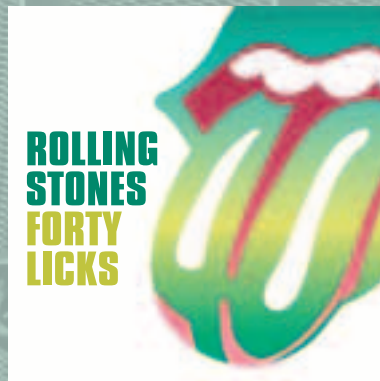
AUDIO BULLYS Ego War
Med singeln "We Don't Care" gjorde Audio Bullys dansmusiken intressant igen. Se dem framföra sin typiskt brittiska house och melodiska downtempo beats på årets Hultsfredsfestival. Albumet "Ego War" finns ute nu.

DWELE Subject
Detta album har fått fantastiska recensioner i bl a Nöjesguiden och Aftonbladet. Alla som diggar organisk soul typ D'Angelo, Angie Stone, Lucy Pearl bör kolla upp Dwele. Albumet "Subject" finns ute nu.

THRILLS So Much For The City
Sommaren bästa gitarrpop och debutalbum. Engelska NME har höjt detta irländska band till skyarna i år efter 3 singlar. Morrisey älskar deras Californien-inspirerade rock. Crosby, Stills, Nash & Young möter Beach Boys harmonier 2003. Klassisk och tidlös pop med underbara refränger. Den 1,2 & 3:e juli spelar de i Sverige. Malmö, Göteborg och Stockholm. Släpps 30/6!

ROLLING STONES 40 Licks
(Limited Tour Edition) Sommarens stora konserthändelse alla kategorier är så klart de 3 spelningarna med Stones. Kommer Stockholm att fortfarande vara huvudstad i landet efter att de manglat i dagarna tre? 18/7 Stadion, 20/7 Globen, 22/7 Cirkus. Superlyxig och begränsad turnéutgåva på samlingen "40 Licks". 40 år-40 Hits!

Virgin www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRETT
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ
PRAJZ
ÖREBRO

SKIV
BORSEN
VÄSTERÅS

TROPEZ RECORDS
Björnsjö

SKIVHÖRNAN
Östersund

CD
SÖDERÅS

FOLK & ROCK
Köpa - låna - utlåna - sälja - skänka

Hoppas sommarens strålar värmer ända till september, för då kommer Groove ut härnäst. Till dess kan du läsa fler recensioner på vår hemsida www.groove.se. Redan nu finns där bland annat Cabaret Voltaire, Macy Gray, Mogwai, Sepultura, Scratch Perverts, Tricky och White Hassle.

Gary Andersson/chefredaktör

KRISTIAN ANTTILA

"Natta de mina"

National

Att döpa sin debutskiva efter Stig Larssons bästa diktsamling gör åtminstone mina förväntningar rätt höga. Så det är klart jag blir lite besviken när en stor del av Kristian Anttilas debutalbum visar sig låta väldigt mycket Kent. Mest undrar jag om det var tvunget att bli så, när de låtar som sticker ut är så kaxiga och fulla av egensinne. I dem låter Kristian Anttila som något helt annat; bubblande, frenetisk, fortfarande hög efter (gissningsvis) senaste Bruno K Öijer-samlingen.

För även om man med lite god vilja kan spåra en Stig Larssonsk babblighet i texterna på *Natta de mina* är det vener och blondhet (och här pratar vi inte om "blond" som härifrån utan som tillstånd) å la Bruno K Öijer som är den tydligaste referenspunkten. Det kan man väl tycka vad man vill om, men det går inte att förneka att det blir snyggt och att det matchar den hysteriska stämningen.

För den värld Kristian Anttila skapar på *Natta de mina* genomsyras av en hysterisk allt eller inget-känsla. Det är stora ämnen och stora gester och det är när Jocke Berg-gnällandet är som längst bort det låter som bäst. Och då låter det riktigt bra.

Therese Bohman

THE BELLRAYS

"Meet the Bellrays"

Poptones/Warner

Får något av en uppenbarelse när de första tonerna ljuder. Känner mig lite som Arnold i T2 när han gör rent hus på mentalsjukhuset och räddar Linda Hamilton med sin och trashar den elake humanoiden. Känner mig förbannat tuff. Kan inte komma ihåg när just en förstalåt tog tag i mig på det här viset som *Too Many Houses in Here*.

Lisa Kekaula-Wennum, Bob Wennum, Tony Fate och Ray Chin står för det hårdaste och tuffaste jag hört på mycket länge. Tänk er att Tina Turner sitter i samma loge som Iggy & the Stooges 1969. Tina och Iggy börjar slåss. Tina spöar skiten ur Iggy som därefter inte kan fullfölja konserten. Stooges låter Tina sjunga istället. Ungefär så låter The Bellrays från Kalifornien.

Den här skivan är en enda tagnig om 14 låtar. Varje låt svettas, stänkar och stönar. Tonys extremt smutsiga gitarr skär igenom allt. Uppbackad av Bobs bas och Rays grymma trumspel. Helt outstanding som sångerska står Lisa Kekaula-Wennum längst fram fortfarande med Iggy's blod på knogarna och styr sitt band och driver dem framåt som den souldrottning i kortkort skinnkjol hon är. *Meet the Bellrays* är det bästa som hänt musikvärlden på mycket länge. Hoppas bara att det är fler som inser det.

Per Lundberg G.B.

ANE BRUN

"Spending Time with Morgan"

DetErMine/V2

Ane Brun har lyckats spela sig till ett namn att räkna med under ett par år, men det är inte förstås nu som det kommer ett helt album, och har man inte tidigare lyckats upptäcka henne, så är det definitivt dags. För det här är en fantastisk skiva. Ofta är det bara Anes sång och akustiska gitarr, men det här är inte något i den ordinarie singer/songwritertraditionen. Snarare går tankarna åt Beth Gibbons och Nick Drake, vars anda ofta präglar låtarna; det må vara det relativt egensinniga gitarrspelet, stråkarna eller helt enkelt låtarna, som trots sin enkelhet döljer en komplexitet, en musikalisk gordisk knut med stora, starka urberg till låtar, även om de är skira i sin framtoning. Det är vackert, det är trolskt, men det är också lagom svärsmålt, och tillräckligt

intrikat för att man ideligen vill återkomma, som för att vilja bli ett med musiken, att vilja lära sig den, att vilja uppgå i den. Ane Brun har åstadkommit ett storverk, och det bara med debuten. Och det känns som att det finns mer att hämta i detta hantverks blomstrande mylla.

Magnus Sjöberg

R.L. BURNSIDE

"First Recordings"

JOE CALLICOTT

"Ain't a Gonna Lie to You"

Fat Possum/MNW

Musik är att ständigt bli påmind. Vare sig det är om framtiden eller nuet. För det mesta påminns man om dåtiden, det som var, det som redan gjorts, det som kommer att inspirera tusentals och åter tusentals nya musiker att plocka upp ett instrument. Just sådana dokument är dessa två skivor. Historia när den är som allra bäst. Levande och målad med såväl små penseldrag som yviga rörelser med en roller.

R.L. behöver kanske inte presenteras.

Levande legend från Holly Springs, Mississippi. Spelat med de flesta. Gjort en hel del skivor. Medverkat på en hel del också. Blev känd bland indie-kidsen när Jon Spencer Blues Explosion spelade in en platta med honom. Det här är hans första inspelning från 1968. Den skiva som enligt R.L. själv "got me on the road" är ett pärlband av traditionella blueslåtar framförd av en man med pondus i rösten och djävulen i händerna. Burnsides råa stil blir än mer ruffig när han inte backas upp av trummor och bas. Det är då man hör att han jobbat på bomullsplantage, då hör du blodet pumpa. För den som tidigare inte lyssnat på vare sig blues eller R.L. Burnside så är *First Recordings* en bra introduktion.

Joe Callicott är Burnsides raka motsats. Det enda de har gemensamt är att båda kommer från Mississippi. Callicotts blues är mildare. Joe har en mjukare röst, nästan som en viss Elvis Presley. *Ain't a Gonna Lie to You* spelades in 1967 hemma hos Joe Callicott i Nesbit, bara två år innan hans död. Ensam med sin gitarr blir stämningen på gränsen till magisk, nästan lite trolsk. Att lyssna på båda skivorna är som att resa tillbaka i tiden. Man sitter med bredvid och tittar storögt på medan historia skapas.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Morrissey – Under the Influence"

DMC/Goldhead

Innan Morrisseys konserter spelas alltid något blandband som Morrissey spelat in för att imponera på sina fans med sin utmärkte musiksmak. Och naturligtvis kunde inte den inbitne musiknörden tacka nej till möjligheten att få sammanställa en skiva med favoritlåtar.

Precis som på sina blandband har Mozza övervägande valt mer eller mindre obskyra låtar. I alla fall hade undertecknat vissa kunskapsluckor i fråga om artister som Jaybee Wasden och The Sundown Playboys. Men Morrissey har också tagit med några av sin allra största hjältar som T Rex, Nico, Patti Smith och The New York Dolls. De sistnämnda med *Trash* – en låt som Morrissey själv framförde under *Kill Uncle*-turnén.

Lika intressant som skivan är den långa kärleksförklaring till låtarna som vår hjälte själv skrivit. "Klaus Nomi, Nico, Johnny Thunders, Marc Bolan, Diana Dors, Joey Ramone, Charlie Feathers and maybe several other voices and players on this cd, all now rest with the martyred dead" konstaterar han och avslutar "Will I, too, die?".

Thomas Nilson

EASY STAR ALL-STARS

"Dub Side of the Moon"

Easy Star/Border

Vilken underbart vansinnig idé! Att göra en dubversion av hela Pink Floyds album *Dark Side of the Moon*. Och det är precis vad Lem Oppenheimer på den amerikanska reggae-etiketten Easy Star låtit göra. Greppet är både proffsigt och genomtänkt och dub blandas med rootsreggae och breakbeats samtidigt som projektet ibland får draghjälp av folk som The Meditations och Ranking Joe. Medföljer gör fyra bonusspår, riktigt tunga dubversioner utan sång av några låtar från albumet.

Robert Lagerström

ELECTRONICAT

"21st Century Toy"

Disko B/Goldhead

Parisaren Fred Bigot började göra musik under namnet Electronicat redan 1997. Han har släppt skivor på lite olika bolag och dessutom remixat bland annat Depeche Mode. På albumet *21st Century Toy* blandar han alltifrån skitig bluesrock till punk med ljuden från trummaskiner och moogsyntar. Det hela låter som ett bomulls-inlindat Suicide med Bob Log III och T. Rex i bakgrunden och coolare kan det knappast bli.

Men det finns också en hel del humor inblandad. *Birds Want To Have Fun* anspelar exempelvis på den gamla Cindy Lauper-hitten och *Amour Salé* är mer eller mindre en cover på *Tainted Love*. *Till I Die* bjuder på glad glamrockselectro medan *Gitar Katzé* är en tyngre och mörkare historia. Steget från drivet på råa *Hoo Woo Woo* till det stilla blöppande *Whenever You Want* ger albumet en enorm dynamik vilket ofta saknas hos artister som satsat hårt på ett koncept. Men *21st Century Toy* är trots, eller kanske rent av tack vare, sitt strikta koncept, ett ytterst sympatiskt album där vart och ett av spåren är lika intressanta eftersom ingredienserna hela tiden används på olika sätt.

Johanna Paulsson

EVANSCENCE

"Fallen"

Sony

En hårdare, mer distad form av PJ Harvey, så kan Evancence sammanfattas. Deras sångerska Amy Lee låter som en hjärtekrossad Ace of Base-Jenny. Hennes röst kvider av längtan att bli sedd och älskad, vilket passar in bra på bandets mörka texter om kärlek och misströstan.

DEAD MEADOW

"Shivering Kings and Others"

Matador/Playground

Det här är mer än bara 60-tals-influerad rock, det här är musik från en annan era. Washington-bandet har hittat en unik stil som är en ren uppvisning i melankolisk, tung, hypnotisk och drömmande rock. Rock därför att de verkar ha den klassiska rocken i tankarna men också en naturlig blueskänsla. Drömmande eftersom deras musik flyter fram och allt med en fingertoppskänsla som gör att det aldrig blir något onaturligt stopp i musiken. De låter harmonier och små utdragna gitarrloopar sväva iväg fritt för att då och då landa i låten. Hypnotisk eftersom varenda låt på plattan försätter mig i ett tillstånd som pendlar mellan hänryckning och skön dvala. Ett flöde som sväller och till slut blir till en gigantisk magnet som vägrar släppa taget om örnen. Tung eftersom dubbla fuzzpedaler och riff bombor sig igenom

Kvartetten från Arkansas spelar en strikt producerad, datoriserad form av hård rock, som kommer till liv i mötet med den akustiska sången. När det funkar som bäst är det enormt suggestivt. De främsta exemplen är *Bring Me to Life*, *Going Under* och *Tourniquet*. Det är också i den sistnämnda magin funkar som bäst och musiken uppfyller det tunga ok människan har tilldelat den – tröst. Hugsvalse å det ensamma som sover med rakblad under kudden.

Stort minus till skivbolaget som inte fattat nånting. På utsidan är det bara Amy Lee som syns. Så fort en tjej sjunger i ett band med killar så är det tjejen som står i fokus. Killarna hamnar på baksidan. Har inte Sony sett videon till No Doubts *Don't Speak?* Femtioåtta könsroller gäller tydligen fortfarande i musikvärlden.

Torbjörn Hallgren

DAVE GAHAN

"Paper Monsters"

Mute/Playground

Den här våren har bjudit Depeche Mode-fansen på en hel del glädje blandad med fjärlar i magen. Martin Gore och Dave Gahan släpper soloalbum. Julafton för fansen, men givetvis startar samtidigt splittringsryktena snabbare än någon hinner stava till *Blasphemous Rumours*. Där Martin går i invanda fotspår med ännu en coverskiva tar Dave ett nytt steg. Han har skrivit låtar, varit inblandad i produktionen och gjort något eget. Därför känns hans skiva också modigare och mer intressant.

Som väntat lyser rockinfluenserna igenom tydligare än det brukar hos Depeche, men det är inte lika hårt som jag trott. Snarare U2 än Queens of the Stoneage. Singeln *Dirty Sticky Floors* och *Bottle Living* rockar hårdast. Synd att den sistnämnda domineras av ett munspel som jag tycker drar alldeles för mycket åt blues-rockhållet. De övriga låtarna på skivan andas mycket Depeche, inte enbart på grund av Daves röst utan även av ljudbilden som ligger någonstans i *Songs of Faith and Devotion*-divisionen. Stundtals är det lite långtråkigt, men så glimrar det till och blir riktigt bra och vackert, som i *Hold on* och *Black and Blue Again*. Sammanfattningsvis kan det konstateras att Dave klarar sig väldigt bra på egen hand.

Mats Almegård

högtalarna rockar hårt, men även i de mer akustiskt, softa låtarna finns en mäktigt känsla. Melankolisk eftersom de lyckas hålla kvar vid en sådan stämning genom hela skivan. Men det är melankolisk i ordets allra mest positiva mening. Inte tungsint och deprimerad rock utan istället med vackra melodier och effekten förstärks av känslan att Jason Simon står i ett annat rum och sjunger, långt från musikerna. För mig är Dead Meadows musik högst logisk och begriplig och alldeles fantastisk bra.

Jonas Elgemark

Album

GANG STARR "The Ownerz"

Noo Trybe/Virgin

Efter eviga förseningar och två tråkiga singlar är mina förväntningar på Gang Starrs sjätte album nära bottenivå. Första reaktionen av *The Ownerz* blir därför närmast lättad över att den inte alls är så dålig. Det finns till och med låtar som närmar sig klassiska Gang Starr-bangers, till exempel *Playtawin*, *Riot Akt* och *We Got Gunz* med Fat Joe och M.O.P. Guru blir lite tjugitvå ibland med det eviga temat "vi är mer hiphop än alla andra plus att dom är studio-gangsters", men han sköter sig bra överlag och på *Sabotage* lyckas han blanda historieberättande, kvavisdrom och floskler på ett snyggt sätt. Dessutom är han hårdare än vanligt och har skrivit några samhällskritiska texter på rätt sida om moralikagegränsen. Därför är det synd att det är så många gästrappare på *The Ownerz*. Givetvis ska Krumbnsnatcha, Freddie Foxxx och Big Shug vara med, men Snoop Dogg och Jadakiss känns klart malplacerade.

Men det är DJ Premier som är viktigast i Gang Starr, och är inte han i slag spelar det ingen roll vad Guru och de andra rapparna hittar på. Primo har haft typ fem år på sig sedan *Moment of Truth* att göra musik, och det har inte hörts ett knyst från honom på länge. Upplagt för succé alltså, men i stället nöjer sig Primo tyvärr på stora delar av *The Ownerz* med att ligga på sin höga lägstaniivå med småstela midtempokompositioner. Man kan bara hoppas att han sparar mördarbeats till soloalbumet.

Trots bristerna gillar jag *The Ownerz*, men det är uppenbart att Gang Starr har passerat sin formtopp. Det räcker att Primo scratchar in några sekunder av *The Militia* i *Capture (Millitia Pt. 3)* för att jag ska få något fuktigt i ögonvrån och tänka på fornstora dagar.

Daniel Severinsson

GORE GORE GIRLS "Up All Night"

Get Hip/Border

Detroit-trion Gore Gore Girls är som en påse Gott & Blandat. Salt, sött och syrligt i samma förpackning. Det salta finns i bandets primitiva och slampiga garage-rock'n'roll. Sötman i deras län från 60-talets flickpopband. Syrligheten i

tjejernas tuffa attityd. Och Gore Gore Girls andra fullängdare *Up All Night* är verkligen örongodis. Bandets grundare Amy Surdu river av klassiskt skräpniga riff och sjunger om sin utomjordiske älskare, bröllop med skottlossning och om att vara uppe hela natten. Basisten Melody Licious bidrar med ljuv stämsång på snygga versioner av gamla girl group hits som *I Don't Think So* och *Keep Your Hands off My Baby*.

Gore Gore Girls bildades 1996 och hämtade sitt namn från en skräckrulle med samma namn. Första albumet *Strange Girls* dröjde till 2001, och lagom till att uppföljaren letat sig hit gjorde bandet en relativt omfattande Skandinavien-runda under maj månad. Med vita, plastiga dräkter, silverglitrande instrument och utstuderade posér bjöd de på schysst rockunderhållning i en handfull svenska städer. Om ni missade det kan jag bara beklaga. Men, för er som vill tröstas finns alltså *Up All Night*. MC5 möter Marvelettes. Salt, sött och syrligt.

Daniel Axelsson

GRANDDADDY "Sumday"

V2

Jag är lite besviken. Där *The Sophtware Slump* var innehållsrik och fantasifull, där man aldrig var helt på det klara med hur fortsättningen skulle se ut, är uppföljaren betydligt mer förutsägbar. Jovisst finns här kalaslåtar, visst finns det kreativa infall, men aldrig på det där överraskande sättet, aldrig så att det blir eget. Nu känns det som att Granddaddy spelar mer på att skapa stämningar istället för att skapa stor popmusik, och det är synd. Ofta följer låtarna samma anda, samma koncept, samma sättning. Istället för dynamiskt känns det likriktat, ojämheter från förra plattan är tillhyllade, men det blir också en nackdel, det blir för utslätat. *Sumday* är en habil popplatta, men tyvärr inte mycket mer. Det är alltid svårt att följa upp en stor platta; den kan bli en förbannelse, den kan bli det storverk allt annat kommer att jämföras med. Precis som här. *Sumday* är bra, men jag hade nog förväntat mig mer. Mycket mer.

Magnus Sjöberg

HOMY "Music Box"

Superstudio/Diesel Music

Nina Natri är en förkämpe för popmusik. Det stod klart redan under hennes tid i Göteborgs-sexetten Fidget. Det faktum att hon snudd på helt saknar vad som traditionellt uppfattas som en sångröst – hon är knappast någon Lisa Nilsson – kompenseras av en till synes outsinlig kärlek till musik. Lägg till detta en ansenlig begåvning för melodier och kvinnan bakom popsveriges tuffaste namn börjar ta form. Egentligen var inte Fidget mer än ett medelmåttigt indieband från ett 1990-tal när de medelmåttiga indiebanden gick tretton på dussinet. Det var Natri's kantiga melodier som lyfte gruppen till något utöver det vanliga och möjligen är det fel vinkel att angripa Homy från – Natri kom från början in som gästsångerska i Anders Lennartsson (Elephant) och Jesper Hörbergs (Saft) grupp – men det är fortfarande i henne och hennes sinne för pop som styrkan vilar. För trots allsköns utflykter i dubmusik och cocktaillhiphop och gästartister som Chilly Dog, är det ändå poplåtarna som lämnar starkast intryck. Tyvärr är det lite tunnslätt med dem, utöver formtopparna *Enough is Enough* och *Beck'n Call* erbjuder inte fullängdsdebuten *Music Box* mycket mer. Men kampen om popmusiken fortsätter och Nina Natri förblir alltså dess riddare i skinande rustning.

Dan Andersson

HUNDARNA FRÅN SÖDER "Hundarna från Söder"

Flora Fauna

Lagom till sommaren kommer HFS:s debutalbum som ett knippe gnistrande solstrålar efter regnet. Deras elektroniska ljudbild är varm, vacker, uppiggande och passar förmodligen utmärkt till nakenbadet mitt i natten. Men även till andra aktiviteter i sommarnatten. Från förfesten, via dansgolvet till det nyss nämnda badet. Och sen passar musiken även till stillsam kontemplation och stillasittande när solen slutligen går upp och värmer din blöta och småfrusna kropp. Den kommer nog till och med att passa när du ligger i din säng och undrar vad som händer igår. Det är en skiva med så många tonlägen och nyanser att den passar till lite vad som helst. Men som en sammanhållande faktor kan humorn nämnas. För det är musik som är gjord med glimten i ögat och det känns befriande och skönt. HFS har alltså gjort en homogen skiva, även om man kan dissekera fram stilar som electronica, glitch, deep-house och lekfull syntpop. Men det är inte så viktigt med stilarna. Det här är en egensinnig skiva som ber om att bli ditt soundtrack till sommaren 2003.

Mats Almegård

JR EWING "Ride Paranoia"

Primitive/Sound Pollution

Dallaskapitalisten från den kultförklarade TV-serien har återuppställt i form av flera norska killar som rockar skiter ur de flesta. *Ride Paranoia* slår ner som en bomb med precisionssikte. Det är intensivt och mörkbultande, sångaren Anders Tylden är frustrerad på riktigt och spytt ut texterna och trummisen Kenneth Lamond misshandlar sitt instrument med finess och hårda slag. Hardcore när den är som bäst, eller Skandinavians svar på The Blood Brothers. Jag blir glad och arg på samma gång. Skivan spelades in redan för ett år sedan och skruvar upp tempot från första sekund. Mitt i allt det behagliga oväsendet gömmer sig en underbar melodisk tråd, ett beröm som speciellt gitarristerna Erlend Mokkalbost och Håkon Mella kan ta åt sig.

Riktigt behagligt blir det i instrumentala *An Introduction to...* med enformiga gitarrer under en suggestiv och svärmodig matta.

JR Ewing startade i slutet av 1998 och släppte sin debutskiva *Calling in Dead* i december 1999. I sommar spelar grabbarna på Arvika-festivalen. Man borde kanske åka dit ändå.

Andreas Eriksson

KOMEDA "KokoMemeDada"

Sonet/Universal

Kommer ni ihåg de där killarna som var klassens ljus i skolan men som, då de insåg att ingen gillar ett snille, bestämde sig för att bli allmänt goofiga och säga saker som, "Jag fattar inget, men det skiter jag i", för att sedan smygplugga på toaletter och ute i konstbarackerna? Jag påstår inte att umekvartetten Komeda genomgått samma metamorfos, men på *KokoMemeDada* låter det betydligt mindre tillkrånglat än tongångarna på till exempel *The Genius of Komeda*. I grund och botten är det samma Stereolab- och Cardigans-benmärg man hämtat DNA ur, men det är inte längre sådär himla chict förnuftigt, sådär påfrestande medvetet. Arrangemangen är fortfarande långt ifrån raka, men den akademiska touchen känns inte lika påtaglig längre. Så, om ni ursäktar, så tänker jag nu kasta tänkarmössan i ett hörn och ge mig ut på dansgolvet. Vi syns där.

Kristofer Ahlström

ANNIE LENNOX "Bare"

BMG

Annie Lennox tar sig själv på alldeles för stort allvar. Med *Bare* vill hon visa sig för publiken "som hon är". Hon har en lång förklaring till varför hon ser så särlös och osexigt androgyn ut på framsidan. Hon är en mogen kvinna och vill framstå som sådan. Frågan är varför hon likställer "mogen" med "tråkig". Måste mogen musik betyda ytterligt traditionella arrangemang och en total frånvaro av intressanta experiment? Det är svårt att tro att detta är samma kvinna som gjorde så spännande skivor som Eurythmics *Sweet Dreams (Are Made of This)* eller *Savage*.

Men det är ingen tvekan om att Annie Lennox kan sjunga. Hon har ett bredare register och sjunger bättre nu än aldrig förr. Tyvärr betyder inte det att hon är rolig att lyssna på. Hon wailar inte riktigt lika hemskt som Mariah Carey, men det börjar luta åt det hållet. Hade hon haft bättre låtar och, framför allt, om hon gjort någonting roligt med dem, så hade hon nog kunnat fixa till en bra skiva igen. Som det är nu är tvärtom *Bare* ett riktigt middle of the road-sömpiller.

Henrik Strömberg

THE LOCUST "Plague Soundscapes"

Anti/MNW

När Locust under nittiotalets senare hälft gjorde entré på hardcore-scenen, så gjorde de det med stort eftertryck. Ingen lämnades oberörd, och San Diego-bandet fick en massa hardcorekids att byta de säckiga jeansen mot tightsa brallor, färga håret korpsvart och forma frisyren spretig. I kölvattnet efter Locust bildades också flertalet andra skrikigt kaotiska band.

Nu, några år och ett digert antal släpp i alla tänkbara vinylformat senare, lämnar Locust underjorden och ger ut sin nya skiva på Anti, underetikett till Epitaph Records. Albumet *Plague Soundscapes* innehåller skruvad och extrem musik. Helt sinnessjuk musik, skulle nog den genomsnittlige lyssnaren kalla det. Utflippade gitarr- och syntslingsor samsas med grindpartier och hysteriskt skrrikande. Taktbytarna avlöser varandra i rasande fart. De 23 låtarna avverkas på 21 minuter. The Locust är kaos, punk och

GOSSIP

"Movement"

Kill Rock Stars/Border

Jag gillar Gossip så fort jag öppnar bookletten till deras andra fullängdsalbum *Movement* och ser att skivan är tillägnad minnet av Joey och Dee Dee Ramone. Jag gillar Gossip ännu mer när jag sedan lägger skivan i CD-spelaren och möts av något som kan liknas vid ett tyngre, bluesigare Bikini Kill. En lite förenklad beskrivning, men ungefär så.

I centrum står sångerskan Beths fantastiska stämband. Hennes röst darrar och skriker, ylar och skälver. I inledande *Nite* låter hon helt besatt när hon förbannar sin ensamhet till ett avskalat, släpigt och hårdrockigt komp. I slutet på låten *All My Days* stannar musiken upp, och hennes stora röst lämnas kvar med enbart handklapp som följeslagare. Just där blir det nästan gospel. Just där blir det nästan som allra bäst.

Annars känns den här plattan tidstypt, utan att vara det minsta utstuderad. Allt överflödigt är bortsållat. Sättningen är

simpelast möjliga: sång, gitarr och trummor (utan hi-hat). Det analogt inspelade soundet är lika enkelt och avskalat. Lägg till en snygg klipp-och-klistra-estetik som känns så där skönt hemmagjord, och ni har en skiva som är väldigt mycket 2003.

Gossip är ett coolt band och *Movement* är ett bra album, men det har ett litet problem med variationen. Det finns nämligen ingen. Jag hade gärna sett (hört) att Gossip ibland höjt tempot och gått helt bananas. Beths stämma skulle definitivt hålla för sådana vilda utflykter.

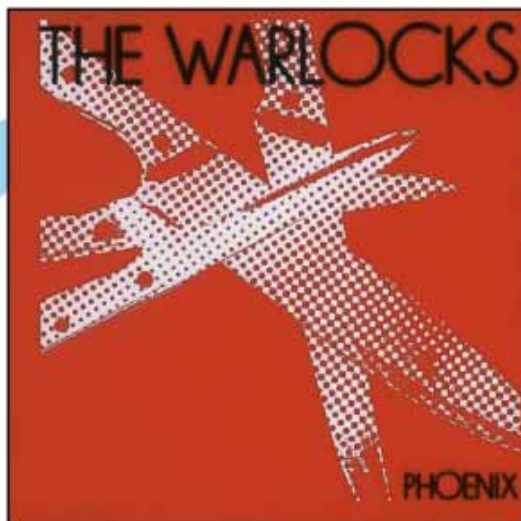
Daniel Axelsson

sommarnytt från goldhead

Circulation Colours Two

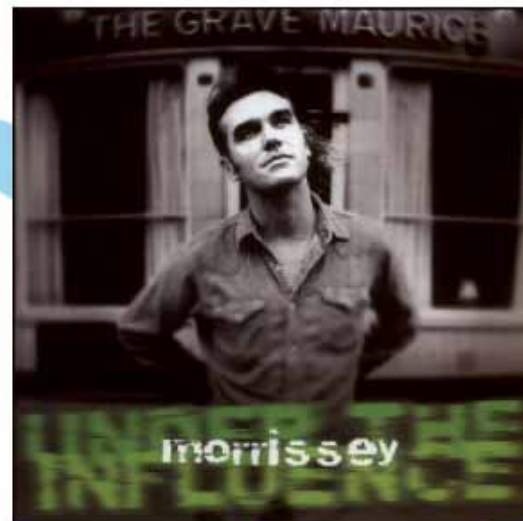
Housemusik när den är som bäst! Uppföljaren till succédebuten 'Colours' är nu här - med undantag från tre downtempo-spår kan vi återigen lyssna till Circulations samlade verk från sina egna etiketter. En fantastisk variation av svängig, funkig house där influenserna är hämtade från progressive och techno-scenen.

The Warlocks Phoenix

Warlocks kan vara ett av vårens stora rockfynd! Med dubbla trumset, fyra gitarrister samt keyboard gör bandet en egen häxbrygd med "wall-of-sound"-inspirerad psykedelia/punk. Hårt och monotont, suggestivt och vackert.

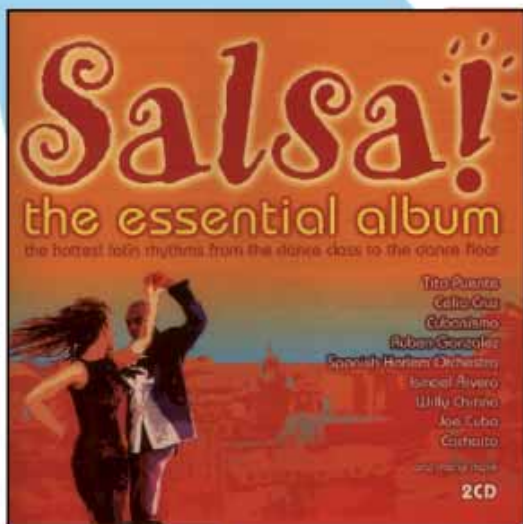
"Det tuffaste, coolaste och bästa amerikanska rock'n'roll-bandet sedan BRMC" Per Bjurman

Various Morrissey Under the Influence

Under The Influence är en ny serie där stora artister får tillfälle att spegla den musik som inspirerat dem. Först ut är Morrissey som bjuder på ett mycket spännande låtval med artister som täcker hela spektrat, från Cajun (Lesa Cormier) till postpunkrock.

"Det känns som att ta del av en personlig present från Morrissey till hans bästa vän..." Andres Lokko

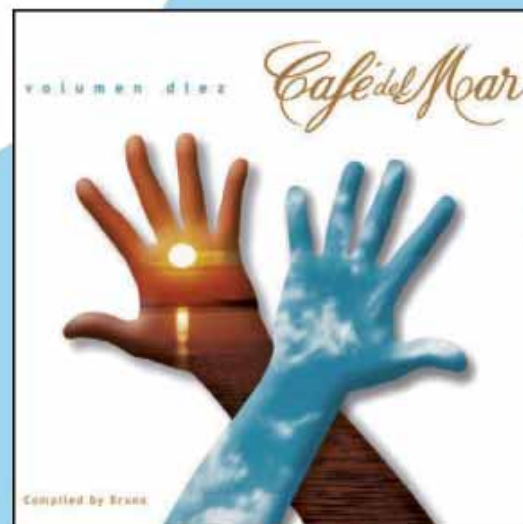
Various Salsa! The Essential Album

Supersväng på två CD med de största och bästa Salsa-artisterna. Celia Cruz, Tito Puente, Cubanismo, Ruben Gonzalez, Cachaito, Eddie Palmieri och många fler. Fram med sombreron, paraplydrinken och de stålhattade dansskorna...

Moodymann Silence in the Secret Garden

Moodymann följer upp sitt kritikerrosade album 'Forevernevermore' med nya plattan 'Silence In The Secret Garden' där vi får en unik och global cocktail av jazz, hip hop, R&B, house och techno. En av de främsta av Detroit's producenter har gjort en platta som tilltalar alla som över huvud taget lyssnar på svart musik...

Various Café del Mar vol. 10

Flaggskeppet bland alla chill out/lounge-samlingar är utan tvekan Café Del Mar. Nu är tionde volymen här, garanterat hängmatte-vänlig, tillbakalutad chill out/lounge med softa rytmer och atmosfäriska stämningar...

Under parollen *Sthlm Rock City* låter skivbolaget Feedback Boogie de två rock'n'rollgängen **Bulls Eye Dirt** och **Bates Motel** dela en 7" vinyl-EP. Först ut är Bulls Eye Dirt som hämtar näring från 80-talets sleazehårdrock och band som Mötley Crüe. Deras grabbiga rock är fylld av fotbollssrefränger, snyggt gitarrnissel och dirty deeds. Mer spännande blir det förstas på Bates Motel. Paulie Pimp och de övriga tittar mer åt 70-talet, och kör rock'n'rollig punkrock i stil med The Damned och Dead Boys. Jag fastnar särskilt för *Never Going Back* där versrifvet är fräckt stulet från Dead Boys stänkare *All This and More*. Ska man sno så ska man sno av hjältar.

Daniel Axelsson

Nu med elgitarer, på nya singeln *Left Handed* (Morr Music), låter **Lali Puna** väldigt mycket som The Notwist (med vilka de delar några medlemmar). Vi kan alltid hoppas att den får lika mycket uppmärksamhet, för det förtjänar denna minimalistiska pop-dänga. Kommer även i skön dub-version. Mer överraskande är covern på en ytterst bagatellartad 80-talslåt av The Human League.

Första släppet från Stockholmsbolaget Colapse är *First Impact EP* med tre snabba drum'n'bass-låtar från produktionstrion **Under 10 Hertz**. Bästa låten *The Beginning* av **Cyrus** har en skön basgång och bra använda röstsamplingar, medan trions *The Funeral (R.I.P.)* låter helt okej om än som väldigt generisk d'n'b och **2XLS** *Snake Eyes* inte riktigt blir något. Hela EP:n tycker jag går alldeles för snabbt, men det är tydligen så d'n'b ska låta nuförtiden.

Henrik Strömberg

Svenska **Marvel** släpper sin första EP *Heroine Tracks* på det lilla amerikanska skivbolaget Black Ju Ju. Med rötterna i 70-talet spelar de rock med förträffligt ös. De påminner om Hella-chopters. Första låten *Flame* on känns något klyschig i rocksammanhang medan resterande spår är intressanta. Lucas Anderssons sång funkhar bra och det märks att de ägnat mången dag i replokalen. Framförallt finns det något coolt tillbakalutat över dem. Lyssna speciellt på *The Harder They Fall* och glöm inte att dansa.

Moa Eriksson

Trots ett totalt hjärnsläpp till bandnamn är **Bom Bom!**s 7" 1, 2, 3 *Bom Bom* (Dolores) ruslig trefvlig garagefräskrock. Visserligen är marknaden fullkomligt övermättad men Bom Bom! överlever tack vare sina desperatpubertala svenska texter och för att i alla fall A-sidan är en fullständigt grym låt.

John Peel-stammisarna **The Bearsuits** aviga engelska indie påminner mig om när The Delgados inte spelade svulstrock utan var jättecharmiga eller att Bis faktiskt också var rätt kul en gång. *Jesus Will Spear You Through the Heart, EP* (Fortuna POP) är lika proppfull med thereminer och skeva gitarer som man vant sig att Bearsuit har. Helt klart strålände lo-fi och mysig C86 i en härlig förening på fem stycken skrammelfester.

Fredrik Eriksson

På sin självbetitlade debut-EP på Streetzone påstår **Peshi** att hon inte har några brister. Och visst flyter hon snyggt över de tillbakalutade och proffsiga beatsen av Saska, Erik L & Arka och några till. Det är inget fel på texter och rim heller, men helheten blir ofta för tillrättalagd och platt för min smak. Den enda låten jag inte skulle vilja vara utan är avslutande och fina *Two Scents of a Soul*, framför allt på grund av den coola refrängen.

Daniel Severinsson

oväsen.

Bandet har onekligen något speciellt, och de korta utbrotten rymmer en hel del musikalisk skicklighet. *Plague Soundscapes* rekommenderas till fans av stenhård musik. Alla andra kommer den garanterat att reta gallfeber på.

Daniel Axelsson

LOST PATROL "Songs About Running Away" Burning Heart/MNW

Det är synd om Dennis Lyxzén. Först gick hans rygg sönder efter ett alltför hårt turnéschema med The (International) Noise Conspiracy och sen stämplade kärleken ut. Men istället för att gräva ner sig i självömkan genomgick han en självkomponerad terapi med sin akustiska gitarr. Återigen gör Dennis en "Kristofer Åström", lämnar den distade och politiska musiken vi är vana vid och förmedlar smärtsamt vackra kärlekslåtar om sitt brustna hjärta. Men Lyxzén tar inte lika mycket hjälp från countryn utan använder sig mer av 70-talsrock med blås. Och det fungerar alldeles utmärkt med hans späda och avklädda röst.

Tillsammans vännerna Lisa Miskovsky, medlemmar från Randy, Isolation Years, Facer och Totalt Jävla Mörker för att nämna några, låste han in sig i studion. Resultatet blev en levande och hoppfull skiva om vägen tillbaka. Orden kommer direkt från hjärtat utan korrigering och guldkornen är många. "The last kiss and the last time that I held your hand/The last knock on your door cause I can't knock on it anymore/The last of our warm embraces last time I touch your face/The last look in your eye this might be the last goodbye" från *The Last Goodbye* är ett exempel. "I'm sorry about repeating myself/But I don't want things to turn out this way/I know that a song won't help/But it is all that I got/It is all that I can give" från avslutande *Desperate Attempts* är ett annat.

Bäst blir det i *Alright*, en duett med låtens kompositör Lisa Miskovsky och *Going Going Gone*. Två soulrockdängor där refrängerna lyfter mig till skyarna. *Alright* är påfallande lik *Walking on Sunshine* med Katrina and the Waves. En sång för galna upptåg i sommarnatten.

Andreas Eriksson

THE LUCKSMITHS "Naturaliste"

Fortuna pop/Border

Jag har egentligen bara lust att skriva att *Naturaliste* är tråkig. Men så säger någon att de är snälla. Det förändrar kanske någonting. För man får nog ha en liten annan infallsvinkel på ett band som Lucksmiths och deras jämnlikar. Lucksmiths har alltid värdat arvet från Smiths och Go Betweens på ett väldigt försiktigt sätt, så att förlagornas storhet sandpapprats bort och bara en blank fasad av snällhet och foglighet återstår. Det finns inte mycket pop idag som är så vänlig och okantig som denna ultrasnälla variant, men det är också poängen. När Marty Donald sjunger om sin otillättna sovorgon blir det samma effekt som när Lou Reed sjöng om heroin eller när Cannibal Corpse reciterar sina läkarböcker. Farligt. Fast på en helt annan skala. De utforskar de små, små melodierna, de som man annars inte tänker på, de som känns så självklara men samtidigt är så hemliga att de glöms bort. Bland dem hittar man pop som förstås är väldigt fin och snäll men som inte överraskar eller utmanar, eller ens försöker vara något annat än vad de är.

När jag nu väl accepterat denna grundförståelse är det på något sätt lättare att förstå vad *Naturaliste* egentligen vill säga. Den vill fortsätta att spela på min romantiska sträng

(vackra toner i försommarsolen), den vill röra mig till tårar, den vill att jag ska hålla någon i handen, att jag ska hoppa av glädje, vara utanför och lite ledsen. Men vad säger den egentligen? Kanske att balladerna är trista i överkant och att låtarna *Camera-Shy* och *Midweek Midmorning* är lite mindre tråkiga. Kanske att jag fullständigt tappat intresset för Lucksmiths efter fem låtar.

Fredrik Eriksson

MARYLYN MANSON "The Golden Age of Grotesque" Nothing/Universal

Marilyn Mansons nya skit är fullt värdig att stå bredvid sina äldre vackra systrar *Antichrist Superstar* och *Mechanical Animals* i CD-hyllan. Musik och produktion slingrar sig runt de mörkaste färgerna på paletten och trots att ljudbilden påminner om rullande bandet känns det aldrig monotont. Marilyn Manson har förmågan att göra sin (A) musik betydelsefull. Ihop med sina (B) texter. Och när (A) och (B) läggs ihop uppstår känslan av oövervinnlighet. När alla ventiler står vidöppna, som i refrängen till *This is the New Shit*, borde till och med antagonisten fru Gore känna lust till livet.

Marilyn Manson ska hyllas extra mycket för (*s*)*AIN*t och *mOBSCENE*, men även spåkas för tönterier; för många ordlekar i titlarna känns Arne Hegerfors-overkill, och raderna i *Vodevil* – "I'm not a puppet/I'm a grenade" – ger intrycket av att Marilyn Manson, alias Brian Warner, numer måste skriva svart på vitt att han minsann är farlig.

Torbjörn Hallgren

JACKIE MITTOO "Champion in the Arena 1976-1977" Blood and Fire/Playground

En av reggaens stora återutges på CD. Mittoos album *Showcase* återfinns här i sin helhet. Tillsammans med extraspår bestående av förlängda mixer, singelspår och annat godis. Alla som känner Mittoo vet vad det handlar om. Skönt reggaegung med orgelsoundet i centrum. Jackie Mittoo lärde sig att spela piano som fyraåring och blev professionell musiker samma år som han fyllde tretton. Denna skiva är inspelad femton år senare. Så det handlar om en kille som behärskar sitt instrument. Självklart då att orgel och klaviatur står i fokus. Det är härligt, soligt sväng och riktigt skönt. Ibland kan det dock bli lite väl mycket muzak och bakgrundsmys över det hela, men då kan man hoppa till nästa spår så löser det problemet sig.

Mats Almegård

MOBB DEEP "Free Agents" Landspeed/Playground

The Infamous från 1995 är ett av de bästa albumen som finns. I hela världen. Någonsin. Tre sömnpiller i CD-format senare (*Hell On Earth*, *Murda Muzik* och *Infamy*) har i alla fall jag svårt att tro att de kommer att kunna åstadkomma ett liknande mästerverk igen. *Free Agents* med undertiteln *The Murda Mixtape* är tänkt att bygga upp hype inför Mobb Deeps sjätte studioalbum, som är planerat till augusti. Kommer till spår som inledande *Solidified* och minihiten *Double Shots* funkhar för mig men annars har alltför många låtar ett typiskt träigt Havoc-beat enligt senare års modell. Och Prodigy som tidigare kunde få mig att rysa av spänning när han berättade historier om hur temperaturen steg nöjer sig numera oftast med att mumla fram vaga hotelser och allmänt skryt.

Som tur är medföljer en bonus-CD med olika samarbeten och där finns en del kul grejer med till exempel 50 Cent och Kool G Rap. Även

de fyra 1st Infantry-låtarna lovar väldigt gott inför The Alchemists kommande platta. Och *Free Agents* är inte sämre än att jag är lite nyfiken på Mobb Deeps nästa album också.

Daniel Severinsson

MURDER CITY DEVILS "R.I.P."

Sub Pop/MNW

Seattlebandet Murder City Devils har kört stenhårt och konsekvent sedan debuten för sex år sedan. Deras smutsiga punkrock har alltid varit ett säkert kort och denna liveplatta är sista konserten på en lång turné. Men det är också bandets allra sista konsert, under turnén bestämde de sig för att lägga av. Hela stämningen på skivan vibrerar av dårskap och dryckenskap. Det är slitna men grymma musiker som gör sitt yttersta för att spela skiten ur publiken och krama ur sista droppen ur varje låt. Rock'n'roll med den enormt viktiga beständsdelen bra låtar. Bandet har bara sprutat ut sig sådana under hela karriären och här är de samlade, fast i ännu vilddare, men framförallt mer desperata, versioner. Sångaren Spencer Moody låter stundtals helt från vettet och han blir hesare för varje låt. Och det är precis så här en liveskiva ska vara. Inga nedtoningar eller pauser mellan låtarna, allt är med rakt av och det blir högst levande.

Jonas Elgemark

PLEASURE FOREVER "Alter"

Subpop/MNW

Pleasure Forever stänger inga dörrar när det gäller sin kreativa sida. Det är Soundgarden, Black Sabbath, Alice in Chains och Blind Melon i en psykedelisk häxgryta. Det är oförutsägbart, innovativt och utflippat. En resa in till den innersta vrån av det mänskliga sinnet, där sångaren Andrew Rothbard är rösten i din mardröm. Som en något mildare variant av And You Will Know Us By The Trail of Dead. I grunden ligger vanlig hederlig 60-talspop som höjs upp av ett klassiskt piano. Då och då träder det fram ur ljudet från de distade gitarrerna. Ett klinkande som blir en vänlig hand i de mörka tankegångarna. Twin Peaks musik med marschtakt.

Pleasure Forever har sin postadress i San Francisco, vilket känns helt logiskt. Genom åren har killarna gått via band som VSS och Slaves innan de tog det nuvarande namnet. *Alter* är den andra skivan från ett band som förtjänar en större hype än vissa andra akter. En skiva som väcker mina gamla grungegudar till liv, med blicken riktad mot framtiden istället för bakåt.

Alter bjuder upp till drogpåverkad ritualdans å la The Doors, lika mycket som den inbjuder till djupa analys över ett glas rödvin. Och jag har redan dansskorna på.

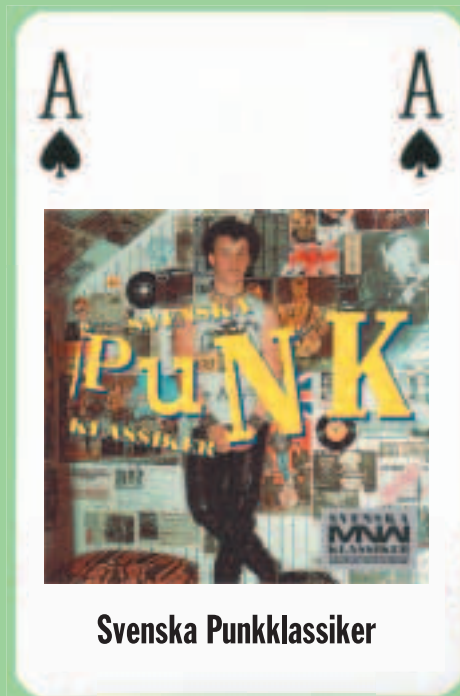
Andreas Eriksson

ULRICH SCHNAUSS "A Strangely Isolated Place" City Centre Offices/import

Den här skivan är svinbra! Rätt svar att beskriva, dock. Påminner om ambient techno från mitten av nittiotalet. Jag tänker på Global Communication, även om de oftast gjorde mycket lugnare skivor. Alltså, Ulrich Schnauss gör egentligen inte alls ambient musik, det händer alldeles för mycket för det. Uplifting electronica, kanske. Lite som Boards of Canada kanske, fast gladare och utan barndomsminnen. *A Strangely Isolated Place* är en väldigt positiv skiva. Det är ju underligt, jag som lyssnar på en massa minimalistisk melankolisk musik, och så faller jag pladask för den här maximalistiska och nästan euforiska skivan. Fast titlarna är sorgliga, men strunt i dem.

MNW Playing cards

Royal Flush

I kortleken ingår även De Stijl, Isolation Years och Johan Borgert
Till hösten tillkommer korten The Perishers, Kamera och Hell on Wheels

ginza.se
FÖR OSS SOM GILLAR FILM OCH MUSIK

MNW
MUSIC NETWORK

BUJU BANTON
FRIENDS FOR LIFE

THE LATEST ALBUM BY THE "GARGAMEL" OF DANCEHALL REGGAE

AVAILABLE ON CD & 12" VINYL

FEATURES GUEST APPEARANCES BY WAYNE WONDER, BERES HAMMOND AND FAT JOE

COMING SOON: NEW SINGLE "WHAT AM I GONNA DO"

WWW.ANTI.COM

MOTION CITY SOUNDTRACK
I AM THE MOVIE

Available June 24
Produced by Ed Rose

www.motioncitysoundtrack.com
www.epitaph.com

Dropkick Murphys
blackout

the new album includes bonus DVD out now on hellcat records

www.hell-cat.com

ALSO FROM THE DROPKICK MULTIMEDIA AVAILABLE ON HELLCAT RECORDS

DO OR DIE
THE SANGH ALL HERE
BING LOUD, BING PROUD
LIVE ON ST. PATRICK'S DAY

THIS IS BAD TASTE 2003

FOUR SQUARE

Three Chords... One Capo BTR 71 CD

Vår senaste tillskott till Bad Taste familjen. Tänk dig den perfekta blandningen mellan gamla The Get Up Kids, Saves The Day, Weezer och Jimmy Eat World. Gillar du ovannämnda band kan vi nästan garantera att du kommer älska Four Square.

Släpps den 10 juni.

V/A

This Is Bad Taste Vol. 5 BTR 70 CD

Ny lågprissamling med alla våra nuvarande band.

Släpps den 26 maj.

LOGH

The Raging Sun BTR 66 CD

5/5 - Sydsvenskan,
9/10 - Dagensskiva.com
5/5 - Musiklandet.se
5/6 - Dagsavisen.no
10/10 - Allschools.net
4/5 - AndTheSound.net
4/5 - Le Manchester
4/5 - Chili.se

Behöver vi säga mer?

HARD-ONS

Very Exciting BTR 65 CD

De legendariska Hard-Ons är tillbaka! Efter utsvävningarna på förra skivan "This Terrible Place" har dom hittat tillbaka till sina rötter. Egensinnig och galen pop/punk/rock när den är som bäst. Med en skiva som denna så förstår man varför dom har folk från Foo Fighters, Red Hot Chilipeppers & The Ramones i sin fanskara...

LANGHORNS

Mission Excotica BTR 63 CD / CD-ROM

Sveriges bästa surfband är tillbaka!
"Det är varierat, nyansrikt och surfcharmigt." 3/4 Trellebords Allehanda

"Krystat? Nej, inte alls. Michael Sellers har av allt att döma blivit ett med surfmusiken. Han har en surfbräda om inte i magen så i själen." 4/5 - Sydsvenskan

ALL SYSTEMS GO

Mon Chi Chi BTR 62 CD

"För All Systems Go levererar en av årets bästa skivor." 8/10 - Dagensskiva.com

"...All Systems Go gör den här sortens rock fantastisk bra. Jag skulle kunna tänka mig nästan varje enskild låt som potentiell singel." - Tjuvlyssna.com

Var på turne med Millencolin i våras.

Ulrich Schnauss har utvecklats sedan förra skivan, *Far Away Trains Passing By*. Mognat. Inte för att den var dålig, den var rätt imponerande den med. De lite klichéartade distade beatsen har ersatts med egentligen mer traditionella rockbeats och -basgångar, och det funkar faktiskt så mycket bättre. Tillsammans med överflödet av vackra och harmoniska melodier blir resultatet bara Wow!

Henrik Strömberg

SCOOB ROCK "Third Chapter"

360 Degrees Entertainment/Primal
Det har tagit Scoob Rock tre år att följa upp *As the World Turns*. Jag kan erkänna att väntan inte känns speciellt lång. Scoob Rocks samarbete med Akem i Close Creative Comrades har inte heller haft någon större aptitretande effekt på mig. Men *Third Chapter* överraskar, både med musiken och rappen. Istället för det väntade tråkiga tvärsnittet av midtempobeats serverar Michel Rocwell, Sakis Skondras, Mathew och de andra ett knippe elektroniska och kraftfulla nackskakare. Scoob Rock känns fortfarande inte så värst kul i skrytlåtarna, men när han berättar om sig själv och sin uppväxt i låtar som *Prime*, påminner han faktiskt lite om Nas. Sen är det coolt att han toastar ibland och säger att han inte är någon imposter utan *original rasta i Fire Burning*.

Daniel Severinsson

SEÑOR COCONUT AND HIS ORCHESTRA "Fiesta Songs"

Multicolor/VME
Det var hur kul som helst när Señor Coconut gjorde Kraftwerk-låtar i salsa-latinostil. Tilltaget var lika djärvt och bisarrt som välljudande och albumet fick många att höja på ögonbrynen. Då liksom nu är det tyske Atom som står bakom projektet. I vanliga fall gör han elektronisk musik under namn som Lassiq Bendthouze och Atom Heart och följer här upp sina Kraftwerk-experiment med att förvandla låtar som Deep Purples *Smoke on the Water*, Michael Jacksons *Beat it* och Sades *Smooth Operator* till salsa, merengue och cha-cha-cha. Produktionen är lika smakfull som tidigare och ambitionerna höga. Men trots det blir resultatet sällan mer än roligt för stunden och frågan är om plattan håller i längden. Till och med Kraftwerk-albumet tappade lyskraft efter några genomlysningar. Men båda är förstas perfekta för den som vill höra någonting riktigt udda och kanske förbrylla sin bekantskapskrets.

Robert Lagerström

SPACEK "Vintage Hi-tec"

!K7/Border
Jag var mindre imponerad av singeln *Motion Control/It's Not Gonna Happen* som kom i vintras. "Smörig r'n'b med modern electronica-produktion" skrev jag då. Och det stämmer nog fortfarande, men nu har jag lyssnat på albumet väldigt många gånger och det har växt betydligt. Den housedoftande, väldigt spatiösa produktionen låter sångaren ta soulen till nya höjder. Micro-house-D'Angelo. Bäst är *Amazing*, som faktiskt samplar babyjoller och kommer undan med det. När beatet förvrängs till elaka elektriska urladdningar kan inte jag sitta still alls. "Life is like a baseline/to me/feels immensely powerful..." Yes.

Henrik Strömberg

STARS "Heart"

Sentanta/Border
Kanadensiska Stars är liksom sina brittiska kolleger Trembling Blue Stars väldigt bra på att göra POP. Det finns liksom ingenting att klanka

ner på, allt är så där kvalitativt snyggt som bara åttiotalets Prefab Sprout kunde med. Det finns så mycket värme, kärlek och vänlighet. Deras sätt är att försiktigt slussa mig in i ett meditativt vackert promenadtempo, längs en strandpromenad med halsduk och duffel. Ian Catt (som också gjort Trembling Blue Stars) och David Hodge har producerat. Varsamt för de mig omkring bland horn, stråkar och bubblande syntar. Är det Amy Millan som sjunger så att fåniga tårar trippar fram i ögonvrån? I så fall är det henne jag är kär i. Hur, frågar jag mig, kan Stars undvika att bli äckligt slicka? Vet inte, egentligen borde man väl hata *Heart* men givetvis går det inte. Kanske för att romantiken är så närstående, i introduktionen presenterar de sig med sina hjärtan, kanske för att just rätt typ av fin smart pop är så klocker. Stars första skiva, *Nightsongs*, är kanske bättre, men i brist på den flyger *Heart* upp i skyn bland moln, sol, saltstänk och slår jublande kul-lerbyttor.

Fredrik Eriksson

THE SUBSTITUTES "Lighten the Shadows"

Tuba/Sound Pollution
Denna norska kvartett består av musiker med artistnamnen Elvis McQueen, Jim Tonic, Dick Uranus, Sandra Bollocks och sist men inte minst Al Kaida som på detta åttalåtars minialbum spelar collegerock med viss charm. *Interstate* är exempelvis en mycket kompetent rockepiker med patenterat frenetisk avslutning.

Men egentligen var jag efter titten i bookleten redo att avfärda dem som skojsiga tontar, men upptäcker omgående att låtarna faktiskt är riktigt sköna poppraliner. De använder stråkar, klaviaturer och knackiga trummaskiner, sjunger i stämmer och bygger upp verserna till fläskiga refränger på sina ställen – och allt görs med en glimt i ögat, men inte alls så flåshurtigt som man skulle kunna tro. Jag gillar ju det monotona malandet i *Ode to the Queensway Grinders* och inledande infallsrika *Frank* även om den sneglar väl mycket åt Weezers håll. Och *Transsexuals* är en skön, oberäknelig liten sak.

Lighten the Shadows är sannerligen en pärla på 28 minuter och 39 sekunder att njuta av när nätterna är ljusa.

Gary Andersson

THE THRILLS "So Much for the City"

Virgin
Denna irländska kvintett har en otrolig fascination för den amerikanska västkusten, vilket de inte sticker under stol med. Heter inte låtarna *Santa Cruz (You're Not that Far)*, *Big Sur, Hollywood Kids*, *Your Love is like Las Vegas* så kan ju åtminstone refrängen innehålla en kalifornisk stad. I *Deckchairs and Cigarettes* är det San Diego som gäller – dit alla kids åker. Det var även dit pojarna åkte med sin upptäckare och musa, en brittisk medelålders tjomme vid namn Stephen Morrissey... Videorna till *One Horse Town* och *Big Sur* utspelar sig lägligt nog på badstranden, förmodligen i Kalifornien där låtarna skrevs. The Thrills kör också stenhårt på det amerikanska västkustsoundet. Tänk lite Jayhawks, lite Big Star och massor Beach Boys. Lägg till rufsiga frisyrer och tränga randiga t-shirts från 70-talet. Där har ni The Thrills. Ja, och om det inte har framgått ännu, så är det här den enda platta ni behöver i sommar.

Annica Henriksson

TINDERSTICKS "Waiting for the Moon"

Beggars Banquet/Playground
Jag tror att Tindersticks och jag har gått om varandra nu. De har stannat kvar i sin sömniga

höst, i sina kostymer med sitt rödvin, med sin soul. Något de egentligen förfina och fulländade redan på andra skivan. Men visst är ämnet till viss del outtömligt. Ingen kan väl komma och säga att man inte älskar att rulla sig i sin egen självömkän och har en bild av romantiska stunder med te, promenader och allt det där andra som just i en recension av en Tindersticksskiva känns så fantastiskt idiotiskt att skriva. På något sätt att bilden av Tindersticks dödade det där som en gång gjorde dem så bra, alla dessa singlar, med blå-svarta omslag, magiska duetter, och stråkarangemang som gråter och snurrar röda härlockar. Till och med Stuart Staples alkoholproblem var liksom en del av en värld som man ensam ville beträda och upptäcka och sitta i fönsterkarmar till. Bilden av dem som romantiskt höstband står mig som en spya i halsen. *Waiting for the Moon* är inte alls dålig, men inte heller i klass med *Curtains* eller *Tindersticks II*. Det öppnar så bra, Stuart Staple har hittat en ljus och desperat röst som i *Until the Morning Comes* låter lika mycket soul som den ekar den kritvita visrock de kommer från. Vad händer sedan? De tappar magin? De går på rutin? Nej, de gör allting som de ska – det finns en duett, *Sometimes it Hurts* med Lhasa De Sela, som skulle kunna hamna i samma klass som världens bästa *Traveling Light*, det finns storslagna stråkar, vibrato på Staples mörka röst. Det saknas bara att de slipper sina eviga epitet, sin trista publik och sin genre. Låt dem göra sina storslaga konserter med kristallkronor i lugn och ro men betänk att de har gjort samma sak i ett decennium. De har fyllt sin kvot av sig själva till brädden, vissa saker har sin tid och plats. Så tro inte att *Waiting for the Moon* är någonting annat än Tindersticks som fjäskar och bankar på hjärtat och vill in. Jag skulle vilja ge dem en ny chans men orkar faktiskt inte bry mig om dem längre. De tillhör förflutenheten.

Fredrik Eriksson

STEVE TURNER "Searching for Melody"

Steve Turner/Border
Softe Mudhoneygitarristen Steve Turner gick in i Pearl Jam-Stone Gossards studio tillsammans

med Stone, Johnny Sangster från Posies och egna trummisen Dan Peters, resultatet blev ett hobo-doftande och anspråklöst album med massvis av behaglig slackerkänsla. 14 korta spår fläktar förbi i brisen och nästan alla har puls även om bandet på många lutat tillbaka fätöljen rejält. Akustiska gitarrer uppblandade med flummiga texter i ett behagligt tempo gör *Searching for Melody* till en dryg halvtimmes behaglig upplevelse. Och ja, jag vet att jag använt ordet behaglig tre gånger redan men just behaglig är vad plattan är. Behaglig på ett positivt sätt då förstås.

Titelspåret charmas man av först, det känns mest direkt. Med dess stompiga blueskvaliteter kommer väl Steve Turner så nära något som liknar en singel som han kan (utan att den för det har någon chans på radiospelning). Och hektiska *Idiot Blues* finns också med bland favoriterna. Precis som smäktande *Living Through the Mistakes* ("Wish I was smarter and the years were shorter!.../and it's living through the mistakes that I hate"). Och covern *I'm 37* är grym med sina snirkliga gitarrer och plastiga trummaskin. Kort sagt är de flesta spår extremt lyssningsvänliga, men egentligen är jag inte förvånad eftersom jag tyckte om Mudhoneys senaste platta *Since We've Become Translucent* också.

Gary Andersson

THE TYDE "Twice"

Rough Trade/Border
Jag har hört mycket positivt om the Tyde, Beachwood Sparks sidoprojektet. Trots alla lovord missade jag deras första skiva men desto roligare har jag det nu då jag kan gotta mig i den andra. Tycker man att modergruppen har tappat fokus på det senaste, förrirrat sig för långt ut i rökridåerna på fel sidan sjuttioalet och stagnerat i sina körharmonier, så är The Tyde en frisk fläkt. Precis som deras förra projekt Further. Inte för att det egentligen går att jämföra något av banden. I The Tyde sjunger Darren Rademaker ungefär som Ian McCulloch vilket i sammanhanget är en rätt konstig referens. Här finns inget kväljande frihetstörstande, inte heller särskilt mycket åttioals-indie utan bara en ganska primal poppig retro-

RADIOHEAD "Hail to the Thief"

Efter *Kid A* och *Amnesiac*, som båda dominerades av flirt med elektronisk musik, är det tänkt att Radiohead nu ska återerövra det mer organiska i sin musik. Tillbaka till rockens basala ingredienser, tillbaka till gitarrerna: symboliskt nog inleds skivan med ljudet av en gitarr som pluggas in. Och visst är *Hail to the Thief* ett steg tillbaka till det Radiohead som gav oss *The Bends* och *OK Computer*, men man har också behållit mycket av andan från de två senaste albumen. Thom Yorke sjunger inte längre lika ofta från djupet av sin själ, även om oftare än på flera år, och brister heller inte ut i de där blommande översvämningarna i klimax. Han låter mycket skörare, mycket mer eftertänksamt svävande, ligger i ett högre register och låter sångmelodierna sväva över låtarna. Precis som på de senare albumen låter texterna ibland som intensiva, maniska mantran som upprepas, även om det ska sägas att texterna känns mer konkreta än tidigare: mörka, oftast konkreta beskrivningar av känslor och uppgivenhet inför omvärldens

skenden; en uppmaning till reflektion och eftertanke. *Hail to the Thief* har behållit mycket av den komplexitet som Radiohead visat upp på de senaste albumen, och precis som dessa känns det svårt att komma in i den, men när man dock gör det, är det, liksom tidigare, värt det. Här känns Radiohead mer låtorienterat än på länge, och det är en efterlängtat återkomst. För även om det är ett ännu mer komplext Radiohead man får stifta bekantskap med, så är det det Radiohead man lärde älska, och som man nu ännu mer tar till sitt hjärta. Med ett yttermera grundat tuggmotstånd tillbaka till grunden, tillbaka till myllan där allt började växa. En ytterligare klar punkt på orienteringskartan, som man inte riktigt vet vart den leder.

Magnus Sjöberg

Så har ännu en säsong gått, inflödet av ungdomlighet fortsätter att vara högt, fräscha dofter spirar i underjorden. Trots allt är det så att detta forum försöker vara en länk mellan läsare och utgivna musik, inte något som ska generera i storslagna drömmar. Texten är bara mitt taffliga försök att förmedla kontakter mellan intresserade lyssnare och artister, som en slags subjektiv plattform för ny musik. Sedan en tid går det också att ladda hem smakprov på www.groove.se, gör det och förundras över hur bra musiksvrige mår och hur dåliga skivorna är som kommer ut i massupplaga. Det är ingen hemlighet att de stora skivbolagen skiter i er demo. Hos dem är den totalt poänglös, en onödig omväg till vinster, men det är just därför som ni ska skicka en inspelning hit, för är det bra finns det alltid en möjlighet att ni får nya dugliga lyssnare och inte bara en konsumentglad pöbel.

Denna omgång är kanske den svagaste hittills, inga självklara jubelaspiranter, inga anledningar att slå sig för huvudet och utbrista: världens bästa band! Ändå några som är riktigt, riktigt bra.

Som **Technique**. Deras småhemliga alternativrock har sina mest behövliga kanter i sången som balanserar mellan lo-fisk skevhet och klockrena refränger. Mycket småhårda emo-gitarrer, bomullshardcore, men fina Rhodes-plock lyfter allt ett behövligt snäpp. **Technique** förvaltar en finfin svensk tradition av emo, som ofta finner sina lyckovägar i Europa, eller samlas i knippen på Deep Elm. Jag skulle tro att **Technique** alldeles strax slår följe.

För inte så längesedan skrev jag om **Luke From Moscow** och jag känner att jag måste göra det igen. Detta ensamband gör den bästa sortens hemmamesop. Ett lyckorus av pluttiga trummaskiner, lite handklapp och försiktiga gitarrer. Och så melodier. Det bästa av alla melodier, de där självklara, de där som är omöjliga att inte le åt. Att hans syster bidrar med världens bästa flickröst gör saken klar. **Luke From Moscow** värmer finast i pophjärtat.

Så till den totala motsatsen – **Aggressive Serpent**. Superteknisk trash med hardcorestänk är kanske inte min privata favoritpåse men helt klart är att dessa hallningar är grymma på det de gör. Det är så meckigt, och riffigt och argt och fans jävlar. Otroligt nog lyckas de ändå få till någon slags tyngd trots de flerpigga Meshuggah-omvägarna. Imponerande.

Tillbaka till poplandskapets randiga tröjor med **Lindessa** som verkligen inte kommit många år in på nittioalet. Nej, fortfarande regerar Ride, luggar och Creation var fortfarande ett fantastiskt skivbolag som gav ut romantiska EP-skivor. Ett ganska kraftigt stänk av Broder Daniels frenesi, direkthet och aahh-körer – lite depprock, **Lindessa** är liksom sinnebilden för indieockens både väldigt bra och lite dåliga sidor. Men all min kärlek får de ändå.

Till sist lite baktakt med **New Culture** som rör sig på väldigt traditionella vägar utan inblandning av de sista tjugo åren av jamaicansk musik. De är också både ett unspigare och jazzigare än de riktigtaste rötterna. Men, framförallt är det väldigt snyggt och också ganska svängigt. Det är inte ofta det dimper ner reggae som inte bara är en pastisch, kanske är det därför som **New Culture** sticker ut.

Fredrik Eriksson

För kontakt

Technique: info@technique.nu

Luke From Moscow: lukemoscow@hotmail.com

Aggressive Serpent: a_serpent@hotmail.com

Lindessa: f.wellner@bredband.net

New Culture: olssonbjarne@hotmail.com

rock med snirkliga gitarrer med rasslande strängar. De har många gånger blivit jämförda med Felt men här finns också en hel del Big Star, förstås Byrds, och allt det andra som hör till kvalitativ popmusik. En befriande popkonst som är så underskattad. Lätt som en fjärril på sommarängen, utan allergi och fästingar, blåjeans och Rubber Soul-frisyre. Förtjusande.

Fredrik Eriksson

VIVELAFETE

"Nuit Blanche"

Surprise/Border

Belgiska duon **VivelaFete** spelar electroclash med mörka undertoner. Trots att sångerskan **Els Pynoo** sjunger med en vän fransk röst låter det som musik som spelas på en svettigt, tysk klubb där folk knarkar och har på sig S/M-inspirerade kläder (är det piskor som viner i bakgrunden på spår nummer fyra?).

Och trots att **Els Pynoo** är supermodell och har turnerat med **Karl Lagerfeldt** så känns det underground både i positiv och negativ bemärkelse. Positivt är att det inte känns som en skivbolagsprodukt. Negativt är att det hela tiden känns lite billigt, som om någonting fattas i ljudbilden. Det påminner en del om **Miss Kitten** men är kallare och hårdare. När **Miss Kitten** sjunger om sex är det sextigt på ett överdrivet, humoristiskt sätt, men när **Els Pynoo** stönar och skriker låter det mest obehagligt. Jag gillar dock primalskriken på spår nummer åtta.

En låt i taget fungerar men att lyssna på hela skivan i sträck är huvudvärksframkallande.

Moa Eriksson

WHIRLWIND HEAT

"Do Rabbits Wonder?"

Third Man/Playground

Detta är **Whirlwind Heat**: Tre unga killar från Grand Rapids, Michigan som producerats av **Jack White** från **White Stripes** och tagit sitt bandnamn från texten på en **Sonic Youth**-skiva. Dessutom har de bytt ut namnen på plattans alla 13 låtar som istället fått färgkoder från **Orange** till **Grey**. Vad man kan sluta sig till av denna information är att de är/vill vara lite okonventionella – och det stämmer.

Till att börja med använder de ingen gitarr utan brötar på det desto mer med basen. Sångaren **David Swanson** pressar också ut allehanda ljud och oljud från syntar samtidigt som han maniskt attackerar mikrofonen. Hur låter det då? Jo, låtarna är byggda med verser och refränger, men ideliga taktbyten och svärgenomträngliga texter gör att man ändå inte kan luta sig tillbaka i rock-fåtöljen. Det låter väldigt 2003 om **Do Rabbits Wonder?** om man säger så. Uppkäftig och kantig vit medelklassrock alltså. Och sånt gillar jag.

Gary Andersson

YUKON, AK

"Sad Storyteller"

egen utgivning

Ibland måste man ta saker i sina egna händer. För inte kan man väl förvägra sina medmänniskor bra musik, trots att ett skivkontrakt saknas. **Stockholmsbaserade** kvintetten **Yukon, AK** blev less på skivbolagens lustiga idéer om "förbättring" och valde att ge ut sina låtar själva istället. Smart drag. Och de är ett väldigt produktivt band som inte orkar stå still. De skriver hellre nya låtar än jagar skivkontrakt. Idag har de en imponerande låtkavalkad i bagaget som man får höra utvalda delar av på deras spelningar. Jag vet inte riktigt hur många gånger jag sett dem live, däremot vet jag att de gjorde en bejublad spelning som förband till **Neko Case** på Södra Teatern för några månader sedan. De agerade även husband på countryklubben **Woody** i Stockholm där de ackompanjerade exempelvis

Moneybrother och **Sigge Hill**. De har turnerat med **Tomas Andersson Wij** och spelat på **Hultsfred** för ett par år sedan. Men det är skit samma egentligen. Det är musiken som är det viktigaste. Och **Yukons** country kan rucka den mest fasta punkten. Sångaren och textförfattaren **Pelle Ekerstam** har en imponerande röst som framkallar onödigt många känslor hos lyssnaren. Ärligheten saknar inga gränser. Vid sin sida har han **Jennie Abrahamsson** som även hon har en fantastisk röst. Tillsammans med **Richard Krantz** pedal steel blir det fruktansvärt vackert. Lyssna på inledande spåret **Coming Back** så garanterar jag en klump i halsen.

Mer information hittar du på: www.yukon-ak.com

Annica Henriksson

ÖSTERMÅLM

"Aldrig mer teater"

Trust/Sound Pollution

Anders F. Rönnbloms *Det är inte snön som faller*. **KSMB**. Nationalteatern. Gyllene Tider och **Noice** med vidöppna ögon. Och på grund av blåset och den oborstad ska- & punkattityden även **Monster**. Detta är låtar och artister jag tänker på när jag lyssnar igenom *Aldrig mer teater* för säkert tjugonde gången på ett dygn. Och **Håkan Hellström** säklart. För **Östermalm** håller också på att sprängas av sin inneboende kraft och drift. Låtarna är på väg att gå upp i limningen och jag dum-ler som ett jävla pucko och fattar ingenting. Kan det vara så att *Aldrig mer teater* slätt undan benen på mig? Varför ligger annars jag ner?

Allvarligt talat, det var länge sen jag hörde en platta som forcerade sig på mig på detta sätt. *London Calling* självklart. Men på sistone. ...? Okej, *Blood Panic* var kanon men den var ju en smekning i jämförelse. *Aldrig mer teater* bitch-slappar upp mig och lockar mig att komma tillbaka (vilket jag givetvis gör). **Jack** står på knä framför högtalarna och ber om mer. Och jag associerar inte längre till några andra än **Östermalm**, jag lovar.

Exempel: rysningarna kommer rejält under

WIRE

"Send"

Pinkflag/Border

Det skall sägas att jag först blev chockad, överrumplad. *Send* gav mig nästan samma omtumlande upplevelse som när jag hörde **My Bloody Valentines** *Loveless* första gången. Samma hemlighetsfulla ljudkaskader och egenartade estetik. Det finns liksom inget direkt att jämföra med. Och att det dessutom är ett gäng gamla punkrockare som **Wire**.

Vem hade trott att de någonsin skulle ta sig i kragen efter ett par så bedrövliga skivor i början och mitten av nittioalet. **Wire**. Deras *Pink Flag* är förstås en klassiker, också deras två efterföljande skivor, fast alltihop var ju för minst tjugo år sedan. Men så efter original-sättningens återförening på *All Tomorrows Parties* förrföra året kommer de för sig att turnera igen. Det den resan resulterade i är kanske den mest spännande och säregna skiva jag hört på många år. Sjuk av monoton, brusiga gitarrer och **Wires** egenartade kärlek för det snabba tempot. På *Send* har det inte någonting att göra med punk eller HC, utan skyfflar med stora skovlar låtarna framför sig, pang, in i mitt medvetande. Våldsamt och med kirurgisk precision, en vital svartsyn. Det har säkert mycket att

singeln *Jimmys* första, andra, tredje, fjärde, femte och sjätte minut, och inledande slacker-nationalsången *En lyckad kväll på Indian Star* får mig att skaka på huvudet – den är som en förarlös bil i nedförslut med solen i ryggen med stark hemlängtan. Och inemellan dessa två spår finns ytterligare tio ska-punk-rock-proggreggaelåtar (framförallt den mindre uppenbara men ändå episka klassikern *46 minuter med de*) fyllda med kroglyrik, oförstörd ungdomslogik, förtvivlad efterfestmentalitet och lådvis med melodier för för alla oss losers framstår som magiska skapelser. Det är öppna spjäll helt enkelt. Att inte krängla till det måste vara nyckeln. Att bara öppna kranarna och släppa fram låtarna, det är melodin. Därför älskar jag dem alla. Och det vet jag att du gör också! Bekräfta genom ett mail till info@groove.st.

Gary Andersson

μ-ZIQ

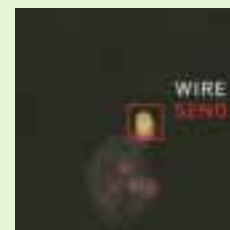
"Bilious Paths"

Planet μ/SRD

Mike Paradinas har gjort sig en lång karriär på att härma sina kollegor. Hans tidiga skivor låt väldigt mycket som **Aphex Twin**/**Caustic Window**, senare verk hämtade mycket från **Squarepusher**. Idag är det fortfarande relativt uppenbart vad hans influenser är (bland annat har han lyssnat en hel del på vännen **Speedy J** och dessutom plockat fram sina tidiga jungle-tolvor), men nu blandar han allt i en stor industrimixer och resultatet känns relativt eget.

I alla fall låter det riktigt bra. Det är brutalt, det är snabbt, det är drill'n'bass (lyssna på *Silk Ties* – snarare en bunt blodiga tyggester), men det är också en och annan lugnare melodi som är riktigt vacker. Med *Bilious Paths* har **Mike Paradinas** äntligen lyckas skapa ett både helgjutet och dynamiskt album.

Henrik Strömberg

göra med de malande syntetiska gitarrerna, jag är en supersucker för just det. Kanske också för att skivan är ett sådant koncept där det är svårt att plocka ut någon särskild låt. Trots att *You Can't Leave Nows* spröda refräng sticker ut likt en tistel i asfalt och att *In the Art of Stoppings* virvelslag piskar in mig i hysteri. Det är en sådan befriande kordad enkelhet, hör på *Comets* tre minuter, tre ackord och en komet. Karaang! Kött och metall. Det hela fungerar som delar i det mycket större maskineri som *Send* är. Där har vi det! Maskineri. *Send* är en maskin. En unik maskin som oförtrutet manglar sönder mig till små bitar men sätter också snällt ihop mig. Fast med ommöblerade organ. **Nu** skriver jag med tjocktarmen.

Fredrik Eriksson

DANDY WARHOLS

"Welcome To The Monkey House"

Album ute nu!
The Dandy Warhols är äntligen tillbaka! Vi är många som har väntat länge, och med "Welcome To The Monkey House" visar bandet att väntan inte varit förgäves. Bättre än bäst. Coolare än coolest. Missa inte Hultsfred, Pampas scenen 13 juni, kl. 21:45!

PER GESSLE

"Mazarin"

Album ute 16 juni!
Per Gessle är tillbaka på egen hand och bjuder på sommarens bästa pop. 14 nya låtar på svenska. Innehåller singeln "Här kommer alla känslorna (på en och samma gång)".

IRIS

"I Begin To Fall"

Singel ute 30 juni!
"...en kraft i rösten som kan förflytta berg och få blinda att se."
Tidningen Sonics hyllande beskrivning är bara en av alla de superlativ som sagts om Göteborgs tjejen Iris. Nu är debut-singeln "I begin to fall" äntligen här, en soligt kokande mix av rock, soul och gospel.

BLUR

"Think Tank"

Album ute nu!
Blur är tillbaka efter tre års tystnad med sitt 7:e studioalbum, som gruppens välkände frontman Damon Albarn själv beskriver som "our most direct set of songs since Parklife". Albumet är en eklektisk mix av Blurs känsla för innovativ utveckling och har genomgående fått mycket positiv feedback i brittisk press.
www.blur.co.uk

MANDO DIAO

"Sheepdog"

Album ute nu!
Mando Diao är just nu ute på en hyllad sommarmartur och passar på att släppa sin tredje singel, "Sheepdog", från succéalbumet "Bring 'em in". Singeln innehåller även tre outgivna låtar. Missa inte Hultsfred, Pampas scenen 13 juni, kl. 19:15!

RADIOHEAD

"Hail To The Thief"

Album ute 9 juni!
Världens kanske största och viktigaste rockband är tillbaka med nytt mästerverk producerat av Nigel Godrich. Headlinar Hultsfred, 13 juni kl 23.00, Hawaii scenen!

CDON.COM
DIN SKIVBUTIK PÅ NÄTET

©2002 Reebok International Ltd. All Rights Reserved. REEBOK, RBK, DMX and the Vector Logo (↖) are registered trademarks of Reebok International. Ad: Arnell Group

ANSWER

5

www.rbk.com

VINYL

Indierocken har i Sverige aldrig frodats som nu. Ett lysande exempel är Douglas Hearts fullkomliga fullträff till indierock med singeln *Smoke Screen* (Labrador). Långa luggar och gitarrsvets av tidigt nitti-otalsnitt i kombination med en spröd flickröst är helt klart gångbart fortfarande. Atmosfäriskt och jättevackert.

Ett annat Labradorband, **The Ledgens**, svetsar också sina gitarrer ordentligt på sin 7" *Make it All Right*. Betydligt muntrare och mer än en gång under A-sidans popeu-fori slinker Ride in ibland referenserna. B-sidan är betydligt mer anonym men fortfarande snaskig och god svensk kvalitetsindie med jätterefräng.

Fredrik Eriksson

The Rip Off Artist har inte världens mest förtroendeingivande namn, och allvarligt talat har hans skivor inte heller varit mycket att hänga i julgranen. Senaste bolaget i raden att falla för bedragaren är Vertical Form, som släpper singeln *Little Tiny 1/8" Jack* i väntan på ett album i september. Två spår med knastrig microhouse, låter lite som Akufen, svänger rätt bra men berör inte nämnvärt. Kul litet sångfragment på A-sidan, dock.

Henrik Strömberg

DVD

"Hip-Hop VIP's"
DIVERSE ARTISTER
BMG

Guidade av äppelkåke "ghettoreporter" Mr Excitement träffar vi massvis av kända hiphopartister – alltifrån Meth och Redman till Dr Dre och Eve. Träaktiga och rövslickande intervjuer bakom scenen på klubbar i New Yorkområdet dominerar, vare sig det är basketspelare (Cedric Ceballos), skivbolagsmoguler (Russell Simmons) eller supermodeller (Tyson Beckford) som uttalar sig med ett glas öl i handen. Förutom att Mr Excitement är flåshurtig i överkant och en överviktig mes rakt igenom så är hans mikrofonteknik därtill undermålig. Dessutom lämnar kameramannens skärpebehandling en hel del att önska. Allt saknas, med andra ord. Ötroligt nog finns heller inget konsertmaterial som kan väga upp intervjujupinsamheterna. Varför någon skulle vilja titta på det här?

Gary Andersson

ALBUM

ALCAZAR
"Alcazarized"
BMG

Jag har egentligen inga problem med Alcazar, de hade ju till och med mina sympatier i melodifestivalen, men jag blir lite trött av att läsa recensioner som får dem att framstå som discomusikens frälsare. Alcazar har ingenting att göra med hur disco (eller house om man så vill) låter 2003. Alcazar gör plastiga pastischer av hur disco låt för 25 år sedan. Om än lätt uppdaterade.

Det är disco för folk som i normala fall inte lyssnar på disco eller, om man vill vara lite orättvis, en *Absolute Gay*-skiva för folk som önskar att de inte var så förbannat straighta.

Thomas Nilson

ANTIPRODUCT
"Made in USA"
Cargo/Sound Pollution

I efterskalven från George Bushs bomber visar fler och fler upp sitt missnöje. Och AntiProduct är inga nationalister utan gör istället parodi på sitt hemland. Men jag blir

tveksam när jag beskådar konvolutet. Medlemmarna ser ut som en smaklös blandning mellan glam, punk och goth och det är svårt att ta dem på allvar. Och samma sak är det med musiken. En intetsägande arenapunk där sångaren A. Products röst går i slow motion men försöker ändå låta som Johnny Rottens vibrato. Tur att bandets tre tjejer bryter in med sin körsång, ett tilltagande inspel som för tankarna till The B52's. Jag vet inte var AntiProduct ska passa in. Det är för mesigt för en punktillställning och för udda för den vanliga radiopubliken.

Andreas Eriksson

NATACHA ATLAS
"Something Dangerous"
Mantra/Playground

Natacha Atlas fortsätter på *Something Dangerous* framgångsrikt att blanda musikstilar och språk från olika kontinenter, det arabiska smälter snyggast samman med olika svarta musikstilar som r'n'b och hiphop men självklart finns här även en betydande popdimension. De västindiska influenserna på *Eye of the Duck* funkar också grymt bra. Plattan är som helhet uppriskande och totalt rekommenderbar.

Gary Andersson

ATOM RHUMBA
"Chasin' the Onagro"
Munster/Border

När något släpps på Munster måste man spana in det om man är inne på garage-svängen. Däremot får man se upp eftersom kvaliteten varierar från svinbäst till pest. Inledande spåret *Gimme Chaos* med det Jon Spencerska ekot fastslår vad Atom Rhumba handlar om. Kaos. På sina ställen har de en aning kontroll över kaoset dock och levererar punkiga låtar som *Techno Boy* med discotakt som påminner om Radio 4 eller *Bomb Between Your Legs* som lutar åt Gang of Four. Och det är då Atom Rhumba är som bäst.

Den här typen av smutsig punkinfluerad garage handlar uteslutande om schyssta rytmer och coola gitarriff. Nästan aldrig om texter och dess innebörd. Istället skruvar man upp volymen så mycket att väggar na dallrar av basen. *How Long?/Too Short* är en ganska bedrövlig, kaotisk låt som aldrig vill ta slut. Sedan fortsätter de i samma spår med *Motormouth* och då är jag redo att stänga av. Och när sångaren börjar skrovlå som Tom Waits/Captain Beefheart är det verkligen inte kul längre. Men så kommer surflåten *Tagliarina* och det blir genast mer intressant. Men plattan är alldeles för spretig och känns inte genomarbetad. Amigos, bestäm er vad ni vill spela för musik och kom tillbaka sedan.

Annica Henriksson

BABY MAMMOTH
"Octo Muck"
Ecco Chamber/Border

Den här skivan är lite lagom så där. Lite houseinslag, lite dub och triphop. Lite saxofonsolon och lite trumarbete. Inget sticker ut så mycket, inget känns direkt nödvändigt. Ingen skiva som är ett måste.

Mats Almegård

BARATHRUM
"Venomous"
Spinefarm/Sound Pollution

Det senaste trendlandet vad gäller musik verkar vara Finland. En massa pop, hiphop, metal och rock. Allt är som sagt inte bra. För att vara exakt så är majoriteten inget vidare. Det har nog ingenting med att det rör sig om finska artister, skit brukar vara skit oavsett nationalitet. Barathrum pillar sig i naveln på svartmetallens fulaste och tråkigaste bakgård. Barathrum är ingenting. Bara tråkiga. Uppmaningen blir kort och gott, undvik i det längsta.

Per Lundberg G.B.

BATTLELORE
"Sword's Song"
Napalm/MNW

Regn. Galären glider fram över öppet hav. Trumslagaren håller takten. För att stärka varandra börjar slavarna sjunga en mustig marsch som ackompanjeras av piskans snärtar. Det är svårt att inte sväva bort när Battlelores episka introlät *Sons of Riddermark* svävar ut genom högtalarna.

Finska Battlelore sjunger om Tolkiens värld. Det är arméer hit och orcher och drakar dit. Och texterna smittar av sig på musiken. Det kan ibland låta marschmusik, ibland viking metal. Själva kallar sig Battlelore fantasy metal. Oavsett vilket – det rockar som om självaste konungen skulle komma tillbaka.

Tomemis, Patriks och Kaisas sångröster färgar ett redan nyanserat ljudlandskap. Lyssna på detaljrikedomen i *The Mark of the Bear*, det här är inget hafsvverk. Battlelores musik skulle kunna vara floorfiller #1 denna sommar, om vi snackar rockklubbsgolv och inte strobbelysta diskotekgolv.

Torbjörn Hallgren

SI BEGG
"Director's Cut"
Novamute/Playground

Mångsysslaren Si Begg går inte riktigt att placera i något fack. Han gör minimalistisk techno, twostep, drum'n'bass och riktigt konstigt dånliga poplåtar på den här skivan. Till sin hjälp har han bland andra DJ Rush, Miss MC, Jinadu och andra. Det är äventyrligt och omväxlande. I ena stunden bland det bästa jag hört på länge och andra stunder riktigt, ja återigen, konstigt dåligt. Gillar man att utmana sin egen musiksmak ska man kolla in Si Begg.

Mats Almegård

BLIND GUARDIAN
"Live – and Unvarnished"
Virgin

Ett band som inte behöver någon närmre beskrivning. Ni som känner till Blind Guardian uppskattar säkert allt de gör och ni som inte hört talas om det tyska power metal-bandet kommer inte bry om er efter den här skivan heller. *Live – and Unvarnished* är inspelad på den senaste världsturnén *A Night at the Opera*. En turné som tog bandet till bland annat Japan, Sverige, USA, Ryssland, Spanien, Italien och till hemlandet Tyskland. Så det är tydligt att det fortfarande finns intresse för killarna. Publiken är med på noterna, klappar i sina hjältar i värsta fotbollssupporterstil och tvekar inte att överrösta sångaren Hansi Kürsch med allsång till varje låt. Allra tydligast blir det i favoriten *The Bard's Song (In the Forest)*. Och det är just publikens skrik som skiljer liveskivan från ett vanligt studioalbum. Ljudet är ibland löjligt bra och medlemmarna hanterar sina instrument med sådan säkerhet att det inte lämnas något över för fantasin. Mellansnacket har också tydlig brist på inspiration och begränsas till korta presentationer av låtarna, med undantag när Hansi Kürsch får använda sitt modersmål.

Andreas Eriksson

BOB MARLEY & THE WAILERS
"African Herbsman"
Trojan/Border

Efter många bråk fick de nog. Marley och hans Wailers lämnade den legendariske producenten Lee "Scratch" Perry 1971 och fick klara sig på egen hand. De satte ihop albumet *African Herbsman* som bland annat innehåller tidiga versioner av klassiker som *Lively Up Yourself*, *Kaya* och *Don't Rock the Boat*. När nu skivan återutges är det med tio bonusspår från samma tidsperiod. Ett måste för den som gillar tidig Marley.

Robert Lagerström

B.O.S.
"O-land"
Angelika Köhlermann/import

B.O.S. hävdar att de kommit med ett rymdskepp från O-land, långt, långt borta. Egentligen kommer de ifrån en liten österrikisk by någonstans ute på landsbygden, men can you blame them? Dessa tre multiinstrumentalister spelar någon slags postrock (möjligtvis kraut- eller progrock), från lugna låtar med bara elgitarr, sång och lite elektronik, till mer all-out rock-övningar med diverse sträng- och blåsinstrument i full effekt. Sångerskan mumlar mest fram sångtexterna, det handlar mer om någon slags stream-of-consciousness-deklamerande än vanliga sånger. Det visar sig en bit in på skivan när hon tar i lite mer att hon inte riktigt klarar av tonbyten, men så länge hon håller sig inom sitt register låter det bra. Det blir en egendomligt vacker skiva, inte bara lugn och skön utan också med kraftfullare partier. Även om sångerskan i mångt och mycket mest fungerar som ännu ett instrument istället för att ta plats mitt på scenen, så gör hennes närvaro att skivan får mer nerv och undviker den introverta känsla många postrock-skapelser har. En överraskning i skivfloden.

Henrik Strömberg

CABARET VOLTAIRE
"Methodology '74/'78 Attic Tapes"
Mute/Playground

Scenen i Sheffield i slutet av sjuttioalet verkar vara återutgivningarnas senaste schack. Tidig brittisk synt och industrirock som Human League, Throbbing Gristle och just Cabaret Voltaire ska plötsligt fräschas upp och knyts samman med dagens laptop-knaster. Just Human League-samlingen *The Golden Hour of the Future* var sällsynt lyckosam i detta. Här hördes experimentlustan också som någonting annat än bara fragmentariska ljudförsök, och kopplingen till samtida electro blev inte särskilt långsökt, men inte heller nödvändig.

Det tidiga Cabaret Voltaire har egentligen redan duktigt dokumenterats i en annan Mutesamling, *The Original Sound of Sheffield '78/'82*, så denna trippel-CD får väl egentligen ses som ett komplement. Här trängs de första trevande försöken med primitiva bandspelare och inlånade syntar, med i stort sätt färdigarbetade klassiker som *Nag, Nag Nag* och *No Escape*. Kul, bisarrt men kanske inte så strukturerat. Man saknar en form som idéerna ska bäras fram i. Som det är nu är det svårt att lyssna koncentrerat, precis som mycket av materialet också känns mer som ett dokumenterande för tänkta döva öron än en publik. Det är ändå så kul för att det är så väldigt tidigt. Vem anade att det kunde låta så här 1974? Totalt befriat ifrån blåjeans och svulstiga hårsvall. Kylslaget, kantigt, obskyrt och med politiskt inkorrekt flörtar mer kopplat till samtida jamaicansk dub fast utan nytta och sväng. Det är trots allt alltid roligt när man hittar guldkorn. Så för den som är det minsta intresserad av tidig industri eller bös i allmänhet är den här boxen överdärlig.

Fredrik Eriksson

CLAWFINGER
"Zeros & Heroes"
Gun/BMG

Zak Tell och grabbarna får mig inte direkt att höja på ögonbrynen på nya plattan *Zeros & Heroes*, de sågande riffgitarrerna dominerar ljudbilden och låter likadana rakt igenom. Lägg därtill texter sjungna med sedvanligt Clawfingerkrystning som är så stereotypa och rimvänliga att gäspningen kommer reflexmässigt, då förstår du lite vad som väntas i spår som *Recipe for Hate*, *Live Like a Man* och *World Domination*. Har du hört Clawfingers rapmetal förut har du redan hört *Zeros & Heroes*.

Gary Andersson

CHARGER
"Confessions of a Man (Mad Enough to Live Amongst Beasts)"
Peaceville/Sound Pollution

Den halvlegendariske producenten Billy Anderson har beskrivit innehållet på Chargers debutplatta *Confessions of a Man (Mad Enough to Live Amongst Beasts)* som "music to kill children to" och det låter ju väldigt djupt och intelligent. Det är inte ens provocerande utan bara jävligt korkat och påminner mig bara om varför jag avskyr hjärndöda och testosteronstina gaphalsband som Charger. Musiken är en enda lång och seg röra av malande distgitarer och ord som är omöjliga att uppfatta. Men det tillhör ju förstas genren och varför ta ett steg mer än man behöver?

Johanna Paulsson

LLOYD COLE
"Music in a Foreign Language"
Sanctuary/Showtime

Lloyd Cole har gjort en lågmäld skiva om hjärtesorg och osäkerhet. Varmt ligger den som en spinnande katt i knät och bara myser.

Det är inte förran på sista låten som Lloyd Cole släpper in trummorna. Fram till dess är det basen som tar hand om rytmen, och det tycker jag att han gör rätt i. Annars hade det inte blivit så här naket och smärtamt vackert.

Mikael Barani

COLONY 5
"Structures"
Memento Materia/Border

Karlskronatrion Colony 5 formligen vältrar sig i gamla välbeprövade syntklichéer om hat, kärlek och mörker på albumet *Structures*. Rader som "She is in love with death" och "Trapped inside the Russian winter mist" är så stereotypa att det till slut blir riktigt komiskt. Musikaliskt sett låter Colony 5 ungefär som en korsning mellan hård tysk synt och Depeche Mode, men det finns också en dragnig att technoahället som gör att det känns någorlunda fräscht. Och även om man knappast kan kalla Colony 5 för nyskapande så svänger låtarna på *Structures* i alla fall stundtals rätt bra.

Johanna Paulsson

JUNIOR DELGADO
"Original Guerilla Music – The Great JA Recordings"
Sound Boy/Border

Junior Delgado har gjort en hel del tung rootsreggae. Här samlas 16 spår varav de flesta kommer från sångarens glansdagar under 70-talet, politiska nummer som *Sons of Slaves*, *Storm is Coming*, *Trickster* och *Row Fisherman*. Dessvärre blir skivan en ganska enformig historia och man bör älska budskapspäckad rootsreggae för att orka lyssna på den.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"ATP 3.0 Curated by Autechre"
ATP/Border

ATP, All Tomorrow's Parties, är en lite annorlunda festival där en artist/ett band väljer vilka artister/band som uppträder på festivalen. Urvalet på ATP som gick av stapeln i april stod Autechre för. På den här dubbelsamlingen som gavs ut i samband med festivalen hittar man 19 spår, en del tidigare utgivet och en del helt nytt. Urvalet är brett, med hiphop (Public Enemy, Dr Doom), breakbeat (BFC, Anthony 'Shake' Shakir), techno (Stasis, Baby Ford), electro (Mark Broom), elektronisk lyssningsmusik (Push Button Objects, Bola) och en del riktigt experimentella saker (Jim O'Rourke, O.S.T.) alla representerade. Över lag är det hög kvalitet på låtarna, även om Earths tio minuter elgitarrbröt eller Heckers kvidande gnissel är två spår jag definitivt hoppar över. Samlingen känns också lite för ojämn för att riktigt bli en favorit, trots flera rik-

tigt bra spår. För någon som varit på festivalen är det nog en ypperlig souvenir.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Branches & Routes"
FatCat/Border

Skivbolaget FatCat har samlat ihop en dubbel-CD med både outgivna och släppta spår. Det är lite Best of FatCat över det hela, alla man kan förvänta sig är med: Björk mit Funkstörung, Sigur Rós, Matmos, Fennesz, Múm, Kid 606 etc. Som vanligt kan man ha åsikter om urvalet, bästa Emilia Torrini-remixen (av Di LaCuna) saknas till exempel, och varför är den lite tråkigare B-sidan från Programmes *Une Vie* med istället för A-sidan?

Men sammantaget är det en frisk och njutbar samling, som trots tvära kast mellan musikstilar (hårt vs soft, elektroniskt vs aukustiskt, sång vs instrumentalt) ändå flyter på förvånansvärt bra.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Essential Old School Hip Hop 1"
LandSpeed/Playground

Glöm genast bort titeln på den här skivan. Det är inte alls den nödvändigaste blandningen av old school hiphop. Det är en okej samlingskiva med bland andra Afrika Bambaataa & Soulsonic Force. Deras *Zulu Nation Throw Down Part II* är det mest nödvändiga här. Annars är det kul och intressant, men det är lite för enformigt för att vara bra. De flesta låtar lider av att vara alldeles för långa och det gör givetvis att det enkla beatet och den inte fullt så utvecklade rappen känns jobbig i längden. Nej, jag tror nog att det går att hitta mer nödvändiga samlingar.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"LateNightTales, Nightmares on Wax"
Whoa Music/Goldhead

Ännu ett kapitel i *LateNightTales*-serien. Denna gång har turen kommit till etnoflumm-trippiga Nightmares on Wax. Och urvalet är ungefär som väntat. Suggestivt, långsamt med betoning på bas och långsamhet. Ingen upptemponatt som väntar precis, men det är väl tänkt att funka som soundtrack när man kommer hem och chillar efter en lång natt ute. Eller bara som meditatív musik att slappna av till. Och är det tanken så har den slagit in. Letar man efter utmaningar och tempo får man gå någon annanstans. Det här är mest som den varma tröjan som är lite sliten, men som är varmast och gosigast. Den slänger man inte iväg.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Miami 2003"
Azuli/Goldhead

Vinterkonferensen i Miami är förmodligen det största som händer inom dansmusikbranschen. Alla stora och mindre stora artister deltar i ett par dagars festande och konfererande. Från alla hotell och barer i staden pumpar het dansmusik och man kan stöta på världsstjärnor som Fatboy Slim på små intima klubbar, där den mannen inte satt sin DJ-fot om det inte vore just för att det är konferens i staden. Azuli har samlat lite undergroundhouse från Miami 2003. De största är alltså inte med, men det gör inte så mycket. Det är partydrag och full gas på den här mixen, snyggt sammanfogad av David Piccioni. Kevin Yost, Louie Vega och Ben Watt står för lite stjärnglans och de bästa spåren på skivan. Party on.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Nu Jazz Cool"
Union Square Music/Showtime

En fullmatad dubbel-CD med gräddan inom lounge- eller nujazzscenen. Alex Gopher, Thievery Corporation, Gotan Project, Koop,

Röyksopp, St Germain, NuSpirit Helsinki och så vidare. Det är verkligen den här samlingen man ska äga om man intresserar sig för elektronisk bakgrundsmusik med jazz- och worldinslag. De enda jag kan komma på som inte är representerade är väl Kruder & Dorfmeister, Tosca och Jazzanova. En fullmatad samling med det allra bästa inom café- och hotellinteriörmusiken.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Port Azur"

Tuba/Sound Pollution

Djupblått omslag, en dykare och en haj. På baksidan ett helt fiskstim och en dykare till. Titeln på skivan. Allt talar för en lounge- eller chilloutsamling. Och första låten heter *Loungemeister*. Döm då om min förvåning när Ugress sparkar igång med schyssta beats och ett fantastiskt partyös i nyss nämnda låt. I andra spåret lugnas tempot dock ner och efter ett tag är det just vad jag trodde. En lugn och drömsk skiva som passar att chillta till. Fast den håller genomgående högre klass än andra loungesamlingar. Det finns ett mörkt stråk i låtarna som gör dem mer intressanta och lite farligare än vad sådana här samlingar brukar presentera. Bra!

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Talisman"

Interchill/import

Den kanadensiska etiketten Interchill samlar ihop tolv chill-out-dubblåtar med gott om tung bas, svävande ekon och elektroniska ljud – skön digidub som inte riktigt är samma sak som stilen från Jamaica. Bästa låter Ott och Jah Wobble & Bill Laswell, Eat Static och Suns of Arqa, samtidigt som göteborgaren Henrik Jonsson fått med en låt från sitt lysande album *Within the Office of Eye and Ear* från förra året.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Nyahbinghi Box Set"

Trojan/Border

Det är inte många som hört riktig nyahbinghi. Den musiken har nästan bara spelats i ortodoxa rastafarikretsar på Jamaica och bygger på tre slags trummor och mäsande sång. Men desto fler har lyssnat på reggae som blandats upp med tongångarna från Västafrika. Reggae med mer trummor än vanligt och oftast med ett (extra) starkt religiöst budskap.

Det är denna mer lättlyssnade form av nyahbinghi som den brittiska etiketten Trojan ställt samman i en box med tre skivor. Här finns förstas musik med den legendariske Count Ossie som delar utrymme med artister som Bongo Herman, Dadawah och Ras Michael & The Sons of Negus. Oftast svänger det gott och här finns en hel del bra material men dessvärre får musiken emellanåt stå tillbaka för budskapet.

Robert Lagerström

DR ERNEST RANGLIN

"Ska Wey Dat"

Trojan/Border

Den 71-åriga Ranglin lever och har hälsan. På ett album inspelat för några år sedan fortsätter den jamaicanske stränginstrumentalisten sin inslagna väg med gitarren i fokus och småmysig reggae som emellanåt blir storbandsjazz i baktakt. Det hela blir dock lite väl mjåkigt efter en stund. Då bjuder den medföljande bonusskivan på betydligt bättre sväng när reggaens BB King visar var skåpet ska stå på en liveinspelning från 1978.

Robert Lagerström

DUBTRIBE SOUND SYSTEM

"Baggage"

Defected/Playground

Alltid när man går ut så dansar man till en väldigt massa musik. Om man går ut och dansar förstas, man kan ju lika gärna sköl-

jas över av musik när man står i baren och tar ett glas. Men om vi utgår ifrån att man dansar, så är det ju så att man inte minns hälften av det man hört under kvällen. Det är bra dansmusik som fungerar utmärkt att skaka rumpa till, men man minns bara favoriten eller den där låten man hört tusen gånger förut. För mig känns Dubtribe lite som de där låtarna man inte riktigt kommer ihåg. Och det är synd, för det här är en bra skiva med svängig house. Lite anonymt bara. Inget man kanske lyssnar ihjäl sig på. Men som effektiv dansmusik på en klubb. Då fungerar det.

Mats Almegård

DUST

"Remix"

Bar de Lune/Playground

Det är alltid kul när artister vågar lämna ifrån sig sitt material till andra för djärva remixar. Och det är särskilt kul när resultatet blir lika varierat som på Dusts remixskiva. Här finns popiga spår som håller sig nära originalet, men även utflykter som trampar egna musikaliska stilar. Roots Manuva-remixen av *Where You Wanna Be* till exempel. Den låter väldigt mycket, ja just det, Roots Manuva. Nästan lite för mycket för att vara en bra remix, men Roots Manuva är ju så bra så det får gå för den här gången. Andra höjdpunkter är GusGusremixen av *High* som stompar på likt en isländsk fiskebåt och Chris Bowdens ödsliga remix av *I'll Take You There*. Varierat och intressant alltså.

Mats Almegård

DYING FETUS

"Stop at Nothing"

Relapse/Border

En mindre känd hårdrockare myntade uttrycket: "Låt oss dra ner till stranden, dricka folköl och lyssna på death metal". Hans små söta oskyldiga ord är nu återigen aktuella. Death metal som vi en gång kände den har fått en revival.

Dying Fetus låter som alla de dödsband som poppade upp på undergroundscenen i början av 90-talet, med framför allt Kataklysm och Cannibal Corpse som goda exempel. Specifikt för just dessa är att sångaren låter som ett monster som stryps. Eller som om han har fått struphuvudet krossat av ett basebollträ. Det är aggressivt och brutalt, och även om nyhetens behag har försvunnit kan det kännas behagligt nygammalt.

Torbjörn Hallgren

ELEKTROFANT

"Flipstick EP"

Beatservice/VME

Jag skulle kunna förälska mig i norska duon Elektrofant enbart för den svarta lilla dataspelselefanten som pryder det röda skivomslaget. Det är dessutom nästan omöjligt att inte bli glad av det electrorockiga titelspåret *Flipstick* vilket inte gör saken sämre. På sin sex spår långa debut-EP blandar Klaus Skrudland och Trond Anfinnisen house- och electrobeats med skruvade ljud och en hel del humor. Vad sägs exempelvis om den underbara titeln *My Honda Escapes the Fire?* Ibland kan man kanske tycka att några av spåren på *Flipstick EP* låter lite väl lika eller är snudd på för långa, men överlag är det ändå rätt charmigt och förhoppningsvis har Elektrofant mer att bjuda på i framtiden.

Johanna Paulsson

THE ESSEX GREEN

"The Long Goodbye"

Track & Field Organisation

I början har jag svårt att bestämma mig för vad jag ska tycka. The Essex Green låter och ser ut som ett sällskap väluppfostrade musikskoleelever. De låter som snälla ungdomar med höga betyg som inte är intresserade av sex (ens under ytan!) men som har

järnhård koll på små obskyra indieband som jag aldrig hört talas om. De är dessutom medlemmar i Elephant Six-kollektivet vilket brukar tyda på hög nördfaktor. Men till slut lyckas denna snälla 60-talsdoftande musik fånga mig till den grad att det slår ut en fjärril i bröstet som med sina färgglada vingar smälter all min cynism. Sasha Bells röst är alldeles underbar; ljus och mörk på samma gång och med en slöja av något småsexigt, slött över sig. *By the Sea*, *Chartiers* och *Southern States* är fantastiska poplåtar med något av Magnetic Fields i sig. Och det gör inget att tvårflojt är världens mesigaste instrument, i *By the Sea* passar den perfekt. Jag kommer fram till att i en värld full av våldtäkter, Bush och korrumpade politiker kan snäll musik nog vara precis vad vi behöver. Passa på att kolla in dem på Emmabodafestivalen i sommar!

Moa Eriksson

FERNE

"Inte ens ett farväl – Dylan på svenska" Living in the Past

Den första tanke man får är om världen egentligen behöver ytterligare en coverplatta med Dylan-låtar. Ferne, känd från bland annat Risken finns, gör här tio låtar med egenhändig översatta texter. Det är inte mycket i originalarrangemangen som ändrats, utan Ferne litat på att de svenska texterna ska kunna bära upp skivan. Och visst gör de det på sina ställen, dock inte helt och hållet. Ofta fyller texterna upp originallets kostym, till och med med värdighet, men det finns små, små detaljer som spräcker upp sömmarna i jämförelse, små saker som gör Dylans texter så subtila. Att Dylans *The Man in the Long Black Coat* bara nämns i passiv form, vilket inte är fallet här. De små mystifierande sakerna; de små gåtorna som finns latent hos Dylan. Det ska definitivt sägas att Ferne gör ett gott jobb med Dylans låtar, absolut. Och också att urvalet av låtar emellanåt är överraskande. Men i det stora hela blir Ferne inte mer än en Dylantolkare. Om än en bra sådan.

Magnus Sjöberg

FOUR SQUARE

"Three Chords... One Capo"

Bad Taste/MNWN

När jag jobbade i skivaffär i London för ett år sedan kunde jag blivit miljonär. Om jag fått ett pund för varje gång någon i glasögon och för lågt skurna jeans bad mig rekommendera lite schysst emo eller trallpunk, så hade jag suttit på en rund miljon idag. Ungefär. Då brukade jag svara Less Than Jake, Saves the Day eller No Use for a Name. Hade jag hört *Three Chords... One Capo* vid det tillfället hade jag förmodligen lagt till Four Square till listan. Därmed inte sagt att det här är min kopp te, jag föredrar min punk i klorinblekta jeans – inte med byxorna kring knäveckan. Men gillar man ovanstående grupper lär man få sin ordinarie dos studsmattepunk av detta album.

Kristofer Ahlström

FUJIYA & MIYAGI

"Remixes"

Massive Advance/import

SMYGLYSSNA

"We Can Fix It Remixes"

Vertical Form/import

Det är ju en så skum idé, det här med remix-album. Först ger vi ut ett album som artisen vill ha det, sedan låter vi en bunt andra artister mecka med materialet, och så ger vi ut det igen! Man undrar ju om originalmusiken inte var tillräckligt bra eftersom den behövde förbättras... Båda dessa artisters album var faktiskt så tveksamma att den teorin har viss trovärdighet. Britterna Fujiya & Miyagis indie/electronicapop-album *Electro Karaoke* hade sina stunder men gjorde som helhet inget större

intryck, och svenska Smyglyssnas *We Can Fix It* fokuserade mer på beatprogrammering än på njutbara melodier, kändes det som.

Förutom att Smyglyssna och Fujiya & Miyagi bytt remix med varandra så hittar vi omarbetningar av bland andra Two Lone Swordsman, Christian Vogel, Neotropic (på *Remixes*) och Boom Bip, Soft Pink Truth (hälften av *Matmos*) och Sixtoo (på *We Can Fix It Remixes*). En relativt imponerande samling, alltså, men albumen funkade egentligen inte jättemycket bättre i remixform, det blir lite för ojämnt för att kännas hejstut, men de bjuder på några riktigt intressanta skapelser. Huruvida några få bra låtar motiverar till inköp av ett helt album är upp till den individuella konsumenten.

Sedan kan man undra varför Smyglyssna inte döpte skivan till *We Can Remix It* (var det för oseriöst?), men det får vi nog aldrig veta.

Henrik Strömberg

FU MANCHU "Go for it... Live!"

Steamhammer/Playground

Första liveplattan för stonerrockarna Fu Manchu är en dubbel-CD där de tunga gitarriffen dominerar på spelningarna i Stockholm och Los Angeles. Det låter precis som man väntat sig och självklart blir dosen alldeles för stor fastän låtarna är tuffa som fan. Men jag plockar hellre fram en studioplatta om jag vill spela luftgitar.

Gary Andersson

FÖRTRÄNGT HUSHÅLLSARBETE

"Offret om att älska..."

Bauta/Compact Distribution

Band från Göteborg. Och det är bitvis förbryllande att lyssna på dem. Det är mycket som är folkligt förankrat, men inte så att det riktigt tar överhanden. Ska man börja tala om referenser, så får man det jobbigt. De kommer haglande från alla håll; allt från folkbaserad progg via Neubauten till gamla Zzzang Tumb. Det är just det som gör att Förträngt Hushållsarbete känns riktigt intressant och vitalt: att man kan nämna band och artister i överflöd länge, länge, och det aldrig riktigt känns att man kommit dem inpå livet. Jag vill inte säga att det är unikt, men det är originellt. Ungefär som att man hårdrar och extremiserar allt som gjorde Groupas *Fjalar* speciell ifjol. Och, ja, det är inte lättlyssnat, men det är värt att försöka. En konstmusikalisk folk-musik, eller tvärtom, som inte känns tidstypisk, vare sig för nutid eller dåtid: när man har lyssnat igenom den hoppas man att det finns en framtid. Eller kanske den redan varit där.

Magnus Sjöberg

MARVIN GAYE "Live in Montreux 1980"

Eagle/Playground

I slutet på 70-talet flydde Marvin till Europa från droger, skilsmässor och de amerikanska skattemyndigheterna. Hans karriär gick vid den här tiden allt sämre. Delvis på grund av att han totalt vägrade att göra disco.

I juli 1980 hade han av någon anledning hamnat på jazzfestivalen i Montreux. Inför en publik huvudsakligen bestående av schweiziska jazzentusiaster framförde en uppenbarligen inspirerad Marvin de flesta av sina största hits, däribland flera sextiotalsklassiker i uppdaterad sjuttiotalskostym. Det var måhända ingen pånyttfödelse för hans karriär, men konserten – som förutom på den här dubbel-CD:n också släpps på DVD – låter rakt igenom utmärkt.

Han skulle få en sista nytändning med *Sexual Healing* ett par år senare. Innan allt tog slut den 1:a april 1984.

Thomas Nilson

GINUWINE "The Senior"

Epic/Sony

Ginuwine kommer förmodligen aldrig lyckas överträffa Timbaland-producerade *100% Ginuwine* från 1999. Förra albumet *The Life* var bara halvkul och innehöll lite för många ballader som inte höll måttet. *The Senior* svänger en aning mer, är lite porrigare och lite bättre men gör egentligen inte mycket mer än att etablera Ginuwine som en andra klassens R Kelly som inte längre spelar i den högsta ligan.

Thomas Nilson

GOLDRUSH "Extended Play"

Truck/Border

Det finns plattor som är så fantastiska att man går i taket och det finns plattor som fungerar som kräkmedel. Tyvärr finns det även plattor som inte hör hemma vare sig här eller där. Plattor som ligger precis på gränsen mellan svart och vitt. Varken bra eller dålig. Känslolös. Stum. Gråzon. Goldrushs EP med den passande titeln *Extended Play* är sådan. Den säger mig absolut ingenting. Den framkallar inga känslor i mig alls. Endast likgiltighet. Goldrush är bandet som verkar vilja bli det nya Coldplay. Men har man så små ambitioner då kan man väl lägga ned. Det förvånar mig inte att Virgin rev sönder kontraktet och gav sparken till den idiot som signade bandet. Om det var av den anledningen dock, vet jag inte.

Annica Henriksson

MACY GRAY

"The Trouble with Being Myself"

Epic/Sony

The Trouble with Being Myself är som en stor och välkomnande kram ända från barnkörerna i inledande *When I See You* (fast textraden "Spray your love all over my face" känns väl aningen vuxenorienterad) till avslutande jazzfunkiga *Every Now and Then*. Mysteriet i studion verkar även ha smittat av sig på Pharoahe Monch som inte låter det minsta farlig när han gästar på *It Ain't the Money*. Och detta är i mina ögon problemet med Macy Grays tredje platta – det blir oftast för gulligt. Hennes röst är ju omisskännlig och grundgroovet i musiken stabil och ändå känns många låtar på *The Trouble with Being Myself* alldeles för uddlösa och barnramseaktiga. Soulmusik för sandlådan liksom. Passar kanske bäst i dagisets lekrum.

Gary Andersson

ROY HARGROVE

"The RH Factor, Hard Groove"

Verve/Universal

När trumpetaren Roy Hargrove samlar ihop sig själv och sina vänner i New Yorks Electric Lady Studio är det bäddat för både hårt och mjukt sväng, speciellt som vännerna inkluderar Common, Erykah Badu, Q-Tip och D'Angelo. Och visst gladsvänger spår som *Common Free Style*, *Pastor "T"* och *Out of Town* samtidigt som D'Angelo gnyr och gnider i *I'll Stay* och Stephanie McKays sång glänser i *Forget Regret*. Men det är som helhet, som dokument, som *The RH Factor* träder fram.

Den rör sig i en murrikt jazzig miljö med Roy Hargrove som musikalisk narratör bland orglar, pianon, blåsolon och fingerknäppningar – ibland sprittande i hela sin lekamen men oftast vilsam som en baden-baden. Man skulle på en dålig dag kunna tolka den som mesig och välpolerad, men jag väljer att flyta med flödet. Den musikaliska strömmen är inte strid men konstant, och det känns helt rätt att för en stund låta sig styras av något så inspirerat och vitalt.

Gary Andersson

HER MAJESTY

"Happiness"

S56 Recordings

Her Majesty är kombot som springer ur bland annat Sludge Nation och som rönt mycket uppmärksamhet i de flesta media det senaste halvåret. Och det med rätta, för mycket låter som svensk pop kunde, och borde, ha låtit under senare delen av 90-talet. Det känns som att Her Majesty till sist lyckats samla ihop de bitar som äntligen gjorde svensk pop intressant igen, och stöpt om det till något eget. Och det känns att det är något de själva tycker är av värde; det märks att de har kul, det finns en spelglädje som inte direkt alla band lyckas fästa på skiva. Okej, det är inte alltid samma driv som på förstasingeln *I'm on Fire C'mon*, men det är nog rätt skönt, om man inte velat åka på en sökt macka tillsammans med annan samtida svensk pop som Håkan Hellström. Med den relativa blandning *Happiness* bjuder på finns ändå storhetspotentialen kvar, utan att behöva konkurrera med något eller några längre i den svenska poppölen. Her Majesty kan plaska på rätt bra utan att vare sig störa andra eller att någon annan tar illa upp.

Magnus Sjöberg

HOLDEN

"Holden"

Dead Frog Records

Ni som följt med i den svenska nöjesrapportering de senaste åren vet redan om det. För er andra döljer det sig en sedan tidigare känd sångerska bakom mikrofonen. Ledtråd: före detta dansbandsstjärna, Sveriges sexigaste kvinna 1996 och soloartist med albumet *Lycklig*. Har du listat ut det? Inte? Om jag säger Candela så säger du säkert Jenny Öhlund. Mycket riktigt. Med sitt nya band Holden visar hon att det finns mycket mer kvalitet än ett vackert yttre. Efter avhoppet från dansbandssvängen gick Jenny in i en livskris. Motivationen att göra musik var på väg att rinna bort. Under arbetet med sin andra soloplatta, som aldrig avslutades, träffade hon sina nuvarande bandkompisar och musikalisk kärlek uppstod. Ett karriärsprång i rätt riktning.

På *Holden* blandas, som så många gånger i dagens skivdjungel, poprock med elektroniska inslag. En gångbar mix har det visat sig och *Holden* är inget undantag. Ett hopkok som ger vibbar av Garbage och ett mörkare Cardigans när Jönköpings stolthet släppte *Gran Turismo*. Eller en kvinnlig variant av det alltför snabbt insomnade bandet Venus Outback.

Oftast lyckas Jenny låta både aggressiv och uppgiven på samma gång, speciellt i *Thinking Straight*, *What if* är en välriktad punkpop-urledning och *Pleased to Meet You* har en känsla av medryckande powerpop över sig. En behaglig och dansant lyssning om man bortser från den sista låten. Långköraren *Beautiful Loser* tar nästan åtta minuter av utrymmet och avslutas med ett onödigt elektroniskt slammer som övergår i ett tröttsamt instrumentalt parti.

Andreas Eriksson

HORTUS ANIMAE

"Waltzing Mephisto"

Black Lotus/Sound Pollution

När sierskan Saida går bärsärkagång och börjar bära nitarmband är det stor chans att hon får för sig att ropa ut vilket band som ska bli nästa kungar inom black metal. "De komma varken från Norge eller England", skulle hon teoretiskt kunna gallskricka genom sitt öppna fönster. Och då skulle hon, även detta helt teoretiskt, kunna tolkas mena att italienska Hortus Animae aspirerar på konungatiteln.

Deras *Waltzing Mephisto* är mycket orgel. Och det låter italiensk underground. Och det låter black metal. Det är dessutom

riktigt bra ibland, som i *Enter* och *Springtime Deaths* med sin välskrivna och gripande text. Men *Waltzing Mephisto* är ungefär en kvart för lång, det finns dödpunkter i musiken som måste slipas bort inför nästa platta. Och då kanske, kanske, kanske slår Saldas profetia in.

Torbjörn Hallgren

MALIN HÖGDAHL "Du"

Zebra Art Records

Till en början känns det lite oroväckande. Att Malin Högdahl bara är en ytterligare i raden av vokalisterna i gränslandet mellan visa och mjukpop; ytterligare en att placera in där kring Lisa Ekdahl och Cajsa Stina Åkerström. Men ger man Malin lite tid, så inser man snart att det finns något mer här, något lite mer självständigt, något med stark självkänsla. Melodierna tränger sig på, fastän de är tillräckligt vanliga för att gå en förbi, och trots att en del spår nästan blir andligt mjuka, finns alltid ett stänk av originell sälta. Precis balanseras på vardaglighetens rand.

Magnus Sjöberg

ILLNATH "Cast into Fields of Evil Pleasures"

Engelska Cradle of Filth's smutsiga vaggas har ynglat av sig. Illnath från Kristian Tyranns hemland sticker inte under stol med att de gillar engelsmännen. Det behöver de inte göra heller. De är ju ändå en av de bästa mentorer ett band kan ha.

Cast into Fields of Evil Pleasures är deras debutplatta. Den spelades in förra året utan att de hade någon deal med något skivbolag. Samma år hoppade både sångare och trummis av. Trots dessa tunga knivar i ryggen är bandet nu komplett och har signerat den prickade linjen hos det japanska skivbolaget Worldchaos.

Alla åtta låtarna tar tid att lyssna in sig på, och melodiosa, catchy refränger är lika vanliga som snöbollar i helvetet. Ändå är Illnath värda lyssnomödan innan låtarna sitter, med huvudsåret och *Behind the Mirrors* som främsta slagdängor i repertoaren.

Torbjörn Hallgren

INSPIRIAL CARPETS "Cool As"

Mute/Playground

Jag tycker fortfarande att Inspiral Carpets debut *Life* är väldigt charmig. På innesleeven finns de mest utarbetade svampfrisyrer som Madchestereran producerat i perfekt samklang med tidstypiska långärmade t-shirts och vida byxor. Även musiken är smått underbar: den pipiga Farfisan, de sorglösa trummorna, de smått naiva politiska budskapen – ja, det mesta är faktiskt ganska oemotståndligt även såhär tolv år senare. Det sågs att Noel Gallagher var roadie åt Inspiral Carpets i slutet av åttiotalet. Det är lätt att förstå att han blev inspirerad av att starta band efter att ha slitit åt skaparerna till *This is How it Feels*, en av den tidiga brittopens absolut bästa powerballader. Carpet var fruktansvärt klockrena på sina tidiga singlar som *Move* och framför allt klubbklassiken *Keep the Circle Around*. Musik så ärligt befriad från annat än pur glädje för fräsigt popmusik. Vissa räknar annars deras tredje skiva *Revenge of the Goldfish* som någon slags konstnärlig höjdpunkt. Märkligt tyckte jag när den kom. Nu ter det sig ännu mera märkligt. Jag är inte intresserad av ett Carpet som har en massa arbetsamma pretentioner som de inte alls bemästrar. Men visst är den klart bättre än föregångaren *The Beast Inside* som förutom singeln *Caravan* bara är jobbig. Mycket roligare då med den renodlade seriefigurimage som de har på *Life*.

Cool As samlar gruppens samtliga sing-

lar, en hel skiva med B-sidor och svaråtkomligt material plus en DVD med en massa videor och lite intervjuer. Jag kan lätt acceptera den första skivan, som i alla fall till hälften visar på Inspiral Carpets storhet som popband, men resten är jag mer tveksam till. Det känns som kuriosa i överkant. Vem är egentligen intresserad av alla dessa videor som inte är särskilt konstnärligt intressanta och knappt har något nostalgivärde alls? Eller B-sidor som känns just som B-sidor och inget annat? Inte jag. Roligare då att upptäcka Carpets samarbete med Mark E Smith på *I Want You* som visar att de även i slutet av deras karriär, ibland i alla fall, hade vilja och ork att göra energisk fräspop i toppklass.

Fredrik Eriksson

THE IPANEMAS "Afro Bossa"

Far Out/BMG

Det är över 40 år sedan de brasilianska bossanova-pionjärerna Wilson des Neves och Neco spelade in någonting under namnet The Ipanemas. Debuten från 1962 gav nytt liv åt sambamusiken genom inlån från afrikanska tongångar och jazz.

Den här gången blir resultatet inte lika spännande. Det handlar om proffsig och välputsad bossanova som aldrig ger det där lilla extra.

Robert Lagerström

JOHN DOE "Dim Stars, Bright Sky"

iMusic/Playground

Alla de som hyrde Steven Soderberghs lo-fi-komedi *Full Frontal* i tron att Brad Pitt (som stoltserar på omslaget) skulle ha något med filmen att göra vet ungefär hur jag känner mig nu. För på baksidan av John Does *Dim Stars, Bright Sky* står det klart och tydligt att plattan gästas av storheter som Aimee Mann, Juliana Hatfield och Jakob Dylan. Deras insatser sträcker sig dock inte längre än till lite harmonier och stämsång och det räcker inte långt för att rädda den från det limbo den befinner sig i nu. *Dim Stars, Bright Sky* är nämligen den ljudmässiga varianten på matematikens origo: varken högt eller lågt, plus eller minus. Bara väldigt mycket Ingenting.

Kristofer Ahlström

THE KALASHNIKOW BOYS "_robots from a factory_"

Production de Bombe

Göteborgsbandet, eller Vårgårdabandet, spelar hardcore som den en gång var tänkt att spelas. Ingen MTV-punk i stil med Good Charlotte alltså. Stabil inspirationskälla har varit tidiga Refused. Och råsyntens Kraftwerk, vilket hörs särskilt på fjärde spåret. Det svänger hyfsat bra, särskilt i *A Robot...* och är heller aldrig på väg att sälja sig. The Kalashnikow Boys är precis så hårda som de vill vara, men gör sig nog bättre live.

Kalashnikow Boys tillägnar sitt alster de med riktiga jobb, så alla arbetslösa hardcorefans får hitta någon annan artist att lobba för för att få dedikation. Den här plattan är självproducerad och ges ut på Kalashnikows egna bolag. Den sammanfattar bandets repertoar de senaste åren. Här finns låtar som skrevs i förra årtusendet tillsammans med nyare stuk.

Torbjörn Hallgren

KASHMIR "Zitilites"

Columbia/Sony

Det är något med Danmark och brittisk pop. Det har på något sätt alltid dykt upp danska band som låtit som samtida brittiska förebilder, från Gangway på åttiotalet och framåt. Kashmir är ett sådant band. Däremot så finns det numer lite väl många förebilder på detta område för att direkt kunna jämföra Kashmir med något kon-

kret, vilket ju är ett plus till Kashmir. Ofta låter det som ett tunnare Radiohead, Travis eller Coldplay, men också med en egen liten touch, dock inte tillräckligt stark för att man ska komma från referenspunkterna. Men *Zitilites* är en bra platta. Vill och kan man se bortom influenser och förebilder kan den bli riktigt bra.

Magnus Sjöberg

LIVE "Birds of Prey"

Radioactive Records

Live har aldrig lyckats att överträffa sig själva efter klassikern *Throwing Copper*. Deras efterföljande skivor har inte riktigt känts intressanta. Inte heller denna gång har de producerat något överraskande samtidigt som det inte är det lika dåligt som jag hade väntat mig. Inte till en början i varje fall.

Bandet börjar skivan med att radda upp ett par fina låtar som faktiskt får mig att tänka på bandets forna glansdagar. Men så envisas de med att konstant tillämpa ett stort arenarockljud. Låtarna glider in i varandra, och alla försök till intimitet och närhet misslyckas. Till slut tappar jag bara intresset.

Är det förresten bara jag som alltid tyckt att Ed Kowalczyk låter som Phil Collins?

Mikael Barani

PAULA LOBOS "Aura"

Ladybug/MNW

När svenska artister ger sig på en så utpräglad amerikansk genre som r'n'b är det oerhört viktigt med ett eget uttryck. Svensk r'n'b som bara är duktig på att kopiera ett amerikanskt sound kan lätt bli väldigt intetsägande. Awa Mannehs album i höstas var ett utmärkt exempel på det förstnämnda. Paula Lobos debutskiva – utgiven på eget bolag – tillhör tyvärr den sistnämnda kategorin. Jag är ledsen, men det här är alldeles för anonymt för att någon skulle orka bry sig.

Thomas Nilson

SOFIA LOELL "Right up Your Face"

Warner

Sofia Loell gör radiövänlig etnopop à la Shakira. Det hade kunnat vara soundtracket till *The Lord of the Dance* eller en riktigt dålig amerikansk romantisk komedi. Hennes röst låter affektad och är i längden totalt outhärdlig. Låt er inte luras av bilden på skivans omslag där hon ser ut som en engelsk popflicka med illröda läppar, blekt ansikte och mörk lugg. Det här är så långt ifrån Belle and Sebastian man någonsin kan komma. Produktionen är eksemplariskt kallande och hennes texter mildt sagt patetiska.

Moa Eriksson

DENISE LOPEZ "Slave to the Sound"

Appolosa Entertainment

Denise "De De" Lopez tröttnade på att ligga på ett stort multinationellt skivbolag och valde istället ett pyttelitet independentbolag för att få den konstnärliga frihet hon alltid drömt om. Nu kan hon göra sin extremt intetsägande r'n'b-pop utan några som helst begränsningar. Äntligen!

Thomas Nilson

TIMO MAAS "Music for the Maases 2"

V2

Förra året knockade tyske Timo Maas kritikerna med sin *Loud*. Nu är han tillbaka igen, men denna gång inte med ett helt album med egna låtar. Faktum är att vi bara får en ny egen låt denna gång, *Unite*. En drivig men samtidigt riktigt hallucinatorisk dansrökare. Resten av materialet är Maasremixer på andra artisters låtar. Och

så får man en bonus-CD med DVD förstås. Där ingår lite videoklipp och annat godis för dansentusiaster.

Remixerna har man till största delen hört förut, men eftersom de kan vara lite svåra att få tag på är det gott att de släpps på denna CD. Kelis, Garbage, Placebo, Moloko, Moby och Fatboy Slim är några av de artister som ges en ny Maasskepnad. Jag gillar det, men är inte överväldigad. Jag tycker att herr Maas inte riktigt hittar drivet i sina stycken här. Det går lite på halvt tempo och det känns som att det skulle vara lite segt att höra på ett dansgolv. Och det är ju inte bra så klart.

Mats Almegård

CERYS MATHEWS

"Cockahoop"

Blanco Y Negro/Warner

Förra Catatoniasångerskan Cerys Mathews första soloalbum är en speciell upplevelse. Precis som man förväntar sig att det ska låta om en indiepoppare skulle göra ett countryalbum, men jag tror inte det är det Mathews tänkt sig göra. Det är dock inte något negativt, det blir bara en del av uttrycket, det är det riktigt egna. Ofta kan man dra paralleller med Victoria Williams *Happy Come Home*, dock med mer rena popinslag här. Klockrena melodier, den sköra och starka rösten hos Mathews och de prestigelösa arrangemangen lyfter allt upp mot en klar himmel. Det finns en spontanitet, en glädje och en uptrymdhet som känns så härligt självklar. Precis som att det inte heller är självklart hur det ska låta, det bara gör det. Soligt utan risk att bränna sig.

Magnus Sjöberg

THE MILWAUKEES

"The Bland Comfort of Life with Lloyd Justin"

Does Everyone Stare/Sound Pollution

Omslaget är orange. En kvinna i en snygg femtiotalsdräkt står lutad mot en gammal amerikanare. De heter The Milwaukeees. Titeln låter också ganska soft. Men attan vad de lurar. Det finns inte ett spår av mysig tillbakalutad americanapop här inte. Inte en akustiskt gitarr så långt örat kan höra. Det här är precis lika vidrigt som all amerikansk collegepunkrock som visas på MTV. Identiska gitarriff. En kille som skriker så kortbyxorna fladdrar. Totalt ointressant. Och så har de en låt som heter *Patriot Song* med texten: I think we've come too far/And I think they know we're here/And I think they're just as scared as us/I can see it in their faces/The way they want to say/Turn away turn away/We're Americans/I think they know we're here". Vad säger man? Skicka Bush att utrota alla utövare av collegerock!

Annica Henriksson

DANNII MINOGUE

"Neon Nights"

London/Warner

Den obegåvade systemen. Om Kylie spelar i bögdiscens Premier League och Sophie Ellis-Bextor i ettan så harvar Dannii någonstans nere i amatörserierna. Och så länge hon kombinerar sin artistkarriär med att säga puckade rasistiska saker i engelska tabloider och vika ut sig i Playboy får hon hemskt gärna stanna där.

Thomas Nilson

MIS-TEEQ

"Eye Candy"

Telstar/Warner

Brittiska tjejtiron Mis-Teeq vältrar sig hejdlöst i Destiny Child's samlade singlar – och närmar sig lite försiktigt någon garage-tolva – men resultatet är inte särskilt upp-hetsande. Med undantag för *Strawberrez* som är en oemotståndligt söt poplåt är *Eye Candy* slentrian-r'n'b som ingen utanför de brittiska öarna borde vara intresserad av.

Trots det där Sting-samarbetet får nog Sugababes fortsätta vara Englands tuffaste flickgrupp.

Thomas Nilson

M.O.B.

"White Trash Stomp"

Sound Pollution

Först blir jag livrädd, skivan börjar med ett banjosolet som taget från filmen *Den sista färden*. När den inledande skrällen har lagt sig visar sig *White Trash Stomp* vara hyfsat svängig rock med odör av hembränt och folköl som nog kan tilltala den övre medelåldern. M.O.B. har spelat på Sweden Rock Festival och det är helt logiskt. Kvar-tetten från Stockholm befinner sig på sin tredje skiva i skiftet mellan 70-talsrock och 80-talshårdrock. I *Scapegoats* kan jag till och med höra ett trumparti från Guns n' Roses *November Rain*. *White Trash Stomp* får säkert många äldre män att minnas tillbaka när håret var längre och nacken rörde sig fram och tillbaka i takt med musiken. Men mitt huvud är stilla och det beror inte på att jag fortfarande befinner mig i mina bästa år. Den här musiken har haft sina glansdagar.

Andreas Eriksson

MOGWAI

"Happy Songs for Happy People"

PIAS/Playground

En ironisk titel? Glada låtar för lyckliga människor föreställer jag mig något annor-lunda. Men det är klart, det är Mogwai och då gäller ju lite andra mätinstrument än för annan musik. Så jag lyssnar igen och försöker höra det glada och lyckliga i alltihop.

Det jag hör är typisk Mogwaimusik. Akustiska stycken som växer ihop med larmande gitarrer och ur ingenting uppstår ett crescendo som är örönbedövande och muskulös. Och på samma gång faller allt ner i en liten skir, öm och trevande slinga. Det här växelspelet har Mogwai länge behärskat och de har inte blivit sämre på det. Nej, för det här är en riktigt bra skiva. Kanske inte någon nyhet för alla Mogwaifans, de vet ju att bandet håller hög klass. Ingen nyhet på det sättet att det inte låter så nytt om det heller. Det är välkända Mogwaitongångar. Men ändå inte dåligt, ingen upprepning. Bara ett fortsatt undersökande av Mogwai-territoriet. Det är riktigt bra, starkt och vackert. Rätt och elakt, mjukt och följsamt. Allt på en gång. Musik med en ryggrad och sånt blir man glad av. Så kanske är titeln inte ironisk i alla fall. Bara det att Mogwai definierar glädje annorlunda.

Mats Almegård

MOHAMMED

"Hyena"

Tube/Sound Pollution

Låt dig inte luras. Det här handlar inte om religion. Kvintetten från Norge bjuder på garagerock som står stadigt med benen brett isär. Den sex låtar långa *Hyena* sprutar blod, svett och testosteron. Ett bra försök att skicka stonerrocken till en ny tidspok, även om gamla hjältar som Guns n' Roses, Turbonegro och The Hellacopters blandas. Med låtar som *Hell OK*, *Prince of Darkness* och *Man Eating Women* menar de allvar, men syftet är ändå att ta allt med en nypa salt. En apitretare som får mig att dreglande längta efter huvudrätten.

Andreas Eriksson

NAER MATARON

"River at Dash Scalding"

Black Lotus/Sound Pollution

Hårdrocken har alltid varit lite egen. Hur många andra musikstilar har till exempel sitt eget typsnitt? Metallmusiken, och till viss del högerpunkten, har tagit patent på de gotiska bokstäverna. Naer Mataron från Grekland är inget undantag. De har dessutom anammat lite andra hårdrocksattribut, såsom Gene Simmons-sminkning, spikarm-

band, kedjor och yxor. Intet nytt under den grekiska solen således.

Musikvist spelar Naer Mataron klassisk, speedad black metal utan keyboard. Det låter mer norsk, mörk skog än grekisk landsbygd. Texterna vittnar dock om annat. Det handlar om naturen, grekiska gudar och ett enat Europa. Vad sägs om "Between us different languages/but one tradition/between us different nations/but one legion". Miljöpartiet lär knappast engagera Naer Mataron till sitt konvent.

River at Dash Scalding är ett stabilt, aggressivt släpp från Black Lotus Records, men inte nydanande. Inga riff som får lyssnaren att höja på ögonbrynen direkt. Bästa exemplet på det är uträkiga *Ancestor – Worship*.

Torbjörn Hallgren

NOAHJOHN

"Water Hymns"

Loose/Border

Du sitter i din gungstol på verandan och blickar ut över majsfältet, förmöj smacker du över årets skörd. Det enda som låter här, mitt ute i ingenstans, är vindspelen som du hängt upp vid ditt hus. Men så växer ljudet av musik. En slö bris av ljud passerar ditt hus, och saktar ner livet än mer. Om det nu är möjligt.

Noahjohn lirar alternativ country i samma anda som Son Volt och Mojave 3. Det är vackert och vemodigt, men tyvärr får skivans generella tempo mig att gäspa varnande många gånger.

Mikael Barani

OZMA

"Spending Time on the Borderline"

Kung Fu/Sound Pollution

Ozma har jämförts med Weezer, det har till och med sagts att Ozma låter mer Weezer än Weezer själva. Nu är väl det att ta i, men det finns likheter, och även om de inte är av irriterande omfång här, så rör de sig i samma gränsland mellan pop och rock. Det verkar dock som att Ozma har lite svårt att bestämma sig åt vilka håll man ska gå. För det blir rätt ofta lite väl tvära kast mellan de mjukare och lite ruffigare låtarna. Det känns lite väl splittrat. Men att det är ett gott amerikanskt rockalbum från de mer alternativa domänerna kommer man inte ifrån. Till och med ibland av lite högre kvalitet än de halvstudentikosa band som brukar poppa upp som one hit wonders lite nu och då.

Magnus Sjöberg

PANZERVEPS

"Bastardlove"

Angel Productions/Border

Halvard Djupvik utgör ena halvan av norska syntduon Panzerveps och låter läskigt lik David Gahan. Musiken på spåret *Deported* är dessutom så där härligt Depeche Mode-struttig och även om det först känns svårt att hitta Panzerveps egen identitet på debutplattan *Bastardlove*, kan man i alla fall inte klaga på att det låter illa. Andra halvan av bandet, Alex Jarlev, är bekant från EBM-bandet Anstalt vilket också satt sina spår i musiken. Men framför allt är det tyvärr rösten som hindrar Panzerveps melankoliska melodier och industrimusikflirtar från att stå på egna ben. Det är synd, med tanke på att flera av spåren på *Bastardlove* bjuder på ljud och genrehybridiseringar som pekar mot en uppluckring av syntmusikens strikta ramar.

Johanna Paulsson

PRO-SEED

"The Right Track EP"

Vesper Records

Denna fyrspar-EP inleds som sig bör med *The Right Track*, en skönt sommarsvängande rockreggaelåt med sång så bisarr att man inte kan annat än skratta. Det uuh-hmmm:as en hel del och den potentiellt exi-

sterande texten sluddras fram, bara refräng- en kan skönjas men jag bryr mig inte – självklart är detta en klockren sommarplå- ga på nästa grillfest. De andra dubreggae- spåren är alldeles för ordinära för att pocka på uppmärksamhet.

Gary Andersson

PURETONE
"Stuck in a Groove"
Sony

Mannen bakom Puretone heter Josh Abra- hams och kommer från Australien. Känner ni igen hans namn? Han var delaktig i som- marplågan (*Everybody's Free to Wear*) *Sunscreen* för några år sedan. Den gjorde han tillsammans med Baz Luhrmann. Som han även samarbetade med i filmen *Moulin Rouge*, där Josh gjorde filmmusiken. Nu låter inte Puretone varken som *Sunscreen* eller som bombastisk kabaretmusik. Men hur det låter? Ja det är inte lätt att svara på. Det känns som om Josh velat trycka in alla sina favoritmusikstilar på en och samma gång. *Addicted to Bass* är en klubbhit som du säkert hört. Den är bäst på skivan. Titelspåret är också en upptem- polåt, men den känns inte så kul. *No Scrubs*-slingan är en direkt stöld. Sen blan- dar Josh in influenser från åttiotalspop och rock. Resultatet är inget vidare. Det låter sörjigt och ogenomtänkt. Och så är faktiskt hela skivan. Inget hänger ihop, allt känns disparat. Håll er till *Addicted to Bass*.

Mats Almegård

ANGIE REED
"Presents the Best of Barbara Brockhaus"
ChicksOnSpeed/Border
ELECTROCUTE
"A Tribute to Your Taste"
Emperor Norton/Border

Berlin är fortfarande huvudstaden för femi- nistelektronika. Förra Stereo Total-medlem- men Angie Reeds alter ego Barbara Brock- haus får kanske räknas som en veteran i sammanhanget med sin 50's secretary rap, trots att hon inte gett ut särskilt mycket på skiva. Naturligtvis släpper hon material på Chicks On Speeds bolag, rätt ska ju vara rätt. Undertiteln "whith music for the lazy and not the bureaucracy" sammanfattar det hela ganska bra, lathet och metaironi. Det finns liksom inget original kvar för Barba- ra, den dryga sekreteraren, med paraplyd- rink och bokhyllan fylld med lättporr. Trots allt sitter den stadschicka electron som en smäck. Schablonskräpsyntar trängs musik lagom stadshippa mjåkprovokationer, musik utan några större pretentioner eller ens ambitioner. Barbara vill dricka sig full och ha sex, i alla fall säga att hon vill det, men inte skriva maskin. På samma sätt är stuf- far lo-fi-elektronikan på i all sin hemgjorda charm. Hela den här tuffnaivistiska esteti- ken börjar bli lite jobbig, men okej, det är faktiskt lite kul även om det kanske bara finns ett femtal hyggliga låtar och resten är lösa fragment, konstiga fraser och tuffa ord. Roligare är det då att bläddra i den tjocka bookletten, fylld med texter, kollage, skisser och spretiga flickteckningar.

I Berlin bor också amerikansk-österrikiska duon Electrocute som förutom att göra lo- fi med trummaskin också brukar hänga med Peaches och spela. Electrocute är egentligen bara dåliga. I alla fall på denna EP. De har ett i genren kalasrätt namn men skriver texter efter mall som är så uppen- bart influerade av resterande scenen i Ber- lin att det är pinsamt. Deras dåliga gitarri- fande är inte roligt, bara fånigt. Det som skulle kunna vara en rolig låt, *Kleiner dick- er Junge*, blir bara en spilld blåbärspaj i baksätet på en alldeles för varm bil någon- stans utanför Hamburg.

Fredrik Eriksson

LOU REED
"NYC Man"
BMG

Jag är alltid kluven till samlingssskivor av enstaka artister, och *NYC Man* får mig inte att ändra åsikt. För det mesta innebär de en snuttifiering av artisterna, en miljö för enstaka låtar utan kontext. *NYC Man* är tänkt att vara en helhetsbild av Lou Reed, med det bästa från både Velvet Under- ground och hans solokarriär, och visst är det en imponerande samling låtar som bjuds. Men i det stora hela försvinner de faktorer som gjorde vissa plattor stora. Jag reagerar bara med en axelrykning och ett stort "jaha" när jag hör låtarna från *Berlin* och *Transformer* utan deras naturliga omgivning. Det kryper i kroppen på mig när jag inser att *I'm Waiting for the Man* är det enda bidraget från *The Velvet Under- ground & Nico*. Och jag vrider mig i fru- stration när jag inser att inget från *Songs for Drella* är med på samlingen. Nog är Lou Reed som artist tillräckligt ojämn för att en samling är berättigad; långt ifrån allt på originalskivorna är ens bra, men när över trettio års musikalisk karriär försöker tränga in sig på en dubbel-CD blir det uppenbart att det inte räcker.

Magnus Sjöberg

RICOCHETS
"The Ghost of Our Love"
White Jazz/MNW

Titellåten lurar mig. Den är inte så tokig faktiskt. Men jag tvingar mig själv att lyss- na på plattan om och om igen. Herregud, det kanske är en "grower", vore ju hemskt om jag missade det. Tänk om jag om ett halvår skulle vilja sprida ryktet om Ricochets till varena människa jag möter på tunnelbanan. Så jag lyssnar. Och jag vändas fortfarande. De här grabbarna väcker ingen från de döda. De skulle inte ens kunna få en hund att yla. De är som Goo Goo Dolls eller vad de nu heter. Melo- diöst, visst, men extremt tråkigt rock. I *Depressive Side of Town* däremot försöker grabbarna sno från the Doors *Riders of the Storm* och det kanske är då det blir som mest intressant.

Annica Henriksson

RIVENDELL
"Elven Tears"
Skaldic Art/Sound Pollution

Orientalisk mystik kombinerat med Andrew Eldritch sjungandes tyska marschsånger. Eldritch väldigt bisarrt. Kan inte bestämma mig om jag gillar det eller inte. För Falagars sång är verkligen vedervärdig, det blir varken black, death eller goth – bara något tomt. De instrumentala partierna däremot är mer intressanta. Svängiga ryt- mer, banalt gitarrspel och just orientaliska tongångar. Men i längden blir det rätt så tråkigt att inleda varje låt med ett Ravi Shankar-solo. Fast har man en fäbless för folklore och *Sagan om ringen* så antar jag att Rivendell härskar och styr med järn- hand.

Per Lundberg G.B.

SATURDAY FRANK
"Crowmatic Mambo"

Coal Dog Music
Saturday Frank har utvecklat en, för svens- ka band, lite egen stil. Förra plattan *Plain Bizarre* var bra, men lite väl mycket Tom Waits för att man skulle kunna se bortom ytan och upptäcka egenheten. På *Crowma- tic Mambo* har nu bandet gått vidare, även om mycket av de Waitska influenserna fort- farande dominerar, och ibland överskuggar allt annat. Men här finns låtar som går bortom det, låtar som i arrangemang och melodi inte direkt låter som något annat, titellåten, och ibland, som i *The Firetruck*, låter de nästan som en lite mer avspänd Foetus, intensivt och maniskt. Och även om

Crowmatic Mambo inte är ett unikt avtryck i musiksverve, så är den ändå något som pekar framåt, som förkunnar att Saturday Frank har potential, kraft och vilja att utföra något stort. Men det är en bit kvar dit än.

Magnus Sjöberg

SCRATCH PERVERTS
"Badmeaningood"
Whoa Music/Goldhead

Nej det här är ingen fullängdare med Scratch Perverts, men en lysande DJ-mix! Att de är perverst intresserade av att scrat- cha framgår med all tydlighet. Och att de har magiska fingrar när det gäller att mixa kan man också konstatera snabbt. Det är ibland knappt man märker att det är en ny låt som startat, så skarvlöst fogas bitarna ihop på denna mix-CD. Hiphop är den gemensamma nämnaren, men det ges gans- ka mycket tolkningsutrymme. Sälunda är The Specials *Hot Town* och Square- pushers *My Red Hot Car* givna beständsde- lar här. Annars är det scratchig hiphop, old school och nyare hiphop som blandas i detta inferno av ljud och rytmer. Bland andra Blackalicious, M.O.P., DJ Shadow och London Posse förtjänar att nämnas. De bidrar med några av de allra starkaste spå- ren, men allt är faktiskt kanonbra.

Mats Almegård

THE SEA AND CAKE
"Glass"
Thrill Jockey/VME

Här finns lite av varje. Två versioner av samma låt, tre outgivna spår samt tre låtar från albumet *One Bedroom*, som mixats om av StereoLab, Broadcast och Carl Craig. En skönt avslappnad platta som verkligen låter Sea and Cake och klockar in på blott 37 minuter.

Robert Lagerström

SEPULTURA
"Roorback"
Steamhammer/Playground

Lukas Moodysson råder alla som vill göra en film att fråga sig varför de vill göra just denna film. Det borde gälla inom musiken också. Varför vill Sepultura just ge ut denna skiva?

Antagligen för att visa att de kan bättre än 1998 års *Angst* och 2001 års *Nation*. Antagligen för att visa att de fortfarande lever.

En sak är i alla fall säker. De släpper inte *Roorback* för att den är så otrooooooooooigt bra att alla måste höra den. För det här är en jämntjock produk- tion, med tretton si-så-där-spår.

En gång i tiden inspirerade låtar som *Inner Self* och *Territory* småbanden i replokalerna. Sepultura var ett band som namndroppades. Så är det inte idag, på sin höjd nämns "tidiga Sepultura" när unga band ger cred till sina inspirationskällor.

Överst på den här plattans CV kommer *Come Back Alive*, *Apes of God* och Derrick Greens karga stämma.

Torbjörn Hallgren

SETTLEFISH
"Dance a While, Upset"
Deep Elm/Sound Pollution

Italiensk prettoindie som stundtals kittlar lite grann. Men det är för långt mellan top- parna. Så *Dance a While, Upset* blir bara en enda lång väntan mot att det ska ta slut.

Per Lundberg G.B.

SEVERE ILLUSION
"Discipline is Reward Enough"
PAF Records

Ytterligare ett par svenska grabbar som tyckte att 80-talet var bättre. Någonstans i gränslandet mellan Front Line Assembly, Nitzer Ebb, Front 242 och andra EBM-iko- ner vill de nog befinna sig. Men jag kommer mest att tänka på Insekt. Och de kändes som imitatorer och efterapare redan 1988. Visserligen har Severe Illusion en något

fräschare ljudbild, men i övrigt är det mesta sig likt. Pådrivande elektroniska beats, malande syntar och distad sång till oigenkännlighet. Inte så kul alltså. Det har ju gjorts så många gånger förut. Och ännu tråkigare känns layouten och konceptet. Som om det skulle vara chockerande med avrättningssscener och en underlabel som heter Totalitär? Snarare fantasilöst och trist. Och trist nog förstärker det bara bilden som många har av att all EBM handlar om fasciasm.

Mats Almegård

SHAI HULUD "That within Blood III Tempered" Revelation/Sound Pollution

Floridabandet Shai Hulud spelar bullrig, aggressiv, avancerad hardcore. Det är okej, och det kommer nog att gå hem hos deras gamla fans. Men det finns inte en tillstymmelse till nån ynka låt som skulle kunna funka som en mindre hit. Dessutom finns det en väldigt tröttsam detalj i musiken – Geert van der Velde har slått sig i backen på att alltid skrika så att mätarnålen står på rött.

Kunde resten av killarna i Shai Hulud övertala honom att köra softa stämband ibland så skulle effekten av alla hans vanliga skrikpartier växa och göra musiken intressantare. Efter 40 minuter av hans gap är grannens nyfödda babys nattliga gråt en lisa.

När ni lyssnar på *That within Blood III Tempered* så lägg märke till outrona i *Being Exemplary*, *Whether to Cry or Destroy* samt *Ending the Perpetual Tragedy*. Grymma, sa Bull. Bullrigt grymma, sa Bill.

Torbjörn Hallgren

BILLY JOE SHAVER "Freedom's Child" Compadre/Playground

Min psykologilärare brukade säga att det är de med de bredaste leendena som är närmast sammanbrottat. Det är inte den enda anledningen att oroa sig över Billy Joe Shavers mentala hälsa. Han förlorade sin son i en överdos, han höll själv på att stryka med i en hjärtattack häromåret och utanför de mest inbitna outlawkretsarna känner få till hans existens. *Freedom's Child* är en oroväckande munter exorcism av de osaliga andar som hemsöker honom. En sådan där till ytlan trallvänlig, yster historia, men där mörkret sjuder i rader som, "There's a drug dealer selling to your children every day!.../He's dealing death and living high off your hard-earned pay" och i *Corsicana Daily Sun* söker han efter en förlorad oskuld i barndomens vykortsminnen av hemsnickrade staket och äppelpajer som svalnar på fönsterbräderna. Men det som mest av allt skvallrar om den förebådande kollapsen är beslutet att inkludera det besvärande genanta bonusspåret *Merry Christmas to You*. Då kan man i princip höra männen i vita rockar tassa närmare i studion.

Kristofer Ahlström

SPEECH "Spiritual People" Vagabond/Playground

Den musikaliska resan från myssoulhiphopgruppen Arrested Development till vad sångaren Speech gör som soloartist är inte lång, han verkar fortfarande vara en barfota sydstatskille med kärlek till livet och en tro på mänskligheten som han omvandlar till bomullsmjuka låtar med rejäl social botten. Och ingen kan rimligen ogilla *Spiritual People*. Det rör sig om funkig och svagt svängig musik med stort hjärta gjord, inte för att tjäna pengar utan som ett måste, en inre drift. Och Speech predikar sitt evangelium om humanism och stolthet på ett rättfram och övertygande sätt långt

ifrån hiphoppens tjugiga gangstauttryck. Som motvikt fungerar *Spiritual People* alldeles förträffligt, livet behöver ju inte vara krångligt och komplicerat.

Gary Andersson

STABB "As it May Be" Music for Nations/BMG

Ingen annan sångerska kan göra det Belinda Kordic gör. Hennes djupa stämma når dit ingen annan ens förmodligen försöker nå. Raspigheten och skrapet i hennes sång är så stor att hon troligtvis kan hyvla till en arbetsbänk med en vers eller två, och med refrängerna kan hon säkert fälla träd. Därför är det extra roligt att också en smeksam ballad som *To the Bitter End* funkar så ypperligt – alltså har STABB flera goda sidor.

Första gången jag hörde STABB var för ett antal år sedan på en samlingssskiva med stenhårt rockande låten *Vicious Vicious*. Jag blev ögonblickligen golvad. Om jag någonsin hört hur en högerslägga låter så var det då. Och den är fortfarande bland bandets starkaste spår även om den nu putsats lite i produktionen. Grunden på *As it May Be* ligger i gitarrbaserad tuff rock och de elva låtarna är föredömligt koncisa, exempelvis fräser *Stepping Off the Corner* rejält under sina 2.34. Precis som det ska vara, kort och intensivt. Titelspåret är också kalas och avslutande *Tired* gransar till att göra fysiskt ont trots (eller på grund av?) sina finstämda partier. Många låtar växlar också tempo vilket gör att dessa 32 minuter hela tiden känns fräscha. Hoppas STABB spelar på festivaler i år också, men att de i så fall får mer inspirerande speltid än på Arvika i fjol då de inte alls kom till sin rätt i solskenet.

Gary Andersson

STAINED "14 Shades of Grey" Flip/Warner

Hur gamla är dessa snubbar egentligen? De började lira tillsammans redan 1993, och de sjunger fortfarande om tonårsängest. Jag letade efter någon sorts åldersindikation på internet, men till ingen nytta. Om man inte hittar något där finns det oftast en anledning till det. På skivan finner jag inte heller något utav direkt intresse. Varje låt är uppbyggd på formeln lugn vers med gitarrplock följt av en ösig refräng – replokalsgrunge med stor budget.

Det är verkligen grått.

Mikael Barani

STATEMACHINE "Short and Explosive"

Subspace Communications/Playground
Statemachine är ett sånt där band som kan knäpa ihop ett album med nio hyfsade men rätt ordinära syntpoplåtar. Det blir ganska trist att lyssna på i längden. På sin andra fullängdare *Short and Explosive* har de dessutom gjort en gnällig och lam cover på The Rolling Stones mästerverk *Paint it Black*. Man orkar inte ens bli upprörd utan känner sig mest deprimerad. Ingenting sticker ut och ingenting utmanar genregränserna men för all del, sånt här brukar alltid gå hem hos den konservativa delen av syntpubliken både i Sverige och i Tyskland.

Battered and Bruised hör trots allt till de roligare stunderna och släpptes som singel redan 1999. Sen tog pengarna slut och bandet tvingades skjuta upp inspelningen av *Short and Explosive*. *When to Fold* har också en någorlunda "hittig" U2-refräng som kanske kan funka så här i sommartider men i övrigt är Statemachines andra fullängdare, trots titeln, varken kort eller särskilt explosiv. Kanske hade det passat bättre med *Slow and Boring?*

Johanna Paulsson

STREETWAVES "This is the Midnight EP" Groover/Border

Detta är rockmusik som träffar väldigt rätt hos mig. Kvartetten Streetwaves verkar ha känsla i fingertopparna när de befolkar den klassiska rocksättningen och med energi och finurlighet släpper loss ibland riffigt, men mestadels episkt, rocksväng det inte går att värja sig emot. Med dessa fem låtar bjuder de med lyssnaren på en resa genom sina musikaliska influenser, mest uppenbart blir det i The Jesus and Mary Chain-ekande *On My Heels*, men hela postpunktraditionen ligger till grund för detta styrkebesked. Streetwaves borde med lätthet kunna gå från obskyrt debutband till turnerande publikdragare så fort *This is the Midnight EP* släpps, så bra och differentierade är dessa låtar. På begävningskalan skulle jag placera dem i jämnhöjd med Mando Diao, men de känns mindre slyngelrockiga än Borlängepojarna. Streetwaves verkar handla mer om innehåll än om yta. Deras vemod känns mindre poserande. Och deras sväng är definitivt mer drabbande.

Gary Andersson

STROMMOUSS HELD "Behind the Curtain" Avantgarde Music/Sound Pollution

Det här kan vara en ny genre som är född, body metal. Polska Strommouss Held mixer vassa gitarrer med svävande syntar till just bodysynt-trummor à la Front 242 eller Ministry. Tittar in på deras hemsida och ser vilka artister de inspireras av. Amon Tobin, Autechre, Björk, FSOL, Pink Floyd och Samael. *Behind the Curtain* låter oplacerbar, svårtillgänglig och intressant. Har svårt att ta in Maels gutturala försök till deathång. Bara för att man har "coola" influenser så betyder det inte att man själv är speciellt bra. Vet dock att jag kommer att lyssna mer på *Behind the Curtain* för det finns mer att upptäcka där.

Per Lundberg G.B.

SUPERBUS "Aëromusical" Universal

Jag tror att enda anledningen till att jag inte stänger av med en gång är för att Superbus sjunger på franska. Det franska språket gör det hela lite intressantare. Musikaliskt däremot låter Superbus som en korsning mellan Lambretta och Good Charlotte. Händelsevis tycks Superstar vara byggd på samma ackord som i Charlottes "girls don't like boys-låt".

Superbus bildades redan 1998 och består av fyra killar och så Jennifer Ayache på sång. Där får vi in Lambretta-likenelsen, men även för att de kör med hårda gitarriff till löjligen refränger som vår svenska motsvarighet. Usch, köp inte det här.

Annica Henriksson

THE TEAM SPIRIT "The Team Spirit" Primitive/Sound Pollution

Ännu ett band från Norge som gräver ner sig i rockmyllan. Delar av debutskivan spelades in redan 2000 och bjuder inte på något nytt. Sångaren Hans Enger kan verka arg med tanke på namnet men verkar i stället ha stängt in sig i en låda och gömmer sig med sina skrik. Burkigt. 12 låtar som rinner av utan att lämna spår efter sig. Rockmusik som är så här idéfattig, enformig och tråkig gör mig bara ledsen. Det funkar inte med enbart attityd och högt tempo.

Andreas Eriksson

TELESCOPE "Ascension"

Cool Music Entertainment/Sony
Svensk trancemusik frodas som aldrig förr i vårsolen. Tidigare i år släppte Solar Fields sin ambienta trance och innan det var det

Vibrasphere som lät lyssnaren ge sig ut på en fysisk och psykisk resa. Nu är det alltså dags för Telescope. De har inte så himla mycket gemensamt med vare sig Solar Fields eller Vibrasphere förutom att de just är svenskar som sysslar med trance. För Telescope är mycket mer listvänliga än någon av de två andra akterna. *Ascension* balanserar faktiskt mellan trackslistan och trancelistan! I vissa spår är det nära eurodisco som i *Melody* som borde kunna bli en riktig radioplåga i sommar. Andra låtar är mörkare och passar bättre på en undergroundklubb, som mina favoriter *Goldfish* och *Lands of Serenity*. De mer kommersiella låtarna har jag svårt att stå ut med, men som sagt, det finns guldkorn för mig här också.

Mats Almegård

TRICKY "Vulnerable" Anti/MNW

Tricky är en sån där artist som man aldrig slutar hoppas på. Ni vet, när man tänker "nu då"! Egentligen har man kanske gett upp hoppet, men så dyker något nytt upp och det går inte att välja att inte lyssna på skivan. Man måste, för man vet att någonstans kommer den där diamanten att dyka upp. Kanske omgärdad av en hel mängd oäkta stenar, men ändå. I Trickys fall är anledningen till denna trogna väntan givetvis hans debutalbum *Maxinquaye* från 1995. En skiva som bidrog till att förändra musiken och som än idag känns stark och bra. Efter den har jag alltså väntat och väntat. *Nearly God*-projektet var bra, men inte klockrent. Liksom alla andra skivor han gjort. Det är något som fattats. Ett snäpp till på mätaren så är du hemma Tricky! Men den ökningen har inte kommit. Inget överträffar ännu debuten.

Efter ett par lyssningar på *Vulnerable* inser jag att även denna gång har väntan varit förgäves. Inte för att det är dåligt. Det är det inte. Det är så där halvbra så att jag förmodligen kommer att stå och kolla in Trickys nästa i skivbutikerna om något år eller två.

Mats Almegård

TYLA "Passion, Loyalty and Betrayal" Legacy/Sound Pollution

Sångaren och poeten i det glam/sleazeband med det bästa namnet – Dogs D'amour – gick solo 1994. Tylas senaste alster är döpt till *Passion, Loyalty and Betrayal* och skvallrar om en ganska konfunderad kompositör. Ena stunden sjunger han grabbrock, andra stunden gubbrock'n'roll och tredje stunden gråter han ut i en country. Det enda som förenar musiken är de halvfulla haken han kommer att göra sina spelningar på. Och det faktum att han faktiskt levererar alla låtar trovärdigt. Men musiken blir sällan medryckande eller särskilt rolig. De ofta flummiga låtarna har fått för mycket tid på sig, och känns mindre spontana.

Mest spännande är rysaren *St. Valentines Day Mascara*, samt texterna och Tylas egna förord i sleeve, för de som vill läsa om hans dag-för-dag-filosofi. Ett extra äpple till Tyla för att han får lyssnaren/läsaren att fundera lite över livet, det finns det alltför många hej-pana-inmina-tatueringar-band som inte fattat.

Torbjörn Hallgren

VOZ DE CABO VERDE "Live"

Lusafrika/Harmonia Mundo

Voz de Cabo Verde var en av orsakerna till att musik från Kap Verde blev känd i vidare kretsar under sextio- och sjuttio-talet. Precis som många pionjärband återuppstod de i slutet av nittiotalet, och här är en liveinspelning från Kap Verde 2002. Det hörs, på

både gott och ont, att bandet gick i bräschen, för det är en märklig mix av charterresedansband, västafrikansk och mellanamerikansk musik. Det svänger relativt sällan på det sätt man på något sätt väntar sig hela tiden, men det lunkar fram i ett behagligt tempo, det rör sig på lagom tempotinstina sätt. Och det är kul att upptäcka. Men det genererar mer intresse för annan afrikansk och mellanamerikansk musik än ytterligare lyssningar av Voz de Cabo Verde.

Magnus Sjöberg

WHITE HASSLE "The Death of Song" Fargo/MNW

White Hassle har för mycket humor för att få mig på knä. Musik och humor är som äpplen och apelsiner. Visst, det finns tillfällen när humoristisk musik går varm hemma hos mig men då kanske det handlar om *Kvart i två dansen*-samlingen. Men den är ju kul på riktigt.

I alla fall, White Hassle började som en folk/blues-duo bestående av sångaren/gitaristen Marcellus Hall och sångaren/batteristen Dave Varenka från gruppen Railroad Jerk. Idag är de en trio sedan Matt Oliverio plokkades in.

Health Food Store har snott melodin från gamla dängan *Tell Laura I Love Her*. Den är långt ifrån det tårdröpande originalet, men rolig, lustig och bra. På det sättet påminner White Hassle om tidiga Violent Femmes. *I Will be Thine* är uppdaterad doowop. Samma sak där, inte så att man ryser av välbehag, men ändå bra. White Hassle har för mycket humor och ironi. *I Will be Thine* ler man roat åt, men skulle den ha framförts av The Imperials kanske den hade kunnat framkalla tårar på min kudde så att säga. White Hassle gör inte bara låtar som liknar andra utan passar på att göra en cover på *The Air that I Breathe*, ni vet låten som Hollies fick en dunderhit med och som Simply Red återupptog på 90-talet. Ja, då förstår ni, då är det inte så kul längre.

Annica Henriksson

WHY? "Oaklandazulasyllum" Anticon/Border

Med tilltrasslad alternativfolkänsla har Why?, en tredjedel av experimentella och listvänliga bandet Clouthead, knäpat ihop en platta så kantig och flimrande att självaste Beck nog inser att hans genombrottsalbum *Mellow Gold* var tillrättalagd i jämförelse. Kopplingen till Beck i unga år ligger annars nära till hands. *Oaklandazulasyllums* texter innehåller nämligen flummiga anekdoter och tankefall ackompanjerade av spridda musikalkiska skurar spelade på akustiska instrument. Och allt verkar vara inspelat hemma i köket mellan lunch och middag. Charmigt: ja, intressant: nja – spännande och upplyftande: knappast.

Gary Andersson

WAYNE WONDER "No Holding Back" VP/Warner

Efter att ha lyssnat på *No Holding Back* några gånger pendlar omdömet mellan att kategorisera den som smörig lightreggae eller begåvad listdancehall. Olika låtar skapar således helt olika respons vilket stör mig, jag vill ju veta om jag gillar plattan eller inte!

Wayne Wonder sjunger karaktärsfullt och följsamt på plattans starka inledningsspår *No Letting Go* och *Bounce Along* men efter ett tag börjar låtarna svikta och det studsiga soundet känns tjatigt. Det blir jämntjockt. *Crazy Feelings* tillsammans med gästande Elephant Man livar dock upp mig lite grann. Men det kvidande r'n'b-filret sitter åt alldeles för hårt både vad gäller ljudbilden och de platta kärlekstexterna.

Så jag tror att jag till syvende och sist är mestadels negativ till *No Holding Back*. Tyvärr.

Gary Andersson

RICHARD YOUNGS "Airs of the Ear" Jagjaguwar/Border

Richard Youngs är att döma av inramningen av hans in absurdom avskalade folkpsykedelia allt annat än en överdriftens man. I fråga om längden på sina låtar, å andra sidan, uppvisar Glasgowmusikern knappast någon föredömlig återhållsamhet. Av de tre album han tidigare spelat in för Jagjaguwar tyngs åtminstone två av dem ned av upp till och över 20 minuter långa mantror. Lägga därtill Youngs närmast neurotiska minimalism – *Sapphie* (1999) framförs enbart på en nylonsträngad gitarr, medan *Making Paper* (2001) begränsas till några pianoackord – och resultatet har sedan länge passerat både bra och utårdligt. Inte heller *Airs of the Ear* kommer att gå till rockhistorien som en fixstjärna för bombastisk popmusik, men i jämförelse med tidigare prestationer är skillnaden som mellan *Pet Sounds* och Leonard Cohens *Songs from a Room*. På fjärde skivan för Bloomingtonetiketten har Youngs nämligen byggt upp de fem låtarna kring lager av såväl akustiska och elektriska gitarrer som banjo, elorgel, och i avslutande och hypnotiskt bedärande *Machaut's Dream* sveper även en theremin förbi. Insmickrande, eller ens lättillgängligt, blir det knappast ändå men det är onekligt ett steg i rätt riktning och ett löfte – eller åtminstone en förhoppning – inför framtiden.

Dan Andersson

ZEN "The Sound of Shit Happening" Muse Entities/GMR

I mina ögon har Alex Hellid alltid varit den person som sett tuffast ut på Entombeds line up-foton, men som alltid hamnat i skymundan för den mer karismatiske L-G Petrov när det kommit till intervjuer och annan exponering. Kanske är ett sätt att tråda fram ur anonymiteten den egna etiketten Muse Entities och kanske är det akten Zen som kommer att agera språngbräda. Man fattar ganska omgående vad som fångat Hellids uppmärksamhet: här finns samma bottentunga sväng som får nackmuskelnerna att arbeta i takt till Entombeds mest stenade riff. Här finns även något förvanskade Xerox-kopior på de bredbenta strukturer som har Tony Tommi som upphovsman i originalform. Zen levererar en lätt rökskadad dödsboogie som funkar – till viss del. Men som med all berusning blottas skavankerna när yran mojnät och *The Sound of Shit Happening* visar sig vara en kaka med väldigt kort varaktighet.

Kristofer Ahlström